

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

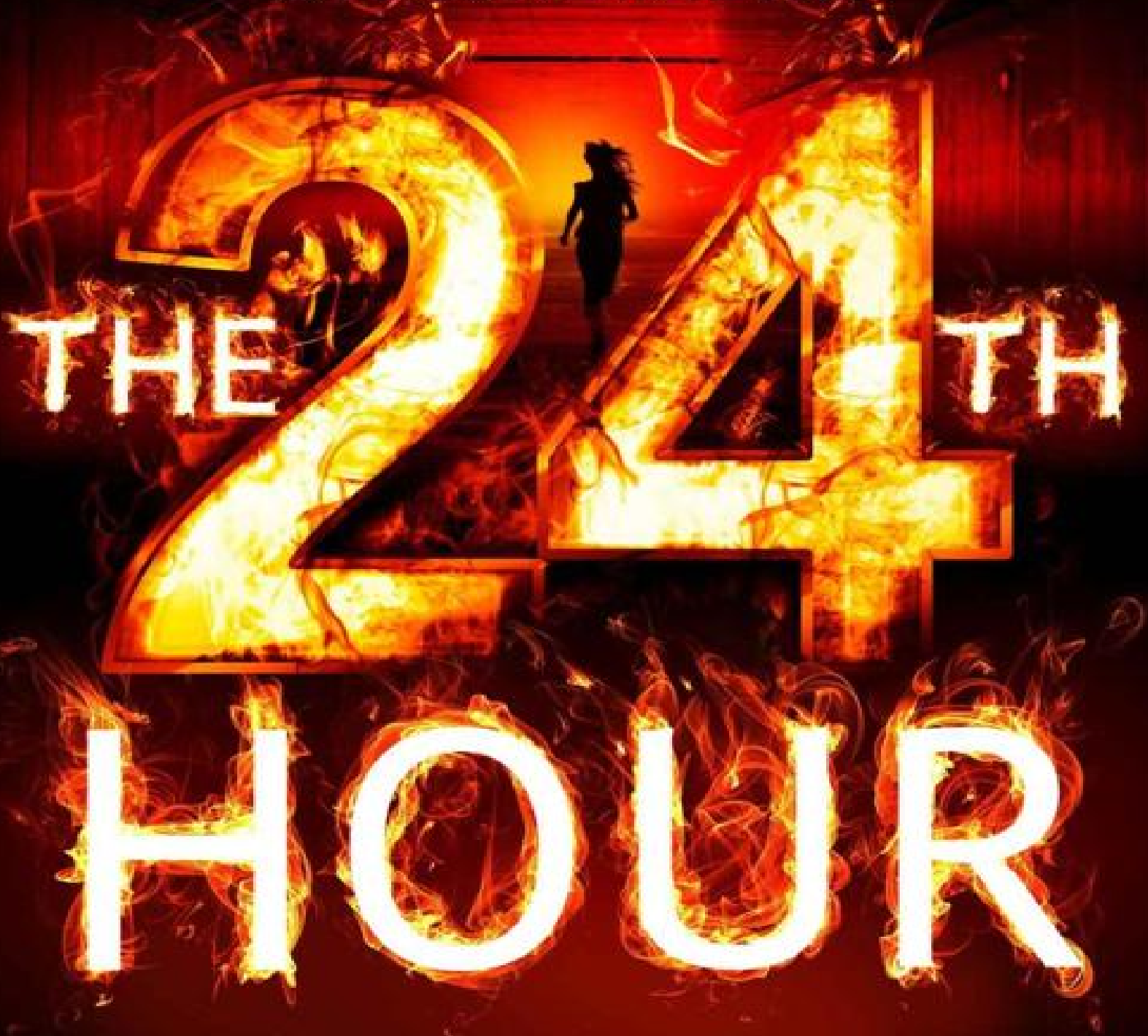
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WOMEN'S MURDER CLUB THRILLER

JAMES PATTERSON

& MAXINE PAETRO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazarlar Hakkında

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Yarattığı eserler arasında Alex Cross, Kadın Cinayet Kulübü, Michael Bennett ve Private romanları gibi dünyanın en popüler serilerinden bazıları bulunmaktadır. Başkan Bill Clinton ve Dolly Parton ile yaptığı işbirlikleri de dahil olmak üzere çok satan birçok kitap yazmıştır, bağımsız gerilim romanları ve kurgu dışı eserler. James, bağımsız kitapçılara milyonlarca bağışta bulunmuş ve son on dört yıldır üst üste İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin yazar olmuştur. Ailesiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

MAXINE PAETRO, James Patterson ile çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü, Özel ve İtiraf serisi, *Tanrı'nın Kadını* ve diğer bağımsız romanlarda işbirliği yapmış bir yazardır. Kocasını John ile birlikte New York'ta yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

James Patterson'ın kitaplarının bir listesi bu kitabın arkasında yer almaktadır

OceanofPDF.com

James Patterson
& Maxine Paetro

İKİ DÖRT SAAT ÖNCE

OceanofPDF.com

Tanışın Kadınlar Cinayet Kulübü

EXCLUSIVE PROFILES by Our Crime Desk

LINDSAY BOXER

A homicide detective in the San Francisco Police Department, juggling the worst murder cases with the challenges of being a first-time mother. Her loving husband Joe, daughter Julie and loyal border-collie Martha give her a reason to protect the city. She didn't have the easiest start to life, with an absent father and an ill mother, but she didn't shy away from a difficult and

demanding career. With the help of her friends, Lindsay makes it her mission to solve the toughest cases.

CLAIRE WASHBURN

Chief Medical Examiner for San Francisco and one of Lindsay's oldest friends. Wise, confident and viciously funny, she can be relied on to help whatever the problem. She virtually runs the Office of the Coroner for her overbearing, credit-stealing

boss, but rarely complains. Happily married with children, her personal life is relatively calm in comparison to her professional life.

CINDY THOMAS

An up-and-coming journalist who's always looking for the next big story. She'll go the extra mile, risking life and limb to get her scoop. Sometimes she prefers to grill her friends over cocktails for a juicy secret, but, luckily for them, she's totally trustworthy (most of the time...). She somehow found the time to publish a book between solving cases, writing articles for the *San Francisco Chronicle* and keeping together her relationship with Lindsay's partner, Rich Conklin.

“When your job is murder, you need friends you can count on”

YUKI CASTELLANO

One of the best lawyers in the city, she's desperate to make her mark. Ambitious, intelligent and passionate, she'll fight for what's right, always defending the underdog even if it means standing in the way of those she loves. Often this includes her husband - who is also Lindsay's boss - Lt. Jackson Brady.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

SIX MONTHS EARLIER

OceanofPDF.com

BİR

San Bruno'daki erkek hapishanesinden geç dönmüştüm. Ekip arabasını, yakın dostum Bölge Savcı Yardımcısı Yuki Castellano'nun kaldırımında beklediği Adalet Sarayı'nın önünde frenledim.

Arabaya bindi ve "Nasıl gitti?" diye sordu. Yuki bir savcı. Sorgulama onun işi.

"Brandt adında bir mahkûm bana Holly Fricke'i kimin vurduğunu bildiğini ve bir anlaşma yapmak istediğini söyledi. Tek elden alışveriş yapmam gerekirdi ama altı form imzalamam, boş bir oda için beklemem, Brandt'in getirilmesi için biraz daha beklemem gerekti..."

"Ve sonra?" Yuki sordu.

"O acınası bir yalancı. Onu dinledim, güldüm ve ayrıldım. Neyse, üzgünüm Yuki. Önceden aradın mı?"

"Evet, evet, evet. Claire endişelenme dedi. O ve Cindy eğleniyorlarmış. Havyar hakkında bir şeyler söyledi."

Yuki yüzümdeki ekşi ifadeye sırıttı.

"Sana söyledi mi?" diye sordu.

Gerçekten gülümsedim. "Cindy mi? Hayır. Ama gizli muhbirlerim var."

Yuki o tiz müzikal kıkırdamasıyla güldü.

"Harika olacak," dedi. "Hangi bölüm?"

"Hepsini."

Ben de kabul ettim. Cindy ve uzun zamandır arkadaşım ve ortağım olan Rich Conklin sonunda aynı anda evlenmeye karar vermişlerdi. Bu bir zil sesiydi. İkisi de birkaç yıldır birlikte yaşıyor, evcilik oynuyorlardı, ikisi de aşıkta ama yine de bir engele takılmışlardı. Cindy tehlikeli ve tatmin edici kariyerini inşa ediyordu ve henüz çocuk sahibi olmak istemiyordu. Richie büyük bir aileden geliyordu ve ona göre çocuklar olmalıydı. Engel bir şekilde ortadan kalkmıştı. Ama Cindy ayrıntıları kendine saklıyordu. Ayrıca, bugünkü kutlama Claire içindi.

Cindy, Yuki ve ben Claire'in doğum günü için para biriktirmiştik ve o gün bugündür.

Yuki kalem etek ve ipek ceket üzerine blazer ceket giymişti. Bay Area'da yemek yenebilecek en sıcak ve en pahalı yer olan Xe Sogni'ye uygun bir bluz.

Günlük Cinayet Masası dedektifi kıyafetlerimi değiştirecek zamanım olmamıştı: mavi pantolon, düğmeli gömlek, mavi blazer ceket, boynumda zincirle asılı rozet. Yakamı omuz kemerinden kurtardım ve dikiz aynasını kendime doğru eğdim.

"İyi görünüyorsun," dedi Yuki.

"Saç ve makyaj bu sabah gelmedi." dedim. "Sadece öğle yemeği.

Tamam mı?" dedi.

"Bu sefer pasta ve mumlarla."

İkimiz de güldük ve ben aklımı Claire'e çevirdim. Yıllarca hatırlayacağı bir doğum günü geçirmesini istiyordum. Eğer bu yıl oraya *varabilirsek*.

Öğle vakti yoğunluğunu atlatmaya çalışırken trafik daha da yavaşladı. Kornalar çaldı. Işıklara ve sirenlere basmak istedim ama bunun yerine avuçlarımla direksiyona vurdum. "Hadinn."

Yuki bana "*Sakin ol Lindsay*" der gibi baktı. Ve tam o sırada trafik hareket etti. "Ve yola çıktık," dedi.

Gaza bastım ve beş dakika sonra az ileride restoranı gördük, sade tuğla bir bina bir mutfak mücevherini gizliyordu. Arabayı kaldırıma çektim ve valeler kapıları açıp ekip arabasını götürdüler.

Restoranın ana salonu loş bir şekilde aydınlatılmıştı, sağ tarafımızda açık bir mutfak vardı, sol tarafımızda maun yemek masaları ve büyük çağdaş sanat eserleri sıralanmıştı. Hava tarif edilemez derecede lezzetli kokuyordu.

Yuki, "Kadın Cinayet Kulübü evde" dedi.

Parmağını takip ettim ve Cindy ile Claire'in döner bir merdivenin yanındaki dört kişilik bir masada oturduklarını gördüm. İkisi de sırtıyordu. Claire, lacivert giysiler içindeydi.

mavi ipek, hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Yuki ve ben sandalyeleri çekip onlara katıldık. Garsonlar telaşlandı. Yuki'nin tahmin ettiği gibi, havyar için tam zamanında gelmiştik.

deniz tarağı kabuğunda bir somon kıvrımı ile sunuluyor.

Tanrım, bu çok iyiydi.

Bir sonraki yemek servis edilirken şakalaşıyor ve doğum günü kızını kızartıyorduk - sonra bir kadın çatıyı kaldıracak kadar yüksek sesle çığlık attı.

"Nooooooooo!"

Garsonumuz su bardađını dűşürdü. Kolundan tuttum ve rozetimi gösterdim.

"Orada ne var?"

"Personel soyunma odası."

Sandalyemi devirerek ayağa kalktım ve tirbuşon merdivenden yukarı çıkmaya başladım. Her seferinde iki adım attım ve yolu yarıladığında bir adamın "Seni deli orospu!" diye bağırdığını duydum.

Silahımı çektim ve sol elim korkulukta, merdivenlerin tepesine doğru koştum.

OceanofPDF.com

İKİ

GARSONUMUZUN da söylediği gibi, ikinci kat bir soyunma odasıydı. Halı kaplıydı, yaklaşık otuz metre kareydi, yoğun bir şekilde dolap sıraları ve sıralar arasında banklarla doluydu. Dolaplar barikat oluşturuyordu ve kapıda durduğum yerden aralarını göremiyordum. Silahlı olmama rağmen, ortağım olmadan burada olmak çok tehlikeliydi.

Labirent gibi bir odayı tararken dinledim. Hiçbir şey duymadım, hiçbir hareket görmedim ve sonra solumdaki uzak köşede bir gölge kaydı. Gölge bir kadındı, yan yatmış ve sırtını yirmi metre ötedeki duvara dayamıştı. Göğüslerinin üzerine doğru itilmiş pembe sütyeni dışında kadının çıplak olduğunu gördüm. Tepedeki loş ışık titriyordu. Reosta solumdaydı ve ben de ışıkları açtım. Saniyeler içinde kadına ulaştım ve kendimi tanıttım. Fark etmemiş gibiydi.

Ama onun hakkında zihinsel notlar alıyordum. Yirmili yaşlarındaydı; gözleri şiş ve kısmen kapalıydı ve küçük çığlıklar atıyordu. I onunla tekrar konuştum, adını sordum ama cevap vermedi. İşte o zaman boynunu ve bileklerini çevreleyen taze morlukları gördüm.

Boğulmuş ve dövölmüşü ama hayattaydı.

Başımı çevirip etrafı taradım. Lanet olası saldırgan neredeydi? Görünmezdi.

Ceketimin cebinden telsizimi çıkardım, merkeze bağlandım ve destek ve ambulans talebimi bağırarak ilettim. Eğer saldırgan hâlâ odadaysa beni duymuş ve polislerin yolda olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Neredeydi o?

Bu yeni açıdan odayı tekrar gözden geçirdim. Mutfağa inen bir çıkış olmalıydı ama onu aramak için kurbanı yalnız bırakamazdım.

Şansımı deneyerek ayağa kalktım ve bağırdım, "SFPD! Elleriniz havada dışarı çıkın."

Öyle bir şey olmadı. Alt katta restoran sesleri yeniden başlamıştı. Çini tıngırdıyor, lokantadakiler gülüyordu. Alt kattaki müzik ve konuşmalar arasında duyulabilecek kadar yüksek sesle küfreden adam neredeydi?

Sonra bir sıra dolabın en ucunda bir hareket gördüm. Bir adam açık bir dolap kapağının arkasında yarı gizli duruyordu. Bu saldırgan mıydı, yoksa iş kıyafetlerini değiştiren bir garson mu, yoksa ikisi de aynı kişi miydi?

Sadece ince bir bakış açısıyla, onu yirmili yaşlarının ortasında beyaz bir erkek olarak yaptım, Ortalama boy ve kiloda, kirli sarı saçlı ve yarı çıplaktı. Beyaz gömleğinin kuyrukları önden ve arkadan uyluğunun ortasına kadar sarkıyordu. İç çamaşırı ve pantolonu ayaklarına dolanmıştı.

Bu oydu.

Göz göze geldik ve panikledi, hopladı, tökezledi, pantolonunu yukarı çekmeye çalışırken dolaplardan sekti.

Bağırdım, "Olduğun yerde kal. Bana ellerini göster."

Durdu ve bir dolaba yaslanarak avuçlarını açtı. Silahı yoktu. Bir nefes verdim ve "Arkanı dön, dolabı kapat ve ellerini kapıya koy" dedim.

"Giyineceğim, tamam mı?" "Az önce ne dedim ben?"

Denek dolap kapısını büyük bir gürültüyle kapattı, sonra tereddüt etti. Pantolonunu yukarı çekmeye çalıştı ve kaçmayı düşündüğünü görebiliyordum. Sanırım medyumum. Dolapların olduğu yerden kalktı ve benden uzaklaşırken bir adım attı ve hemen ayağı takılıp acı dolu bir çığlık atarak sertçe yere düştü. Onu istediğim yerdeydi. Silahımı kılıfına koydum ve yanına diz çökerek kollarını arkasına doğru çektim ve kelepçeledim.

"Hey," dedi yanağını yere bastırarak. "Beni dinle. Bana tuzak kurdu. Sana ne olduğunu anlatmak istiyorum..."

"Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Avukat tutma hakkınız var.

..."

"Tutuklu muyum?"

"Evet, öylesin. Senin adın ne?" "Tyler.

Burada çalışıyorum."

"Tyler ne?"

"Konuşmam bitti."

"İyi. Tyler Doe, ağır saldırı suçundan tutuklusun, diğer suçlamalar beklemede."

Tükürdü, "Tanrım, bu da ne? Bana tuzak kurdu, lanet olsun. Doğruyu söylüyorum, tamam mı?"

Ona haklarını okumayı bitirdim ama hiçbirini kabul etmedi. Onu buradan çıkarmak için yardıma ihtiyacım vardı ve kurbanın tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Destegim neredeydi?

OceanofPDF.com

ÜÇ

KURBAN yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Vücudunda taze çürükler ve kesikler vardı ve boynundaki morluklar morarmıştı.

Eğildim ve tekrar ondan bir yanıt almaya çalıştım. "Ben Çavuş Boxer. SFPD. Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

İnledi ve hırıldadı. Beni duyduysa bile cevap veremedi ya da başını kaldırıp bakmadı. Cebimden telefonumu çıkardım ve hâlâ ana kattaki öğle yemeği masamızda olan Claire'i hızlıca aradım.

Claire telefonu açtığı anda, "Burada yaralı bir kadın var" dedim. Evet, Aradım. Gelip bir bakabilir misin? Ve müdüre söyle soyunma odası polisler ve acil yardım görevlileri dışında herkese kapalı. Evet, Yuki yukarı gelebilir."

Kurbanın sırt çantası yarı yarıya kıyafet yığınının gömülmüştü. Çantanın fermuarını açtım, makyaj malzemeleri, kalemler ve çeşitli küçük ofis malzemeleri gördüm. Cüzdanını ve telefonunu bulmak için bir süre etrafı karıştırdım, sonra tüm eşyaları yere attım. Cüzdanını açtım ve ehliyetini bulduktan sonra DMV fotoğrafını yüzüyle karşılaştırdım. Üzerindeki kadın Kattaki kişinin adı Mary Elena Hayes'ti, yirmi sekiz

yaşındaydı. "Mary Elena," dedim. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Sesi kısıktı ama ne dediğini anlayabiliyordum. "Bize tecavüz etti."

Ne?

"Başka bir kurban mı var? Nerede o?" Mary Elena doğrulmak için mücadele etti.

"Kıpırdamadan yat," dedim. "Yardım geliyor."

Mırıldanarak, "Ben Loretta. Benim adım Loretta." Karnının üzerine yuvarlandı ve halının üzerine hıçkırarak ağladı.

Tyler yerden bana bakıyordu. "Bırak konuşayım." dedi. Ben de, "Hey! İfadeni karakolda alacağız." dedim.

Claire ve Yuki soyunma odasının kapısından geçip doğrudan kurbanın yanına gittiler. Önce Claire konuştu.

"Ben Dr. Washburn. Yaralandığınız yeri gösterebilir misiniz?"

Ben Bayan Hayes'e "Bu adamı nereden tanıyorsunuz?" diye sorarken Yuki yakındaki bir bankta duran havluyu aldı ve genç kadının vücudunu örttü.

Sonunda bana baktı. "Sadece b-b-banyoyu kullanmak istedim." "Tyler" konuşmasının bittiğini söylemişti, ama o hala bir hikaye. "Dinleyin. Çavuş. Ben burada çalışıyorum. Beni gördü ve takip etti. Bunu o *istedi*. Anladın mı? Bu onun fikriydi."

"Siren sesleri duyuyorum," dedi Yuki. "Ve Cindy yukarı doğru gidiyor."

İçimi çektim. Cindy araştırmacı bir suç muhabiridir ve onu çok sevmeme rağmen inatçıdır ve bu sahneyi görür görmez haber olarak adlandırır ve çalışmaya başladılar. Basınla konuşmak için yanlış zamandı.

Tyler Doe konuştu. "Adının Olivia olduğunu ve benim seksi olduğumu söyledi." "Hayır, söylemedi," diye mırıldandı kadın.

"Yaptı," dedi tek şüphelimiz. "Sert, hızlı ve hemen şimdi istediğini söyledi. Ben sadece insanım, Çavuş. Bana yalvardı. Ve başka bir şey..."

Ayak sesleri merdivenleri tırmandı ve iki üniformalı belirdi; Nardone ve Einhorn, ikisi de yıllardır tanıdığım iyi polislerdi.

İki polis onu ayağa kaldırırken Tyler, "*Bir şey daha var,*" diye bağırdı. "Kız kafayı *yemiş*. Önce bana adının Olivia olduğunu söyledi. Sonra Loretta olduğunu. Yoksa Mary Elena mı? Yalan söylüyor."

Nardone şüphelinin omuzlarını tutarken, Einhorn adamın pantolonunu kaldırıp fermuarını çekti ve kemeri sarkık bıraktı.

Kilitli olmayan dolap kapılarını açmaya başladım. Birindeki kancadan sarkan ceket Tyler'a ait olabilirdi.

Ona gösterdim. "Bu senin mi?"

Gözlerini benden kaçırdı ve Nardone başının arkasına bir tokat attı.

"Çavuşa cevap ver."

"Evet. O benim," dedi.

Tyler'ın cüzdanı ceketinin cebindeydi. Kimliği bana tam adının Tyler Richard Cates olduğunu, 1.80 boyunda, 160 kilo ve yeşil gözlü olduğunu söyledi.

gözleri ve Gough Caddesi'ndeki adresi. Nardone'ye dedim ki, "Bunu fişle ve onu kayıtlara götür. Onu ağır saldırı ile suçluyorum."

"O zaman onu nezarete

bırakın." "Anladın sen onu."

İki memur Cates'le birlikte arka çıkıştan ayrılırken, tırmanıştan nefes nefese kalmış olan Cindy soyunma odasına geldi ve bana seslendi.

"Lindsay. Ne oldu?"

"Hey, Cindy. Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun." "Kayıt dışı mı?"

"Hah."

"Tamam. Biliyorum. Her neyse, garsonumuzun masamızı toplaması gerektiğini söylemek için buradayım. Bir pasta var. Mumlarla birlikte. Ve işte buradasın Claire. "İyi ki doğdun şarkısını bile söylemedik."

Claire, "Sorun yok Cin. Tıbbi acil durum."

Ambulans şoförü, Mary Elena Hayes'in yanına giden ve onu sedyeye kaldıran bir çift acil tıp teknisyeniyle birlikte soyunma odasında belirdi. Claire gözlemlerini EMT'lere anlatırken, ben Mary Elena'nın ne yaptığını düşündüm.

Hayes bana söylemişti.

"Bize tecavüz etti." Bununla ne demek istemişti?

Oda boşalırken Cindy içini çekti ve onu hikâyesiz bıraktı. Kolunu belime doladı.

"Bela her zaman seni bulur, Linds."

Ona sarıldım ve "Bakın kim konuşuyor." dedim.

Cindy ayaklarına doğru gülümsedi ve sonra, "Hâlâ bu işi yürütebiliriz. Hediyeleri paketleyelim. Pastayı paketleyelim. Ödemeyi yapalım. Sonra da bana her şeyi anlatırsın."

"Muhabir kız," dedim onu sıkarak. "Sen iflah olmazsın."

OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN
M O N D A Y

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

DAYDREAMER doksan feet uzunluğunda fiberglas, tik ve kromdan oluşuyordu. Daha önce hiç böyle bir yatta bulunmamıştım ama o gün bugüdü. Cindy'nin menajeri ve avukatı Bob Barnett, sapkın bir seri katille birlikte yazdığı ve yeni yayınlanan kitabı *New York Times*'in en çok satanlar listesine girdiği için ona körfezde üç saatlik bir gezi ısmarlamıştı.

Barnett'in kartını yüksek sesle okurken ana güvertede Cindy'nin etrafında toplandık.

"Burke'ün kitabını yazmak takdire şayan bir cesaret ve kararlılık göstergesiydi, Cindy. Sen bir kazanansın ve kitabın yeni bir gerçek suç klasiği. Bugün rahatlayacağına ve eğleneceğine söz ver. Dene, tamam mı? Sevgiler, Bob."

Cindy seslendi, "Teşekkürler Bob. Her neredeysen." Ben de bu duyguyu destekledim.

Bir gemi görevlisi bize salon ve geçitlerden geçerek kış güverteye kadar eşlik etti; burada kış tarafta minderli bir bank ve sarkan güvertenin gölgesinde şezlonglar bulunuyordu.

Yat denize açıldığında, Cindy ortadaki şezlonga oturdu. Claire ve Yuki onun yanındaki sandalyelere yerleştiler ve ben de onların karşısındaki uzun yan banklardan birine uzandım. Hepimizin yüzü gülüyordu. Fotoğraf çekmeye değer bir andı.

Arkamda el sallayan arkadaşlarımla bir selfie çektim. Telefonlar unutulmaz bir günün portreleri için elden ele dolaştı ve esen rüzgar geçen haftanın endişelerinden uzaklaştı. Yuki kadehini kaldırarak "Mutlu günlerle dolu bir hayata" dedi.

"Dinle, dinle."

Claire elini Cindy'nin sandalyesine doğru uzatarak, "Demek yakında Evli Kadınlar Kulübü olacağız," dedi.

"Kim söyledi sana?" Cindy şaka yaptı.

Claire güldü. "Parmağındaki o göz kamaştırıcı yeşil mücevheri bir daha görelim."

Cindy teatral bir şekilde elini uzattı ve Claire "Vay canına, vay canına" dedi. Yuki "Bir bakayım" dedi ve Cindy ona da gösterdi.

"Bu çok muhteşem, Cindy. Büyüleyici."

"Bunu benim için aldı. Ona kaç mal olduğunu bilmek bile istemiyorum," dedi Cindy, onu ilk kez utangaç görüyordum.

"Sana çok yakışıyor Cin," dedim. Yüzüğü ilk kez yıllar önce görmüştüm. Rich bana kare kesim zümrüt hakkında ne düşündüğümü sorduğunda, "Çok güzel," demiştim.

Mükemmel!" Ertesi gün, Grace Katedrali'nde Cindy'ye evlenme teklif etmişti. Cindy evet demiş ama sonra fikrini değiştirmiş.

Bu Richie'yi öldürmüştü ama o aşk için dayanmıştı.

Şimdi, Cindy yüzüğü tekrar takıyordu. Evleniyordu. Ve mükemmel bir adamla evleniyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

CLAIRE kendini şezlonga attı ve Cindy'ye sordu, "Bize tekrar anlat, ama bu sefer biraz ayrıntı ver. Ne kadar sulu olursa o kadar iyi. Richie ne dedi?"

"Bunu sana söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Yuki, "Bize anlatabilirsin, Cindy. Kayıt dışı."

Cindy de dahil olmak üzere hepimiz güldük. Pek çok kez onun önünde bir davayı tartıştık ve o da not almaya başladı. Birimiz ya da hepimiz "Kayıt dışı" diye bağırdık.

Dedim ki, "Bu adil değil, Cindy. Hadi ama. Yıllardır sen ve Richie hakkında konuşuyoruz."

Cindy, "Tamam, tamam." dedi.

Her şeyi anlattı ve biz de bölmedik. Geçen gece yatak odasındaki dolabın kapısını açtığını ve bir yığın silah kataloğunun en üst raftan aşağı kayarak yüzüne çarptığını söyledi. Rich uyuyordu ama katalogları aldı ve çöpe attı, gürültü onu uyandırdı.

"Dolabın kime ait olduğu -ona ait- ve o karanlık delikte onunla yaşamaktan ne kadar sıkıldığım konusunda tartıştık ve ben de taşınmakla tehdit ettim."

Claire, "Ama bu saçmalıktı, değil mi? Başka bir şey için kavga ediyordunuz, haksız mıyım?"

Cindy başını salladı. "Rich beni yatağa oturtup ellerimi tuttuğunda ve 'Seninle evlenmek istiyorum Cindy' dediğinde öfkeliydim, toparlanıyordum ve ne halt ettiğimi merak ediyordum." Öksürmek için durdu, sonra devam etti.

"Bana, 'Seni her şeyden çok seviyorum, dolaptan, temiz bir buzdolabından, bir düzine çocuktan daha çok seviyorum' dedi. Bunun gibi bir şey," dedi Cindy, her birimize bakarak. "Ve dedi ki, 'Benimle evlenir misin? Lütfen?' dedi."

Etrafına üşüştük, onu tebrik ettik, yüzüğü görmek için neredeyse parmağını elinden çekip aldık. İçimizden biri ağlıyordu. Sanırım bendim.

Tam o sırada garson geldi ve ögle yemeğinin servis edildiğini söyledi. Dördümüz birbirimize tutunduk ve güvertenin şaşırtıcı yuvarlanışına karşı sendeledik.

Claire, Cindy'ye, "Bu arada, Cin. Evlilik böyle bir şey işte."

Yemek salonuna vardığımızda hepimiz hâlâ kıkırdıyorduk. Odanın ortasına sekiz kişilik büyük bir yuvarlak masa yerleştirilmişti ve yerlerin dördü doluydu.

Gözlerimin karanlık iç mekâna alışması birkaç saniye sürdü ve o sırada masadaki adamlar ayağa kalkmıştı. Sırıtıyorlardı çünkü bizi tamamen gafıl avlamışlardı.

"Biz seni görmeden buraya nasıl geldin?" Joe'ya sordum, çok sevdiğim kocama.

"Ben bir G-man'im, unuttun mu?" dedi.

Kocalarımıza uzandık. Cindy Rich'e sarıldı, müstakbel kocasına. Claire Edmund'a koca bir şaplak attı. Joe bana sarıldı ve bu sırada popomu da tuttu. Yuki'nin kocası, benim komutanım, Cinayet Masası Teğmen Jackson Brady, Yuki'nin ayaklarını yerden kesti -kelimenin tam anlamıyla- ve ardından yeni nişanlı çiftin şerefine kadeh kaldırdı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

T U E S D A Y

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Ertesi sabah saat yedide, Yuki savcının Adalet Sarayı'ndaki ofis süitindeki küçük konferans odasında oturuyordu. Tyler Cates'in duruşması yarın başlayacaktı ve o da zaten parlatılmış olan açılış konuşmasını parlatıyordu.

Sağ elinde bir fincan sade kahve vardı ve dizüstü bilgisayar, ifadeler, videolar ve kendi notlarıyla dolu hacimli Cates klasörüne açıktı.

Dosyanın ilk sayfasındaki not, Cates'e karşı açtığı davanın kilit noktasıydı: "Tyler Cates'in Mary Elena Hayes'in dissosiyatif kimlik bozukluğu (DKB) olarak bilinen ciddi bir zihinsel bozukluğu olduğunu bildiğini ve bu nedenle sekse bilinçli rıza gösteremeyeceğini, gösteremeyeceğini gösterin."

Yuki bu noktanın yanına bir yıldız koymuştu çünkü bu nokta davası için kritik önem taşıyordu.

Cates'in Hayes'in zihinsel bir rahatsızlığı olduğunu bildiğini ve Cates'in avukatının bu iddiaya sonuna kadar karşı çıkacağını da biliyordu.

Yuki tecavüz kanıtlarını maddeler halinde sıralamıştı: Mary Elena olayı ilk elden hatırlamasa da, Tyler Cates'in ona tecavüz ettiğine dair bol miktarda tıbbi kanıt vardı: Çürükler, vajinal yırtıklar, Cates'in spermi vücudunda. Protesto çıgıkları zemin katta duyuldu ve restorandaki ortam seslerinin üzerine çıktı.

Cates'in Lindsay'e suç mahallinde Hayes'le seks yaptığını itiraf etmesi. Ve seks yaptığı kadın adının Olivia olduğunu söylerken, Lindsay'e tecavüze uğradığını söyleyen kadın adının Loretta olduğunu söylemişti. *Başka bir şey var mı?* Cates kurbanının farklı isim ve kimliklerini görmezden gelmiş, bunun yerine şanslı bir gün geçirdiği için kendini tebrik etmişti.

Yuki'nin ikinci sandalyesindeki Nick Gaines konferans odasının kapısını açtı ve Yuki'nin yanına oturdu.

"Okudum. Beğendim," dedi açılış konuşmasının taslağı hakkında.

"Sadece beğendin mi? Sevmedin mi? Hayran kalmadınız mı?"

Gaines düzinelerce davada Yuki'nin ikinci başkanlığını yapmıştı. Harvard Hukuk'tan aldığı not ortalamasına bakılırsa, herhangi bir prestijli firmada hızla yükselebilirdi ama Gaines öyle biri değildi. Keskin, anlayışlı, saldırgan köpek içgüdülerine sahip ve şiddet suçu mağdurları için gerçek bir yumuşak noktası vardı.

Dedi ki, "Uçup gitmeme şu kadar kaldı, Yuki. Senden şüphe etmiyorum. Bu Mary Elena ve şirketi. Olivia'ya karşı bir savunma var mı bilmiyorum. Kasetlerden anladığım kadarıyla çekici ve sempatik biri. Mary Elena kürsüdeyken Olivia ortaya çıkarsa, jüri onu sevecek ve Cates için deli olduğunu söyleyecektir."

"Schneider çapraz sorguda bunun altını çizecek ve biz de yeniden yönlendirmede kendi tanıklığımızı iptal etmek zorunda kalacağız." Yuki iç çekerek Gaines'in düşünce çizgisini sürdürdü.

Ama ev yanıyor olsaydı yönlendirme yapabilir miydi?

Gaines, psikiyatristlerin Mary Elena ile yaptıkları görüşmelerin yer aldığı flash belleği teslim etti ve onunla görüşmeye hazır olduğunu söyledi.

"Sakıncası yoksa Yuki, onu biraz zorlamak istiyorum."

Yuki bunu düşündü ve "Riskli. Ama belki de mahkemeye gitmeden önce denemeye değer."

Gaines, "Bana Cates'in transkriptlerini ve videosunu tekrar gönder, tamam mı?" dedi. Gaines koltuğundan kalkarken Yuki dizüstü bilgisayarındaki bazı tuşlara dokundu.

"Tamamdır," dedi.

Dizüstü bilgisayarını, el çantasını ve kahve fincanını toplayıp ofisine dönmeyi planlıyordu ki patronu Len Parisi içeri girdi konferans odasının kapısı. Yuki tekrar yerine oturdu.

San Francisco bölge savcısı Leonard Parisi, kırlaşmış kızıl saçları ve "kazanan kazanır" zihniyetiyle Kızıl Köpek olarak tanınırdı. Yuki'nin karşısındaki sandalyeye oturup "Nasıl gidiyor?" diye sorarken cep telefonu çaldı. "Bir saniye bekle. Buna bakmam lazım."

Parisi telefonunu kulağına götürerek Yuki'ye düşüncelerini düzenlemesi için birkaç dakika daha verdi. Patron, Yuki ona temiz bir cevap vermezse sinirleniyordu.

konunun kemik özeti.

Red Dog telefona hırladı, "Tamam. Gerçek bir şey bulduğunda beni ara," dedi ve telefonu kapattı.

"Üzgünüm, Yuki. Bugün 101. Otoyol'da çok sayıda arabanın birbirine gireceği bir gün olacak."

BÖLÜM 4

YUKI saatini kontrol etti. Sekiz on beş olmuş bile.

Dedi ki, "Durum biraz karışık Len. Mary Elena'da eskiden ve hala yaygın olarak çoklu kişilik bozukluğu olarak adlandırılan dissosiyatif kimlik bozukluğu var. Çoğu zaman o da bizim gibi. Bir işi var, anıları var-"

Parisi, "Biliyorum, bunu bana daha önce de söylemiştin. Birkaç kez." "Bu sefer sana bir jüri üyesiymişsin gibi anlatıyorum.

Bakalım nasıl olacak."

"Aylardır söylediğim gibi, Yuki. Bu zayıf, ikinci dereceden bir dava. En iyi tanıgın Tyler Cates ve o da kendini suçlu bulmayacak. Yani, Mary Elena'nın görünmez arkadaşlarının insafına kalmış durumdasınız."

Parisi amacına ulaşmıştı ama yine de onun desteğini istiyordu. Bir boşluk. Ya da kazanamadığı bir davayı gole çevirdiği bir hikaye. Ama o oraya gitmiyordu. Hayes davasının mahkum olmasının tüm nedenlerini sıralıyordu. Yuki, Kızıl Köpek'in gözlerinin içine bakarak dinledi.

Parisi'nin benzini bitince Yuki, "Beni dinle Len. Mary Elena tecavüze uğradıktan hemen sonra yanındaydım. Boğulmuş ve yumruklanmıştı ve iç baldırlarında parmak izi şeklinde morluklar oluşmuştu. Vücudundaki DNA, Cates'in DNA'sıyla eşleşti. Onu mahkum etmeliyiz-"

Parisi, "Cates meşgulken Olivia direksiyon başındaydı" diyerek onun sözünü kesti.

"Doğru."

"Ve onu baştan çıkarmış olabilir."

"Söylediği bu. Ama bundan daha fazlası var. Ne kadar zamanınız var?"

"Mary Elena'nın itibarını zedelemekten Olivia'nın itibarını zedelemeniz gerekecek. Bunu nasıl yapacaksınız?"

Yuki bunu hayal etti. Cates Lindsay'e Olivia'yla seks yaptığını ve Loretta adını ancak olaydan sonra duyduğunu söylemişti. Yine de seksin zorla yapıldığı tartışılmazdı. Gerçi Cates, Olivia'nın onu sert olmaya yönlendirdiğini söylemişti.

Parisi onun düşüncelerini yarıda kesti. "Saldırıya uğrayan kişiyi ortaya çıkarabilir misin? Loretta?"

"Keşke," dedi Yuki. "Mary Elena'yla işler tam olarak bu şekilde yürümüyor. Eğer onu strese sokarsam -ya da Cates'in avukatı peşine düşer, onu yalancılıkla suçlarsa- bu durumda Mary Elena'nın yardımcılarında biri onu korumak için devreye girebilir, ama hangisi olduğunu bilmiyoruz. Birden fazla kişi onu dur."

"Onun önünde" ne demek?"

"Baskın kişilik ol."

"Tamam. Yani Loretta ya da Olivia'nın dışarı çıkabileceğini ve Mary Elena'nın orada olmayacağını söylüyorsun. Bilinçli olarak. Ya da alternatif kişiliklerinden biri kontrolü ele geçirebilir, sizin bilmediğiniz bir kişilik?"

"Muhtemelen."

"Bundan hoşlanmadım, Yuki."

Yuki bunu ona en azından on dördüncü kez söylediğini düşündü. Parisi konferans masasını tokatladı ve ayağa kalktı.

"Bu çantayı bir kutu kanyona sürmek istiyorsan, o senin atın. Devam et. Benim bir toplantım var."

Yuki başıyla onayladı ve Len Parisi odadan çıktı. Harika bir savcıydı. Kazanma ihtimali ne kadar kötü olursa olsun, bir davayı üstlenmesinin delilik olduğunu ona daha önce hiç söylememişti. Ama bu seferki yepyeni bir bölgeydi. Daha önce eline bunun gibi bir yığın joker kart verilmiş tek bir savcı bile tanımıyordu.

Yine de hayatında hiç kolay bir davası olmamıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

MARY ELENA, Yuki'nin masasının karşısındaki ziyaretçi koltuğuna oturmuş, gördüğü bir rüyayı anlatıyordu.

"Mahkemedeyiz," dedi Mary Elena. "TV filmi tipi bir mahkeme salonu. Yanında oturuyorum ve biri 'Jüri bir karara vardı mı?' diye soruyor. Jüri başkanı da 'Vardık Sayın Yargıç' dedi. Jüri başkanı Sean Penn'e benziyordu ve ben üç kere falan uyandım."

"Rüyada nasıl hissettin?" Yuki sordu.

"Korkmuştum sanırım," dedi. "Kim korkmaz ki?"

Yuki başıyla onayladı. Mary Elena "cezalı" olduğunu söyledi ama Yuki onun gözlerindeki korkuyu gördü.

"Her şey yoluna girecek Bayan Hayes. Sean Penn'in ülke dışında bir film çektiğini okudum."

Mary Elena sırtıttı ve "Büyükanнем bana Mary Elena derdi" dedi.

Yuki, "Büyükanнем bana *chiisana neko* derdi. Bu da 'küçük kedi' anlamına geliyor ama siz bana Yuki diyebilirsiniz."

İkisi de güldü ve sonra Yuki, "Seni Nick Gaines ile tanıştırmak istiyorum. Bay Cates'e karşı açtığımız davada ikinci başkan olarak benimle birlikte çalışıyor." "Hakkında her şeyi biliyor...?"

"Kesinlikle. Ve size birkaç sorusu var."

Yuki masa telefonunu kaptı ve Gaines'i aradı. Gaines telefonu açtı ve Yuki telefonu kapattığında açık olan kapının önündeydi. İkinci ziyaretçi sandalyesini çekerek hem Yuki'yi hem de Mary Elena'yı üçgen içine aldı.

Gülümsedi, "İyi bir davamız var Mary Elena, ama savunma hazırlıklı ve kazanmaya çalışacaklar. İşte savunmanın pozisyonu olacağını düşündüğümüz şey. Bunun hakkında konuşalım mı?"

"Ben hazırım. Sanırım."

"Endişelenecek bir şey yok. Bu sadece siz ve hukuk ekibinizin bir deneme çalışması. Sorun değil, değil mi?"

"Tamam."

Gaines "Güzel," dedi ve devam etti. Yuki Mary Elena'nın pek de iyi olmadığını düşündü, ama buna izin verdi. Gaines zekiydi ve Mary Elena onu tanımasa bile burası güvenli bir yerdi.

"İşte başlıyoruz," dedi Gaines.

Yuki, Mary Elena'nın yüzünün düzleştiğini gördü ve zihninde Parisi'nin uyarısını duydu.

Bu zayıf, ikinci dereceden bir dava... Bu davayı bir kutu kanyona sürmek istiyorsanız, bu sizin atınız.

Yuki, Gaines'in Mary Elena'ya yaklaşmasını izledi; Mary Elena Gaines'in bakışlarının etkisiyle sandalyesini duvara yasladı. Eğer Gaines onun kendisinden uzaklaştığını hissettiyse bile, hiçbir belirti göstermedi.

"Şimdi, Mary Elena. Tyler Cates'in avukatı Ed Schneider bir pitbull." Mary Elena ters bir şekilde "Duydum." dedi.

Gaines başını salladı ve devam etti.

"Jüri sizin tarafınızı dinlemek isteyecektir. Schneider sizi kürsüye çağırıp soru yağmuruna tutabilir. Bu yüzden sizi biz çağırırsak çok daha iyi olur. Savunma yine seni sorgulayacaktır ama o kadar kontrolleri olmaz.

"Cates'e göre, onu ikinci kata kadar takip etmişsiniz. Ondan sert seks istemişsiniz, sonra canınızı yaktığında size tecavüz ettiğini söylemişsiniz. Schneider bu konuda çok bastırarak. Müvekkilinden alıntı yaparak. Cates, Olivia adında bir kadınla tanıştı ve ona "Benimle sert, hızlı ve hemen birlikte olmanı istiyorum" dedi. Başka bir deyişle, savunma pozisyonu, seksin sizin fikriniz olduğu ancak olaydan sonra fikrinizi değiştirdiğiniz şeklinde olacaktır. Ve Olivia'nın kontrolü tamamen sendeydi."

"Dışarıda olduğunu bilmiyordum," dedi Mary Elena. "O bu şekilde konuşmaz. Tek hatırladığım odaya girip kadınlar tuvaletini ararken adamın bana kim olduğumu sorduğuydu. Ben de 'Elena' dedim. Polis gelene kadar başka bir şey hatırlamıyorum."

"Bu önemli, Mary Elena. Değiştirdiklerinden herhangi biri Cates'e sende DID olduğunu söyledi mi?"

Mary Elena, "Size sadece bildiklerimi ve söylediklerimi anlatabilirim. Kadınlar tuvaletini kullanmak için Xe Sogni'ye gittim. Bir garson üst katta olduğunu söyledi, ben de döner merdiveni tırmandım. Sonra yerde çıplak ve her yerim acıyarak uyandım."

Gaines, "Çavuş Boxer'a adının Loretta olduğunu söylemişsin. Ona "Bize tecavüz etti." dediniz. Az önce karakola gitmekte olduğunuzu söylediniz.

sonra yerde uyandığında bu tecavüzü hatırlamıyordu. Bu bir çelişki, değil mi?"

"Hayır, hayır. Kadınlar tuvaletine gittiğimi hatırlıyorum. Yerde olduğumu hatırlıyorum. Acı çektiğimi hatırlıyorum. Ama Çavuş Boxer ile konuştuğumu hatırlamıyorum."

"Yani, farklı bir kişilik -Loretta- tarafından saldırıya uğrayan Cates mi? Olivia denen kişilik neredeydi? İçlerinden biri Cates'e sende dissosiyatif kimlik bozukluğu olduğunu söyledi mi?"

"*Bilmiyorum*. Anlıyor musun, eğer bir alter ortaya çıkarsa, o beni koruyor? Olivia ya da Loretta paravanlık yaparken ne olduğunu bilmiyorum. Ama çektiğim *acıdan* tecavüze uğradığımı ve dövüldüğümü biliyordum. Ve bu oldu. *Bunu anlıyor musun?*"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Odadaki ATMOSFER, Mary Elena'nın acı dolu protestosunun ardından hâlâ titriyordu. Yuki, Nick Gaines'e şiddeti azaltması için işaret etmeye çalıştı ama Nick Gaines onu görmedi. Gözleri Mary Elena'ya sabitlenmişti ve onunla konuşmaya devam ediyordu.

"Schneider sana çelme takmaya çalışacak, Mary Elena. 'Bize tecavüz etti' dedin. Bunu söylediğim için beni bağışlayın, ama vücudunuz tecavüzün fiziksel kanıtlarını taşıırken, o saldırı hakkında hiçbir şey hatırlamıyorsunuz, kimin kime ne söylediğini, başka bir kişinin orada olup olmadığını, o kişinin sizin bir yüzünüz olup olmadığını, hatta Cates'in Olivia'nın onayını alıp almadığını bile. O odada neler olduğunu hatırlamıyorsun, öyle değil mi?"

Yuki de ağzı bir karış açık Gaines'e bakan Mary Elena kadar şaşkıındı. Sandalyesinin arkasına yaslandı, bacaklarını göğsüne doğru çekti, ön kollarıyla sıkıca kavradı ve sonra Gaines'i patlattı.

"Kimsin sen?"

Şaşırtıcı bir şekilde, sesi değişmişti. Yuki'ye çok genç bir kız gibi geliyordu.

Yuki, "Mary Elena?" dedi.

Mary Elena Yuki'ye bakmadan Gaines'e bağırdı. "*Sen kötüsündddd. Annem ve ben senden hoşlanmıyoruz.*"

Gaines, Yuki'nin müdahale etmesini engellemek için elini uzattı. "*Sen kimsin?*" diye sordu Mary Elena'ya.

"Ben Lily'im. Lily olduğumu biliyorsun. Annemle böyle konuşma."

Yuki, "Nick, ben Lily ile kalacağım." dedi.

Gaines Yuki'ye *ben hallederim* der gibi bir bakış attı ama Yuki onun adını tekrar ve daha yüksek sesle söyledi. Ayağa kalktı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Yuki, eskiden sakın olan yirmi sekiz yaşındaki kadına döndü, şimdi bir masa sandalyesine çömelmiş, korkmuş bir çocuk gibi nefes nefese kalmıştı.

"Lily, yardım etmek istiyorum. Senin için ne yapabilirim?"

"Git başımdan. Beni rahat bırak."

"Tamam. Kapının hemen dışında olacağım."

Lily cevap vermedi. Yuki Lily'yi yalnız bırakmak istemiyordu ama Mary Elena'nın karşısında otururken yeni bir kişiliğe bürünmesine tanık olmak sinir bozucuydu. Bir plana ihtiyacı vardı.

Yuki tereddüt ederek Lily'yi ofisinde bıraktı ve kapıyı kapattı. Gaines'in sadece birkaç adım ötede durduğunu görünce irkildi.

"Pek hoş değildi ama artık Mary Elena hakkında daha çok şey biliyoruz, değil mi?" dedi.

"Evet. Eğer kürsüde çıldırırsa..."

"Davamız kontrolden çıktı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

YUKI'NİN ANNESİ bir keresinde, "Yuki-eh, aynı anda üç farklı düşünceye sahipsin," demişti.

Bu yeterince doğruydı. Şu anda bu üç tren paralel raylar üzerinde ilerliyor ve tek hatlı bir tünelde birleşiyorlardı. Yuki, Gaines'e bir süre sonra kendisine döneceğini söyledi ve boş bir odaya girdi. Telefon elinde, en iyi atışını yaptı. Mary Elena'nın psikiyatristi Dr. Stuart Aronson'ı aradı.

Cevapsız dördüncü zil sesinde Yuki kendini işe yaramaz bir mesaj bırakma kaydına hazırladı ama bu gerçekleşmeden önce erkeksi bir ses kulağına homurdandı: "Stu Aronson."

Yuki, "Doktor, ben ADA Yuki Castellano-" dedi.

"Bekleme odasında bir hastam var," dedi Dr. Aronson. "Seni sonra ararım-"

"Burada acil bir durum var ve yönlendirilmeye ihtiyacım var," diye sözünü kesti Yuki. "Çabuk olun," dedi doktor.

Yuki, Mary Elena'nın acil durumunu hızlıca açıkladı ve sözlerini "Ne yapmalıyım?" diye bitirdi.

"Onu telefona ver. Çabuk olmalı," dedi Dr. Aronson. "Ona sadece beş, altı dakika verebilirim."

Mary Elena hâlâ yan koltuğa kıvrılmıştı ama daha rahat görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve bir ayağı yere değiyordu.

Yuki, "Mary Elena?" dedi.

Gözlerini açtı. "Uyuya mı kalmışım?"

"Evet, sorun değil. Ama senin için endişelendim ve Doktor'u aradım. Aronson-"

"Psikiyatristimi mi aradın?"

"Evet. Şu anda telefonumda."

Mary Elena kollarını iki yana açtı ve sandalyede doğruldu.

"Ama neden? O çok meşgul."

"Şimdi birkaç dakikalığına serbest."

Mary Elena, "Onunla daha önce hiç telefonda konuşmadım. Onu neden aradın? Ben iyiyim."

Yuki, "Lily olarak konuştuğunuzu söylersem, kimi kastettiğimi biliyor musunuz?" dedi.

"Ah. Lily. Beni annesi olarak görüyor. Bir şey mi oldu?"

"Sanırım öyle. Bu duruşmayı zarar görmeden atlatabileceğinden emin olmak istiyorum. Ben tamamen senin tarafındayım, Nick de öyle. Nick'i hatırlıyor musun?" "Hiç sanmıyorum."

"Lütfen telefonu alın. Doktorunuzla konuşun." "Ve ne diyeceğim?"

Yuki telefona, "Dr. Aronson, Mary Elena burada. Lütfen gitmeden önce ondan sizi bana teslim etmesini isteyin. Çok memnun olurum."

Telefonunu Mary Elena'ya verdi ve Yuki ofisinden çıkarak boş odaya geri döndü. Gaines bölmenin üstünden baktı ve "Hey" dedi.

Yuki başını kaldırdı ve "Dr. Aronson'la konuşuyor. Sizi hatırlamıyor, o yüzden muhtemelen en iyisi siz..."

"Anladım."

Mary Elena ortaya çıkıp Yuki'ye, "Dr. Aronson'ın seninle konuşacak vakti olmadı ama sana e-postayla bir şey gönderdiğini söyledi. Bir video. Ona sorun olmadığını söyledim."

Yuki, Mary Elena'yı asansöre kadar geçirdikten sonra Gaines'in ofisine uğradı ve "Sana ihtiyacım var Nicky. Yapacak işlerimiz var."

Yuki bilgisayarını uyandırdı ve Dr. Aronson'dan gelen e-postaya tıkladı.

Gaines bir sandalye çekerken Yuki, "Bu bir terapi seansı," dedi. "Bir tarihli bir ay önce."

"Bunu sana Aronson mu gönderdi?"

"Mary Elena'nın izniyle."

Yuki eklentiye açtı ve bir video oynamaya başladı. Dr. Stuart Aronson rahat bir sandalyede oturuyordu. Mary Elena onun karşısındaki sandalyede oturmuş konuşuyordu.

Yuki ve Gaines oturumun akışını izlediler.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Pasifik Caddesi'nde bir ölüm vakasının yaşandığı yere doğru hızla ilerlerken CONKLIN'in ayağı gaza ağır basıyordu. Kurbanın James Fricke III olduğu tespit edilmişti: tanınmış milyarder, orta sıklet hayırsever, Belçika futbol takımının tek sahibi ve narsist bir SOB. Altmışlı yaşlarının başındaki bu adam, karısı eski Olimpiyat jimnastikçisi Holly Bergen Fricke'nin altı ay önce öldürüldüğü yerden bir blok ötede sokak ortasında vurularak ölmüştü.

Holly Fricke'nin cinayet soruşturmasında hâlâ hiçbir ipucumuz yoktu ve yakında başka bir ipucu olmayan cinayetle karşı karşıya kalacağımıza bahse girmeye hazırdım - yıllarca çözölemeyen, sonra da iyi polislerin peşini bırakmayan ve onları mizahsız sarhoşlara dönüştüren bir faili meçhul davaya dönüşen türden bir cinayet.

Conklin'in ruh hali benimkiyle aynıydı, ama hayal kırıklığını yüksek sesle ifade ediyor, karısının ölümündeki en olası şüpheli olan Jamie Fricke'nin "kasıtlı olarak" kendini öldürttüğünü söylüyordu. Trafik aniden durup bizi Franklin Caddesi ile Geary Bulvarı'nın kesiştiği noktada sıkıştırınca Richie'nin karakteristik olmayan patlaması hızlandı.

Ortağım küfretti, arabadan indi ve hızla darboğaza doğru koşmaya başladı. Ben telsizle olduğum yerde kaldım ve Holly Fricke'i düşündüm. Hayranıydim. Lisedeyken onu alkışlamıştım ve o da Yaz Olimpiyatları'nda ABD Takımı adına jimnastikte altın madalya kazanmıştı.

Bir kadın spor dergisi *olan Spike*'ı kurduğunda ve gece yarısı talk show'larında tanıdık bir yüz haline geldiğinde onu takip etmişim. Sonra Holly, Jamie Fricke ile evlendi. İri yarı, kare yüzlü, kara gözlü bir adamdı. Dışarıya

Holly'nin iyilik yayma şeklinin gücü. Birlikte mutlu görünüyorlardı. Çocukları olmamasına rağmen, bebeklere Holly'nin adı verilmiş ve hak eden liseliler onun parasıyla üniversiteye gitmişti.

Ama hala Holly Fricke'in *neden* öldürüldüğünü ya da kim tarafından öldürüldüğünü bilmiyorduk.

Adli Tabip Claire Washburn bize *nasıl olduğunu* anlatmıştı. Holly'nin

Ölüm nedeni ruhsatsız bir tabancadan çıkan 40 kalibrelik mermilerdi ve her atış ölümcül derecede isabetliydi. Ne yeni Bentley'i ne de taktığı ve yedi haneli bir değere sahip olduğu tahmin edilen mücevherleri bulunamadı.

Gayri resmi olarak Holly Fricke'nin cinayetini silahlı soyguna bağlamıştık ama özel olarak hiçbirimiz buna inanmamıştık. Bu çok aşırıydı. Holly güpegündüz vurulmuştu. Tanık yoktu. Kocasından ya da arkadaşlarından hiçbir şey yoktu. Şimdi Jamie de aynı şekilde öldürüldüğüne göre, her şeyi kaçırdığımızı biliyordum: araç, sebep, fırsat ve şüpheli.

İlk gün, Holly'nin davası kıdemli cinayet masası çavuşları Cappy McNeil ve Paul Chi'ye verilmişti.

Cappy yaşlı ve bilge bir adamdır, San Francisco'da son yirmi yılda işlenen cinayetlerin yürüyen bir tarihçesidir. Ortağı Paul Chi, insanoğlunun mümkün olabileceği kadar titiz ve takıntılı bir şekilde ayrıntılı bir araştırmacıdır. Samanlıkta bile kıl bulabildiği söylenir. Yine de binlerce polis saati onun üzerinde çalışarak geçti.

Cinayetten bir şey çıkmadı, bir teori bile. Eğer Cappy'nin hâlâ saçı olsaydı, şimdiye kadar hepsini koparmış olurdu. Chi karanlık ve sessizliğe bürünmüştü.

Fathomless Funk.

Conklin ve ben bu birinci sınıf ekibi desteklemek için getirilmiştik ama tek tahmin edebildiğimiz Holly'nin katilinin onun hareketlerini bildiği, stratejik bir zekâya, titanyum sinirlere ve belki de görünmezlik pelerinine sahip olduğuydu.

Sorgulandığında Jamie Fricke bize mümkün olduğunca az şey anlattı. Polislerden hoşlanmıyordu, bunu da kırılmış cevapları ve olumsuz tavırla açıkça belli ediyordu. Daha önce de spor suçlarıyla suçlanmış, ancak el sıkışma anlaşmaları ve rüşvetlerle yasaları atlatmıştı. Yüksek fiyatlı avukatlardan oluşan ekibini getirdi ve özel dedektifler tutmakla tehdit etti.

Cappy ve Chi bir şekilde özel dedektif tehdidini uzak tutmuşlardı. Ancak Fricke, Holly'nin katilinin tutuklanmasını ve mahkum edilmesini sağlayacak kanıtlar için ödül olarak çeyrek milyon dolar teklif etmiş, bu da yardım hattımızı bitmek bilmeyen işe yaramaz ihbarlara açmıştı.

Düşüncelerim, ekip arabasının arkasından gelen korna sesleriyle rayından çıktı. Conklin arabaya geri döndü ve direksiyona geçti, freni bıraktı ve ben de on dakika içinde olay yerinde olacağımızı söylemek için merkezi aradım.

Işıkları ve sireni açan düğmeye bastım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

CONKLIN arabamızı Steiner Caddesi ile Pasifik Caddesi'nin kesiştiği Steiner Caddesi'nde kenara çekti. Akıllı, bakımlı evler ve küçük Bu lüks semtteki işyerleri artık ışıkları yanıp sönen devriye araçları, ME'nin sert minibüsü ve panel kapıları sonuna kadar açık CSU mobil aracı tarafından kuşatılmış durumdaydı.

"Hazır mısın?" Conklin bana sordu. Hazır olsam da olmasam da kapımı açtım.

Bariyer bandına doğru yürürken, tehlikeli madde giysileri içindeki CSU müfettişlerinin bir kanıt çadırı kurduğunu ve gece vardiyası için çevreye halojen ışıklar yerleştirdiğini gördüm. Teknisyenler işaretler koyuyor, mermi kovanlarının fotoğraflarını çekiyorlardı, Merhumun ve toplanan kalabalığın içindeki yüzlerin yakın çekimleri.

Saat daha sabahın dokuz buçuğuydu, ancak olay yerinde ve çevresinde çalışan insan gücünün miktarından, CSU'nun gece boyunca burada olacağını anladım.

Jackson Brady, Conklin ve ben şeridin altından geçip fazlasıyla gerçek olan suç mahallinin bir parçası haline geldiğimizde başını kaldırıp baktı. Conklin ve ben, James Fricke III'ün kanlı cesedinden birkaç metre uzaklaşana kadar iç çeperde dikkatli adımlarla ilerledik.

Claire kurbanın yanında çömeldiği yerden ayağa kalktı. "Benim profesyonel görüşüme göre, o öldü." dedi. "Not edildi." dedim.

Sözlerine şöyle devam etti: "Silahlı saldırı yaklaşık bir saat önce bir görgü tanığı tarafından ihbar edildi, yani yaklaşık ölüm zamanı bu. Beş kurşun yarası saydım,

Kafaya, kalbe, karaciğere, sırta, kasıklara birer tane. Kafa atışı muhtemelen öldürücü atıştı. Postayı tamamladıktan sonra sana haber veririm. Fricke'nin cüzdanı Brady'de ama saati ve evlilik yüzüğü kayıp. Biz geldiğimizde arabası burada değildi. Tetikçi arabayı sürüp gitmiş olabilir."

Holly'nin arabasıyla aynı, bu da Holly ve Jamie Fricke'nin cinayetlerinin neredeyse aynı olduğuna dair daha önceki düşüncelerimi doğruluyor. İkisi de Pasifik'te vurulmuştu.

Cadde, ikisi de soyulmuş, ikisi de cinayetler aşırıya kaçmış. Holly ve Jamie evli olduklarından ve ikisi de vurulduklarından, bunların tutku cinayetleri olup olmadığını merak ettim. Ama bırakın ikisini de öldürmeyi, herhangi birinin ikisini de öldürmek istediğine dair bir fısıltı bile duymamıştık.

Brady'nin gölgesi üzerime düştü. "Al bakalım," dedi ve bana plastik bir kanıt torbasının içinde bir adamın ince cüzdanını uzattı.

"Boksör. Lider sensin. Sen ve Conklin, McNeil ve Chi'nin de dahil olduğu bir görev gücü oluşturun. Bunu söylemek zorunda olmadığımı biliyorum..."

Ben de söyledim. "Sakın mahvetme." "Lütfen, mahvetme," dedi.

Olay Yeri Birimi yöneticisi Gene Hallows yanıma geldi. Kendisi zeki, tuzu kuru ve onlarca yıldır bilim temelli suç yakalama Adli tıp laboratuvarı, kısa bir süre önce eski CSU müdürü Charles Clapper'ın polis şefliğine terfi etmesiyle en üst göreve getirildi.

Hallows'a "Bana iyi bir şey söyle," dedim.

Tahminime göre, Olay Yeri İnceleme bu olay yerinde Holly'yi öldüren mermilerle aynı kalibrede mermi kovanları bulmuştu.

Yüzümdeki kızgınlığı okuyan Hallows, "Fricke'nin imzalı itirafını göğüs cebinde bir kağıtla birlikte bulduğumu söylememi istediğinizi biliyorum. intihar notu."

"İyiymiş, Gene."

"İnançlı ol, Boksör. Bir saatten az bir süredir buradayız."

Pasifik Caddesi boyunca araba kapıları sağıma çarptı. Muhabirler araçlarından inip olay yerine doğru yöneldi. Daha fazla araç geldi, daha fazla basın mensubu Pasifik Caddesi'ni bir uçtan bir uca dolduran kalabalığa katıldı. Üniformalılar sarı bant şeridinin dışında bir kordon oluşturdular ve Brady'ye sorular soran kalabalığı engellediler.

"Jamie Fricke mi o?" "Bu nasıl oldu?" "Bir şüpheliniz var mı?" "Teğmen. İzleyicilerimize birkaç kelime söyleyin..."

Brady döndü ve kalabalığı taradı. Onun gördüğünü ben de gördüm: kameralar yukarı kaldırılmış, mikrofonlar ve telefonlar ileri itilmiş, bir ses kamyonu kaldırımın yarısına park etmişti. Brady bağırarak karşılık verdi, sesi Miami Polisi'ndeki ilk yıllarında edindiği güneşli tınısıyla renklenmişti.

"Hepiniz dinleyin. Siz, Bay Clancy, Bayan Blume. Dava devam ederken siz muhabirlere tahminler vermeyeceğimi biliyorsunuz. Bölgeyi temizler temizlemez trafiğe bir şerit açabiliriz. Doğrulanabilir bir ipucu bulursanız, SFPD Cinayet Masası'nı arayın. Numaramızı biliyorsunuz."

Kalabalığın arkasından bir adamın sesi bize doğru geldi. "Olanları gördüm. Tam şurada oturuyorum."

Uzun boylu, sakallı beyaz adamın sokağın aşağısındaki cumbalı, üç katlı, beyaz sıvalı bir evi işaret ettiğini fark edene kadar kafamı çevirdim.

Diyordu ki, "Ben Dan Fields. Polisi arayan bendim. Jamie Fricke'in arabasının önüne yaya bir adamın atladığını gördüğümde manzaraya bakıyordum. Fricke Jaguar'ından indi. Son model. Siyah. Onu televizyondan tanıdım. Silah sesleri duydum ve o düştü. Tetikçi yaya olarak sırtı bana dönüktü. Her şey çok hızlı oldu. Tetikçi Fricke'nin arabasına bindi ve onu Pasifik'in doğusuna götürdü."

Brady, "Öne çıktığınız için teşekkürler Bay Fields. İfade vermek üzere karakola gelmeniz gerekecek."

Tanığa doğru ilerledim, kendimi ve Conklin'i tanıttım ve Bay Fields'e kapılarını kilitlemesi için evine kadar eşlik ettikten sonra, hiçbir yere varmayan uzun bir görüşme için onu salona geri götürdük.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Saat 19:00'u biraz geçe eve vardım. 11. Cadde ile Lake arasındaki her zamanki yerime park ettim, asansöre bindim ve kendimi içeri atmadan önce ön kapıda durakladım.

Zihnim hâlâ Jamie Fricke'in sokakta yüzüstü yatan kanlı cesedinin ve ardından Claire'in otopsi odasındaki masada ortaya çıkan cesedinin taze görüntüleriyle doluydu. Bu görüntüleri evime taşımak istemiyordum. Kendime genellikle işe yarayan küçük bir numara öğrettim: Anahtarı kilide sokmadan önce omuzlarımı birkaç kez öne, sonra arkaya atıyorum. Ve son olarak

Kendimi ıslak bir köpek gibi silkeliyorum. Sonra içeri girdim.

Bu gece işe yaradı.

Dean Martin'in "Volare" şarkısını söylediği, sesinin çatı katı büyüklüğündeki odayı doldurduğu, kocamın görkemli baritonunun eşlik ettiği sıcak ve canlı bir yere girdim. Yaşlı border collie köpeğim ve Joe Molinari ile tanışıp evlenmeden önceki dostum Martha, kapının açılma sesini duyunca havlayarak beni içeri buyur etti.

Silahımı antredeki çantaya yerleştirip kilitlerken "Annen geldi!" diye bağırdım. Sonra eğilip beş yaşındaki kızım Julie ve Martha'yı gürültülü bir şekilde kucakladım ve Joe'nun pesto soslu bir şeyler hazırladığı mutfığa doğru yürüdüm. Sarılıp öpüştük ve ben ocaktaki tencerenin içine bir göz attıktan sonra elime bir bardak Cabernet tutuşturdu ve hep birlikte odanın uzak tarafındaki kanepeye yöneldik.

Sonraki birkaç saat çok hızlı geçti.

Konuştuk, güldük, yemek yedik. Akşam yemeği bunun yarısı kadar iyi olsaydı beş yıldız almıştı. Julie, komşumuz ve yarı zamanlı dadımız Bayan Rose ile birlikte kurabiye yapmıştı. Kurabiyeler bir tabak çikolata kırıntısına dönüştükten sonra küçük kızımızı yatak odasına götürdüm.

Ona bir şeyler okudum ve o da bana kendi uydurduğu bir hikaye anlattı. Timsah Allie'nin dişi ağrıyordu ve dişçiye gitmesi gerekiyordu.

"Peki ne olacak?" diye sordum.

Julie, "Allie dişçıyi yiyebilir, belki" dedi.

Joe kapı aralığında dinliyordu. Julie'ye, "Eğer Allie dişçıyi yerse, bir kaçış planı var mı?" diye sordu.

"Oooh," dedi Julie. "Kaçış planı mı? Ben biliyorum. Kanatları çıkıyor!"

Joe, "Gerçekten iyi, Julie Bug." dedi. Odaya girdi ve ikimiz de Julie'ye iyi geceler öpücüğü verdik ve Joe Martha'yı yürüyüşe çıkaracağını söyledi.

Güzel. Harika. Duş almak istiyordum ve alacaktım.

Joe, Martha'yla birlikte döndüğünde beni uyandırdı. Yatakta uyuyakalmıştım, üzerimde hâlâ giysilerim vardı.

Joe'ya, "Sadece bir saniyeliğine uzandım," diye mırıldandım.

Joe kolluk kuvvetlerine özgü ses tonuyla, "Ayağa kalk," dedi. Ayağa kalkmaya çabaladım.

"Kollar yukarı," dedi.

Kollarımı bir çocuk gibi havaya kaldırdım ve Joe'nun giysilerimi çıkarmasına izin verdim. Sütyenimin kancalarında biraz zorlandım ve ben ona güldüm.

"Antrenmanım bitti," dedi.

"Tekrar dene. Sana yalvarıyorum. Ellerimi o kadar uzağı götüremiyorum."

"Zor bir gün, hmmm?"

"Sana her şeyi anlatmaya ikna edilebilirim." "Daha sonra. Duşunu al ya da alma. Sana kalmış."

Çabuk olacağıma söz vererek odadan çıktım ama sıcak suyun altında durmak o kadar iyi geldi ki muslukları kapatmakta zorlandım. Sonunda demlenip buharla temizlendiğimde, duş kabininden çıktım ve bir el havlusuna yarı sarınmış halde yatak odasına girdim.

Joe yataktaydı, ışıklar kapalıydı ama onu sokak lambasından görebiliyordum. Havluyu bırakıp yorganın altına girdim ve G-adamım beni kendine çekti. Kollarımı ona doladım ve beni boynumla omzumun arasından öptü.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi.

Onu öpmek için uzandım ama ellerini omuzlarıma koydu ve beni geri çekti. Gözlerinin içine baktım.

"Seni seviyorum, Lindsay," dedi. "Sonuna kadar."

"Kanıtla," dedim.

Sevişmelerimizin neden daha iyi olduğundan emin olamıyorum. O gece artık düşünmüyordum. Joe'da kaybolmuştum, cennete yakın bir yerde.

BÖLÜM 11

Duruşmadan ÖNCEKİ GECE, Yuki'nin uykusu uyanma kaygısı ve korkutucu rüyalar arasında bölünmüştü. Bu bölünmüş gecenin bir anında, aklından çıkmayan bir kabus gördü. Mary Elena, Olivia'nın pembe bir sütyen ve yırtık bir tayt giyerek jüri locasının önünde zıpladığını ve jüri üyeleriyle flört ettiğini görüyordu.

Yuki, yatak odasının penceresinin önünden geçen ve geceyi onarılamaz bir şekilde parçalayan bir siren sesiyle uyandı.

Brady kıpırdandı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Uh-huh. Güzel. Uyumaya devam et, tatlım."

Saat sabahın 3:17'siydi. Altı saat sonra, net bir görevle mahkemede olacaktı: Tyler Cates'i mahkûm etmek ve Mary Elena için adaleti sağlamak. Rahatsız edici bir şekilde, davayla ilgili sansasyonel haberler onu gece geç saatlerde TV

şakalar ve sosyal medya esprileri. Yuki'nin Tyler Cates'i hapse göndermek için hukuk fakültesinde aldığı eğitimin ve San Francisco Savcılığı'ndaki iş tecrübesinin her zerresini kullanması gerekecekti.

Ne yapması gerektiğini biliyordu ama yine de bir parçayı atlamıştı ve bu çok önemliydi. Cates, Mary Elena'nın dissosiyatif bozukluğu olduğunu ya da birden fazla işlevsel kişiliğe sahip olduğunu biliyor muydu? Ya da Olivia adında bir kadınla seks yaptığına gerçekten inanıyor muydu?

Yuki tavana baktı ve açılış konuşmasını prova ederken jüri üyelerini hayal etti, onlar hakkında bildiklerini gözden geçirdi, yüzlerini hayal etti. Avukat masasında oturan Mary Elena'yı düşündü, Yuki'nin yabancılara hatırlamadığı son derece kişisel travmatik saldırıyı anlatışını dinliyordu.

Parisi'nin başını sallayarak, "*Yuki, seni uyarmıştım*" dediğini düşündü.

Yuki gözlerini kapadı ve birkaç dakika sonra, öyle görünüyordu ki, açtı. Saat sabahın beşini biraz geçiyordu ve pencerelerden süzülen soluk ışığın ipuçlarına bakılırsa yakında şafak sökecekti. Yan yattı ve daha da yaklaştı

Brady'ye doğru eğildi, dizlerini onunkilerin arkasına sıkıştırdı ve yanağını onun çıplak sırtına yaslayarak nefes verdi.

Yuki'nin vücudunu kendi vücudunda hissettiğinde, Brady arkasını döndü ve Kocaman kollarıyla onu sardı ve kendine çekti. Sevdiği şey buydu: adamın kokusu ve ona karşı bu kadar rahat bir şekilde sığabilmesi ve Onu şimdiye kadar bildiği en iyi güvenlik alanıyla çevrelerken nasıl tekrar uykuya dalabildiğini.

Yuki'nin göz kapakları bir sonraki sefer açıldığında saat neredeyse altı buçuktu. Yönünü bulması ve Mary ile buluştuğunu hatırlaması birkaç saniye sürdü.

Elena sekizde. Brady'nin elinden kurtulmaya çalıştı ama o daha da sıktı, bir eliyle başının arkasını kavradı, bir bacağıyla kalçasının üzerine attı.

Yuki, "Sevgilim, gitmeliyim." dedi.

"Mahkeme," diye onayladı. Brady gözlerini açtı ve Yuki'yi tutuşunu gevşetti. "Öğle tatilinde beni ara," dedi. "Harika olacaksın."

"Bilinmeyen çok şey var," dedi. "Sen onlardan biri değilsin."

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü. Yuki daha fazlasını istedi ama bunu göze alamadı. Onu hafifçe öptü ve kollarından sıyrıldı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

W E D N E S D A Y

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

YUKİ'NİN AYAKLARI YERE DEĞDİĞİNDE, dairenin içinde sessizce ilerledi. Bir zamanlar annesiyle birlikte burada yaşamıştı. Halı yumuşak ve kalındı, Yuki'nin Keiko Castellano'yla ilgili anıları da öyle, Yuki onu tanıyacak yaşa gelmeden ölen İtalyan askerin gelini. Keiko da vefat etmişti ama yıllar boyunca kızına nasıl iyi bir eş olunacağına dair bir sürü öğüt vermişti.

Keiko ruhani bir kadındı. Yuki bazen sadece hayalinde bile olsa annesinin sesini duyuyordu. Ve bazen ona cevap veriyordu.

Yuki şimdi, dün gece yatmadan önce boş odadaki yeşil terlikli sandalyelerin üzerine serdiği iki takım elbiseye bakıyordu.

Annesinin sesi kafasının içindeydi. *Çizgili olan, Yuki-eh. Kırmızıyı kapanış için sakla.*

Yuki yüksek sesle, "Tamamdır," dedi.

Gri çizgili takım elbisesini giydi, öğle tatilinde Brady'yi aradığında ona "Her şey yolunda" diyebilmeyi umarak kendini yansıttı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 13

Yuki arabasını Bryant Caddesi'ndeki All Day otoparkına çektiğinde saat sabah yediyi kırk beş geçiyordu. Gişedeki utangaç genç adama elini uzattı, o da ona bir bilet verdi ve göz teması kurmadan "Git al onları" dedi.

Yuki, "Buna güven Lanny ve bana şans dile," dedi.

"İstediğimi biliyorsun," dedi. "Yine de acele et. Yağmur yağacak." "Hmm. Şey, birini beklemem gerekiyor," dedi.

Yuki otoparkın arka tarafına, caddeye bakan tek yere park etti. Büyük, gri, granit bir bina olan Adalet Sarayı, Bryant'ın tam karşısındaydı. Yuki emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi.

Mary Elena onunla saat sekizde otoparkta buluşacak, böylece dokuza birkaç dakika kala mahkeme salonunun kapısına gitmeden önce üst kata çıkıp Nick Gaines'le tekrar görüşmek için yeterli zamanları olacaktı. Yuki, Mary Elena'nın Gaines'le daha önceki etkileşimine rağmen, onun iyi bir adam olduğunu ve her ikisi için de değerli olduğunu anlayacağını umuyordu.

Hâlâ zaman vardı ama Yuki volta atıyor, Mary Elena'nın arabasını bulmak için cadde boyunca bir aşağı bir yukarı bakıyordu. Önünde yeni bir potansiyel engel belirdi: Mary Elena'nın alternatif kişiliklerinden birinin ona yatakta kalmasını söylemesi mümkündü ve o da bunu yapacaktı; stres ve düpedüz korku nedeniyle duruşmadan vazgeçecekti.

Dr. Aronson'ın kasetindeki Olivia'yı hayal etti: Mary Elena'nın savunmasız görünümlü, çok dişilemiş bir versiyonu. Olivia saçlarını karıştırdı, bacak bacak üstüne attı ve doktora bakarken yumuşak bir sesle konuştu.

Yuki bu düşünceden nefret ediyordu ama Olivia'nın iddia ettiği gibi Mary Elena da Tyler Cates'e asılmış *mydı*? Öyle olsa bile, flört etmek rıza değildi, tecavüz için değil, ağır saldırı için değil, seks için hiç değil. Yasal olarak, eğer saldırgan

Cinsel obje olacak kişinin akli dengesinin bozuk olması ve aydınlatılmış rıza gösteremeyecek durumda olması, hapis cezası gerektiren ciddi bir suçtu.

Gökyüzü yağmur bulutlarıyla karardı. Saate bakan Yuki, saatin sekizi on geçtiğini gördü. *Neredesin, Mary Elena?*

Trafik ışıklarında donmuş bir halde Bryant'taki sabah telaşını izledi. Caddenin karşısında bir basın kalabalığı toplanmıştı; yerel haber kanallarından muhabirlerin yanı sıra tanidik olmayan yüzler de vardı. Tyler Cates'e karşı Halk davasının bu kadar ilgi görmesi beklenmedik ve biraz da ürkütücüydü.

Yuki sokaktaki kargaşanın arasından birinin ona seslendiğini duydu. Bu Cindy'ydi, trafik akışında bir açıklık arıyordu ve kaldırımdan inip ona doğru karşıya geçmek üzereydi.

Yuki, *hayır, hayır, hayır*, diyerek onu başından savdı ama Cindy'nin telefonunu aradı. "Şimdi konuşamam Cin. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Söz mü?"

"Yemin ederim."

Yuki arabasına doğru yürürken gümüş renkli bir Camaro otoparka girdi ve bilet gişesine yanaştı.

Mary Elena'ydı. Bryant'ın karşısında ışığın değişmesini bekleyen muhabirlerden bağırışlar geliyordu.

Yuki yolcu koltuğuna oturduğunda genç kadın telaşlanmış görünüyordu. "Çabuk," dedi Yuki, emniyet kemerini bağlarken. "U dönüşü yap ve sağa dön. Sana nereye gideceğini söyleyeceğim."

"Sorun nedir?"

"Aç basın," dedi Yuki. "Seninle röportaj yapmalarını istemiyorum. Bizi arka kapıdan takip edemezler."

Mary Elena Yuki'nin talimatlarını izledi ve Harriet'teki üst geçidin altına park etti. Yuki daha sonra onları aceleyle geçitten aşağıya, salonun arka girişine götürdü. Ancak dikkat dağıtma taktiği bir düzine gazetecinin hızla önlerine geçip yollarını kesmesini engelleyemedi. Mary Elena topuklarının üzerinde dönerek "Gidin buradan!" diye bağırdı.

Sesi küçük bir kızın sesiydi. Yüzü kızarmış ve gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Muhabirler durdu, birkaçı geri çekildi. Onlar bir hamle daha yapamadan Yuki lobinin arka kapısını açmıştı. Güvenlik görevlileri onun ve Mary Elena'nın binaya girmesine izin verdi ama basın dışarıda kaldı.

Yuki, "Lily?" dedi.

"Mary Elena," dedi. "Ben Mary Elena."

"Oh, güzel."

Yirmi dakika sonra Yuki, Mary Elena ve Nick Gaines Mahkeme Salonu 8G'deki savcılık masasındaki yerlerine oturdular. Çok geçmeden mahkeme salonunun düzeni sağlanacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Telefonu çaldığında JOE mutfak lavabosunun altındaki sızıntıyı onarıyordu. Dairede yalnızdı-Lindsay işte, Julie de okuldaydı.

Dolaptan geri çekildi ve başını tezgahın kenarına çarptı. Sertçe çarptı. Kendine lanet olası bir aptal diyerek, üçüncü çalışta telefonuna ulaştı ve "Molinari" dedi.

Hattaki ses, FBI'ın San Francisco ofisinin bölüm şefi Craig Steinmetz'e aitti.

"İçeri gelebilir misin? Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." "Bir saat içinde orada olabilirim."

"Yarım saat daha iyi olur." "Tamam," dedi Joe. "Eğer tıraş olmazsam."

Steinmetz, "Olduğunuz gibi gelin," dedi ve telefonu kapattı.

Yarım saat ve birkaç aspirin sonra Joe on beşinci kattaki masada imza atarken Steinmetz ona seslendi. Şef onun arkasında, ofislerle resepsiyon arasındaki kapıda duruyordu. Joe el sıkışmak için mavi, amblem kabartmalı halıyı geçti.

Steinmetz altmış yaşlarındaydı ama yetmiş görünüyordu. En son birlikte çalıştıklarından beri biraz kilo almış ve saçları dökülmüştü ve yaşlı adam endişeli görünüyordu.

"Senin için bir görevim var, Molinari. Hoşuna gideceğini düşünüyorum. İstemerseniz bile size ihtiyaç var. Bir sorunumuz var..."

Joe'yla birlikte köşedeki ofise girdiklerinde şefin sesi kesildi. Steinmetz değişmiş olsa da, ofisi her zamanki gibi görünüyordu: yıpranmış bir Mavi halı, devlete ait sade meşe masa, iki bayrak -Kaliforniya ve ABD- ve arkalarında resimli bir pencere. Sağında ve solunda kitap rafları vardı ve masasının yanındaki duvarda Steinmetz'in üst düzey hükümet yetkilileriyle el sıkışırken çekilmiş yarım düzine fotoğrafı asılıydı.

Yine de yeni olan bir şey vardı.

Otuzlu yaşlarında, iyi giyimli, Çinli bir kadın masalardan birinde oturuyordu. Sandalyesi şefin masasına dönüktü, elleri kucağında kenetlenmişti. Masaya doğru gelen Joe'ya bakmak için başını çevirdi. Joe onun kömür grisi pantolon takımını, özel dikim beyaz gömleğini, minimal makyajını ve kısa saçlarını fark etti. Hız için giyinmiş olan Joe'nun üzerinde haki bir gömlek, chino pantolon ve iş botları vardı. Ayrıca yirmi dört saatlik kesilmemiş bir sakal ve tırnaklarının altında tesisatçı macunu vardı.

Steinmetz dedi ki, "Joe. Otursana. Bao Wong ile tanışın, siber terörizm direktörü, DC ofisi. Bao, bu Joe Molinari."

Joe ellerinin tozunu arka ceplerine attı, Müdür Wong ile tokalaştı ve yanındaki sandalyeye oturdu. Steinmetz Bao'ya Joe'nun devlet hizmetinde geçirdiği on yılların otuz saniyelik versiyonunu anlattı; önce FBI'da birkaç yıl, sonra CIA'de daha da uzun bir süre, ardından da DHS tarafından müdür yardımcısı olarak işe alınmıştı.

Steinmetz, "Daha sonra başka bir tur için DC'ye geri döndü," dedi.

Joe, "Liman güvenliği konusunda uzmanlaşmış bir risk değerlendirme danışmanıyım ve siber tehditler konusunda geçmişim var" dedi.

"Aslında kariyerini takip ediyordum Joe," dedi Bao. "Seninle şahsen tanışmak harika."

Steinmetz ajanlara kendilerini bir araya getiren davayı anlatırken FBI markalı kupalarda kahve servisi yapıldı.

"Tanrı aşkına, iki hafta önce Oakland Pediatri'nin bilgisayar ağına sızıldı. Hastanenin bir siber güvenlik sistemi vardı ama Arka ofisteki bir ahmak -aslında bir doktor- bir kimlik avı sitesine tıkladı ve köpeklerin içeri girmesine izin verdi. Hackerlar kendilerine 123 Boom adını vermişler. Her kimlerse, Oakland Pediatri'yi yirmi dört saatlik bir kısıpaca aldılar.

Sonra, *bom*."

Steinmetz sandalyesini caddeye bakacak şekilde döndürdü ve cama doğru konuştu.

"Yanlış tıbbi formüller ve protokoller girdiler ve dört yenidoğan ölümüne neden oldular. Hastanenin sigortası yetersizdi. Verilerini geri almak için on yedi milyon Bitcoin fidye istediler. Hastane ödemeyi yaptı. Şifreleme anahtarları iade edildi. Hackerlar buharlaştı. Bebekler ölü kaldı.

Davalar beklemede."

Bao Wong, "Hackerlar Oakland'dan aldıklarını alıp üzerinde değişiklik yapabilir ve yine onlar üzerinde kullanabilirler. Ya da başka bir yerde kullanabilirler."

"'Elsewhere' bir saat önce aradı," dedi Steinmetz, bir hastanenin son çaresi olabilecek iki kişiyle yüzleşmek için arkasına dönerek. "Joe, şimdi de St. Vartan'ı tehdit ediyorlar. Boom kırk yedi saat içinde" - Steinmetz saatine baktı- "on sekiz milyon dolar talep ediyor. Cuma sabah 9'a kadar, Ya bu katilleri kapatırız ya da St. Vartan'ın ışıkları söner. Geçmiş ve şimdiki tüm hasta kayıtlarını ve ölü hastalarla ilgili sakladıkları arşivlenmiş bilgileri kaybederler. Tatlı bir veda olarak 123 Boom ağa dijital kara mayınları da yerleştirmiş olacak."

Steinmetz ayağa kalkarak kahve fincanını aldı. "Lütfen Joe'ya gerisini anlat, Bao," dedi. "Vali ile görüşüp ona bilgi vereceğim. Bir şey bulur bulmaz bana ulaşın ve iyi şanslar."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

JOE VE BAO, Joe'nun eski Mercedes'ine bindiler ve Van Ness Caddesi üzerinden Aziz Vartan'a doğru yola çıktılar.

Bao, "Hızlı bir arama yapmam lazım." dedi.

Telefonunu çıkardı ve saniyeler sonra "Benim" dedi. Dinledi ve sonra dedi ki, "Bu çok iyi, Cam. Başardın!" dedi.

Kapatırken, "Oğlum Cameron dokuz yaşında. Bir sınıf oyununda başrolü kaptı. Rol *alıyor ve şarkı söylüyor*."

Joe'ya gülümsedi.

Joe dedi ki, "Hey. Bu harika."

"Sen öyle san. Başrolde konuşan bir kurbağa var. Cam haftalardır geçirme alıştırmaları yapıyor. Annesini çıldırtıyor."

Joe da Bao ile birlikte güldü. "Benim küçük bir kızım var. Sanırım Julie de kurbağa olmayı çok isterdi."

Bao, "Amfibilerin cazibesini anlayamıyorum." dedi.

Joe yine güldü ve Julie'nin dişçiye giden timsah hikâyesini anlattı. Sonra, saatin tik taklarını göz önünde bulundurarak, "Peki 123 Boom hakkında ne biliyoruz?" diye sordu.

Bao, "DC'de aylar önce alarm verdiler. Ekibim o zamandan beri yöntemlerini geliştiriyor, köstebekler yerleştiriyor ve bu çetenin ayak izlerini takip ediyor. IP adresleri her zaman hareket halinde, bir ülkeden diğerine atlıyor. Yeni tehditler, yeni isimler, ama biz onların kalıpları."

Joe, kamuoyundaki fidye yazılımı algısının Rusya'da dijital olarak çarpıtılmış bir telefon görüşmesi yapan kıllı bir adam olduğunu düşündü:

*Tüm parayı ver ya da
insanlar ölecek.*

"Siber hırsızlığın mesaj panolarında kredi kartı numaralarını alıp sattığı zamanları hatırlıyor musunuz? Birkaç yıl önce bir havayolu şirketi beni aradı. Ağları donmuştu. Uçuşlar iptal edilmişti. Asansörler bile çalışmıyordu. Ve yirmi milyonluk bir kripto talebi vardı ve bunu ödediler."

Bao, "Bu çok büyüktü. Hatırlıyorum."

"Şimdi," dedi Joe, "bu dijital teröristler veri çalmakla ilgilenmiyorlar. Kemoterapi emirlerini mahvediyorlar. Parmak izi bırakmadan öldürüyorlar. Ve yine de parayı alıp gidiyorlar."

Joe Bush Sokağı'ndan sağa dönüp doğuya doğru ilerlerken ikisi de sessizdi.

Bao, "İzlediğimiz bu işletmelerden biri çocuk oyuncakları üretiyor ve Skylark adını taşıyor. Baktığınızda, Amsterdam merkezli yedi yüz kişilik orta ölçekli bir şirket olduğunu görüyorsunuz. Bir üretim katları var. Pazarlama. Satış. Ve Amerikalılardan ve diğer yabancı uyruklulardan oluşan, hepsi de teknoloji dehası olan ve Hollanda'daki ana gemiye dark web erişimi olan Kuzey Kaliforniya'da ya da yakınlarında olduğu anlaşılan yüzen bir mürettebat. St. Vartan'daki bu soygun Skylark'ın fidye yazılım kanadının bir parçası olabilir.

Kalıp uyuyor."

"Ne iş yapıyor? Bir adı var mı?"

"Tek bildiğimiz müzakereci olduğu, muhtemelen Amerikalı olduğu ve yıllarca fark edilmeden bu bölgede yaşamış olabileceği. Bukalemun gibi bir IP adresi var. O adamı telefonu ve bilgisayarıyla birlikte istiyoruz. Kıpırdamadan dursa yeter."

Trafik ışığı kırmızıya döndü ve Joe Bao'ya döndü.

"Daha fazlası var," dedi.

"Aziz Vartan'ın müdahale ekibiyle, şirket yetkilileriyle, avukatlarıyla ve bilgi işlem müdürüyle görüştükten sonra durumun ne kadar kötü olduğunu, nelerin kurtarılabilceğini göreceğiz. Ana üsse bağlanıp bu katilleri yakalamaya çalışacağız.

St. Vartan'ın ağını sadece yerel telefon görüşmelerine dönüştürmeden önce."

Joe hastane yataklarında çaresiz ve habersiz yatan yüzlerce hastayı düşünüyordu. "Bana doğruyu söyle, Bao. Onları durdurma şansımız nedir?"

"Bilmiyorum işte. Gerçekten bilmiyorum, Joe. Ama bu işte yalnız değiliz. Bizim ana gemimiz onlarınkinden daha büyük ve daha akıllı."

BÖLÜM 16

JOE, Aziz Vartan'ın en üst katında asansör kapıları açıldığında kendisini ve Bao'yu bekleyen gülümsemeyen kadına "MERHABA" dedi.

"Ben Christine, Bay LaBreche'in asistanıyım. Lütfen benimle gelin."

Christine'in yüz ifadesi acılıydı ve sanki ayakkabılarında cam kırıkları varmış gibi yürüyordu. Bir daha konuşmadı, sadece önden gitti, başını eğdi ve koridorun kuzey ucuna doğru ilerledi.

Joe ve Bao, Christine'i yönetim katının uzunluğu boyunca takip ettiler. Uzak köşedeki cam duvarlı konferans odasına ulaştıklarında, Christine kapıyı çaldı. Mavi takım elbiseli, kravatının yakası gevşemiş bir adam masanın başındaki sandalyesinden kalktı, kapıyı açtı ve iki kişilik FBI ekibi odaya girerken geri çekildi.

"Ben Rob LaBreche, CEO," dedi. "Bu felaket yüzünden asılacak olan adam."

Kravatının uçlarını çenesinin altına kadar çekti ve kendini asıyormuş gibi yaptıktan sonra Bao ve Joe ile tokalaşarak masaya oturmalarını teklif etti. LaBreche oturan yarım daire şeklindeki şirket yetkililerini isim ve görevlerine göre tanıttı. Joe hukuk ve bilgi işlem departmanlarının başkanlarını aklına not etti. Sonra LaBreche, altmış yaşlarında tıknaz bir adam olan ve tanınmış bir siber saldırı karşıtı firma olan Cyber Security Incorporated'ın başkanı Sveinn Thordarson'u tanıttı. Gömlek giyiyor, mavi kravat takıyor, ceket giymiyor, kaliteli bir pantolon giyiyor ve kısa kesilmiş bir sakalı vardı. Thordarson da ortağı Peter Wooten'ı genç ama büyüyen bir sektörde dünya çapında genişleyen bir fidye yazılımı karşıtı dahi olarak tanıttı. Wooten kırk yaşlarında, 1.80 boylarında, kızıl saçlı, kare çerçeveli gözlükler takan, chino pantolon ve Hawaii gömleği giyen biriydi.

Takım elbiseli toplulukta Thordarson ve Wooten'ın yanı sıra haki gömleği ve iş botlarıyla Joe da göze çarpıyordu.

LaBreche Bao'ya, "Ne için dua ediyorum biliyor musun? Sveinn ve Pete'in bir şekilde ticaretlerinin gizli numaraları sayesinde

sistemimizi ve geçirgen ağıımızı can kaybı olmadan kapatabilir. Son bir saattir bunun için dua ediyorum. Ve sizin," dedi Bao ve Joe'yu göstererek, "bu pisliği bulup hayatlarının geri kalanında maksimum güvenli bir hücrenin duvarlarına çivilemeniz için."

"Amin," dedi Bilgi İşlem Müdürü Thomas Walters. "Bu çılgınlık. Açıkçası, hastaneleri rehin almak kötü bir şey ve daha kişisel olarak, bir olay müdahale planımız vardı. Tehdidi aldıktan sonra on dakika içinde Thordarson ve Wooten telefona sarıldılar."

Thordarson, "Neden bundan sonrasını ben halletmiyorum Bay Walters? Öncelikle ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bao ve Joe'ya. "Müdür Wong, sanırım Chem Con ihlalinde birlikte çalışmıştık...?"

"Beş yıl önce. Santa Rosa'da," dedi. "Haklısın. Tam bir gıcırtydı."

LaBreche saatine dokundu. "Sveinn?"

Sveinn Thordarson, "Size özet bir bilgi vereyim. Fidyeye talebi bu sabah hastanenin en üst düzey posta kutularına gönderildi. Sabah 8:00'de St. Vartan'da yönetici fonksiyonu ya da stetoskopu olan herkes, diyelim ki iki yüz kişi, bunu aldı. Bazı mesajlar St. Vartan'ın e-posta adreslerine gönderildi. Ancak yöneticilerimizin en az yarısı uyarıyı kişisel posta kutularında aldı. Bu panik butonuydu.

"İşte e-postanın çıktısı," dedi ve önündeki bir yığın kâğıttan ayırdı.

LaBreche e-postayı alır almaz hemen Steinmetz'e iletmişti. Joe ve Bao tek sayfalık çıktıyı çoktan görmüşlerdi, "Düşük kirali bir müdahale ekibi tuttuğunuz için, mallarımız var. Beş dakika içinde tüm hastaneyi ölü havuzun altına indirebiliriz: bilgisayarlar, tıbbi ekipman, soğutma, sifonlu tuvaletler hariç her şey. Ya da önümüzdeki kırk sekiz saat içinde yirmi milyon kripto para bulup uzaydaki cüzdanımıza yatırabilirsiniz. Aşağıdaki bağlantıya bakın. Bunu yaparsanız hastalar hayatta kalacak. Ayrıca kötü IT direktörünüzü eğitecek ve gelecekte kendinizi nasıl koruyacağınızı anlatacağız. Bugün saat 13:00'te bizden bir telefon alacaksınız. Hatlarınızı açık tutun. Sizden duymak istediğimiz tek şey, 'Kriptoyu gönderdik'."

Thordarson nefes verdi ve "İmza 'Apocalypto'. Bu aktif bir başlangıç grubu ve eski 123 Boom'un bazı özelliklerine sahip. Muhtemelen Boom tarafından tohumlandı. Pete ve ben Apocalypto ile temasa geçtik, kendimizi tanıttık. Onlara hastanenin

verilen süre içinde herhangi bir şekilde yirmi milyon toplanlarsa ve bu işi düzgün yapmazlarsa, soruşturmamızı FBI'a devredeceğiz."

Joe, "Ne kadar zaman satın aldın?" diye sordu.

Rocky Dağları'nın batısındaki önde gelen olay müdahale şirketinin başkanı, "İki günlük uzatma karşılığında yedi milyon yatırdık," dedi.

"Para dark web'de hayalet bir banka gibi çalışan sanal bir hesaba yatırıldı. Görebiliyorlar ama biz kanıt bulana kadar erişemiyorlar. sistemimizden çıktılar."

LaBreche dinlemiyordu. Konuşmayı keserek, "Hastane dışında bulunabilecek tüm harici yedekleme sürücülerini çağırdık.

Şu anda yatak bulabildiğimiz kadar hastayı nakletme sürecindeyiz ancak diğer hastaneler tıka basa dolu. Solunum cihazına bağlı ameliyat hastalarımız var - asistanım Christine'in annesi de bunlardan biri - ve kalp-akciğer makinelerine bağlı hastalarımız var. Pete, Apocalypto'nun aylardır sistemlerimizde olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Bao, "Büyük olasılıkla" dedi.

LaBreche konferans masasının etrafında dönerken küfürler savurdu, volta attı ve sandalyeleri itti.

"Sahip olduğumuz ve yaptığımız her şeye sızdıkları kesin. Apocalypto'nun işi bitene ve bu hastaneyi mahveden insanlar hapse girene kadar güvende değiliz. Ya da daha kötüsü."

Joe, "Bu yüzden siber güvenlik ekibiniz bizi aradı. Sveinn, Pete, bize nerede yardımcı olabileceğimizi söyleyin. Biz hazırız."

BÖLÜM 17

JOE, PETER WOOTEN'in önündeki kâğıtları ve kalemleri karelemesini izledi. Sonra onları tekrar kareledi. Joe, *kesin, belki de OKB*, diye düşündü. Pete'in alanındaki bir adam için mükemmel bir zihinsel tik. Kontrol et. Tekrar kontrol et. Ve tekrar.

Pete, "Apocalypto'yu Brugge'deki bir sunucuya kadar takip ettik..." dedi. "Artık orada değil mi?" Bao söyledi.

"Doğru."

"Şanslı tahmin," dedi.

Christine odaya girdi ve LaBreche'ye fısıldadı, o da ona "Olabilir" dedi. Christine bir kahve arabası getirdi ve birkaç kişi kahve içmek için yerlerinden kalktı, ancak Bao ve Joe, profesyonel hack önleme ekibi ve terleyen ve telefonlarında notlar alan dört üst düzey hastane yöneticisi oturmaya devam etti. Tanımadıkları ve göremedikleri bir düşmanla savaşıyor, bir yandan da son derece kısıtlı bir sürede hayatları ve çok iyi bir hastaneyi kurtarmaya çalışıyorlardı.

Pete Wooten şunları söyledi: "Bu sabah 9:03'te, süreyi uzattıktan ve kriptoyu kör Bitcoin cüzdanlarına aktardıktan sonra, kötü amaçlı yazılımı incelemeye başladık. Dediğim gibi, Apocalypto Belçika'daki bir sunucuya ping atıyordu.

Sonra sinyal başka bir yere atladı.

"Program, Batı Yakası'ndaki önemli adamını şu tarihten itibaren aramaya başladı İngiliz-İskoç sınırının yüz mil içinde bir yerde, sonra sinyal burada San Francisco'da sekti."

"İşin içinde bir uçak varmış gibi görünüyor," dedi Joe.

Kendisine ikram edilen bir fincan kahveyi kabul ettiğinden beri volta atan LaBreche, "Bu zıplama 'Yakalayabilirsen yakala' türünden bir şey mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Thordarson. "Konumlarını ve programın kendisini gizleyerek, kim ve nerede olduklarını bilmiyoruz. Bu da savunma yapmamızı zorlaştırıyor. Ama kaynağın ve hedefin yerini tespit edeceğiz Bay LaBreche. Bizim işimiz bu."

LaBreche umutlu görünüyordu, bir göz kırpmasından sonra ise tamamen çökmüştü. Joe'nun sandalyesinin yanında volta atmaya bıraktı ve "Sana söyleyeyim, FBI ile çalışmaya ikna edilmem gerekti. Bunun duyulmasını istemiyoruz ama Pete beni federalleri çağırmaya ikna etti. Gerçekten de Bu kadar sessiz mi?"

Joe dedi ki, "Gerçekten mi? Saldırı gerçeği sızabilir Bay LaBreche, ama biz bu işin içinde olduğumuzun reklamını yapmayacağız. Neyin tehlikede olduğunun farkındayız ve durumu kontrol altına almak için mümkün olan her şeyi yapacağız. Belki daha önce yapılmamış bir şey buluruz. Başka bir şey var mı?"

LaBreche omuz silkti ve Joe bunu hayır olarak algıladı.

"Size söyleyecek bir şeyimiz olduğunda haber veririz." dedi. Pete mi? Sveinn? Sizin yeriniz mi bizimki mi?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

RILEY BOONE mübaşirdi, mahkeme prosedürünü korumakla görevli kolluk görevlisiydi. Kısa boyluydu ama uzun boyluydu ve Yuki "Herkes ayağa kalksın" anonsu Mahkeme Salonu 8G'nin meşe panelli duvarlarında yankılanırken sesinin yüksekliği ve yankılanması karşısında her zaman şaşırmıştır.

Sayın Henry William St. John evinin kapısından içeri girdiğinde yüz yirmi kişi -avukatlar, müvekkilleri ve yardımcıları, jüri üyeleri ve galerideki izleyiciler- gürültülü bir şekilde bir arada duruyordu. odalardan mahkeme salonuna.

Kırkklı yaşlarında yakışıklı bir adam olan Yuki, Hank St. John'un altmışlı yıllardan kalma bir yönetici gibi klasik bir görünüşü olduğunu düşündü; uzun boylu, fit, kalem bıyıklı, her zaman elinde bir kitap taşıyan biri. Bankın arkasındaki kıskanılacak masa sandalyesine çıktı, cüppesini düzeltti ve yerine oturdu.

Yargıç St. John jüri üyeleri dışındaki herkesin oturmasını istedi. Boone jüriye yemin ettirdikten sonra jüri locasını doldurdular ve Boone mahkemeyi toplantıya çağırdı. İki mahkeme görevlisi sırtları jüri üyelerine dönük olarak yerlerini aldılar. giriş kapıları.

Nick Gaines, Mary Elena Hayes ve Yuki sandalyelerini ayarlayarak savcılık masasına doğru çektiler. Yuki'ye göre Mary Elena güzel kahverengi etekli takım elbisesi, abartısız makyajı ve sinirli olmayan ifadesiyle mükemmel bir şekilde sakın görünüyordu. Mary Elena'nın günler önce Yuki'ye anlattığı, gerçek olmayan ama gerçek olan, ancak gerçek mahkeme başkanının Sean Penn'e hiç benzemediği film mahkeme salonuyla ilgili rüyasını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Sol taraflarındaki koridorun karşısında, ceza savunma avukatı Edward Schneider -6,2 boyunda, 250 kilo- elinin arkasından ikinci sandalyesine doğru konuştu. Sanık Tyler Cates mahkeme salonunu kontrol etti. Öne doğru eğildi ve avukatının cüssesinin etrafından baktı, koridorun karşısındaki Mary Elena'ya baktı. Schneider'ın iki numarası "Şunu yapmayı kes" diye fısıldayana kadar bakmaya devam etti.

Yargıç St. John elini mikrofonunun üzerine koyarak kâtibiyile birkaç kelime konuştuğundan sonra sesi Yuki'nin düşüncelerine karıştı.

"Bayan Castellano. İnsanlar başlamaya hazır mı?"

Yuki ayağa kalktı. "Evet, Sayın Yargıç."

Avukat masasında ondan iki koltuk aşağıda oturan Mary Elena usulca inledi. "Oh, hayır."

Yuki, Mary Elena'nın bakışlarını takip ederek başını çevirdi ve galeride deliler gibi giyinmiş iki kadın gördü. İkisinin de şapkaları vardı, birinin tepesinden yaylar çıkıyordu, diğerinin tepesinde ise şaşı bir kedi tünemişti. Gülüyorlardı.

Yuki ayağa kalktı ve "Sayın Yargıç, yaklaşabilir miyim?" dedi.

St. John ona el salladı. Onunla sessizce ama ısrarla konuştuğundan sonra masasına döndü. Mübaşir Riley Boone doğrudan galeriye gitti. Akli dengesi bozuk bir davacı fikriyle eğlenen kadınlar şapkalarını koltuklarının altında tutacaklarına söz vermelerine rağmen, mahkeme salonundan dışarı çıkarıldılar.

Yargıç St. John salondakilere hitaben şunları söyledi: "Bu bir duruşma. Burada ciddi bir iş yapılıyor ve komik işlere göz yummayacağım. Anlaşıldı mı?"

Mırıltılı onaylama sesleri salonda uğuldadı ve St. John tokmağını vurarak mahkeme salonuna sessizliği geri getirdi.

"Bayan Castellano?" dedi. "Tekrar deneyelim mi?"

Yuki jüri locasına doğru yürüdü ve ellerini parmaklıkların üzerine koydu. Gülümsedi ve on iki jüri üyesinin hepsiyle ve birçoğunu voir dire sırasında seçtiği iki yedek jüri üyesiyle göz teması kurdu. Erkek, kadın, mavi yakalı ve beyaz yakalı, farklı etnik gruplardan, yaşları otuz altı ile altmış sekiz arasında değişen çeşitli bir karışım oluşturuyorlardı. Dokuzu evli ve çocukluydu.

Yuki onların her birine ulaşmayı önemsiyordu.

Jüri üyeleri gözlerini onunkilere dikti ve konuşmasını bekledi. Sessizliğin neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar büyümesine izin verdi.

BÖLÜM 19

YUKİ açılış konuşmalarında çok iyiydi, davayı gerçekten savunmadan suçun gerçeklerini kronolojik olarak ortaya koyuyordu. Ve şimdi hazır olduğundan emindi. Açılış konuşmasını bir kez daha prova ederse, bütün yumurtaları çırpma riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Keiko'nun sesi kafasının içindeydi: *Basit tut, Yuki-eh. Bunu biliyorsun.*

Doğru. Kendisini jüri üyelerine resmen tanıttıktan sonra Yuki onları altı ay öncesine, kurban Mary Elena Hayes'in finans bölgesindeki lüks bir restoranın soyunma odasında vahşice saldırıya uğradığı ve tecavüze uğradığı zamana götürdü.

"Altı ay önce o gün Bayan Hayes'in başına gelenler şöyle," dedi. "Bayan Hayes dışçisine gitmişti ve insan kaynaklarında çalıştığı Raymond James'teki işine dönüyordu. Uzun bir yürüyüşü ve Bayan Hayes'in tuvalete çok ihtiyacı vardı.

"Xe Sogni adında beş yıldızlı bir restorana yaklaşıyordu ve şansını denedi. Bir vale onun için kapıyı açtı ve hemen şef garsonu buldu, Jules Lenoir. Ona tesisleri kullanıp kullanamayacağını sordu. Bay Lenoir bu iyi giyimli genç bayana evet dedi ve ona döner bir merdiveni işaret etti."

Yuki sözlerine şöyle devam etti: "Bayan Hayes merdivenlerden çıkarak halı kaplı, dolaplar ve banklarla döşenmiş bir odaya, yani personel soyunma odasına girdi; odanın iki yanında biri erkekler, diğeri kadınlar için olmak üzere iki banyo vardı.

"Bayan Hayes kadınlar tuvaletine hiç ulaşamadı.

"Within minutes after she'd climbed the stairs, diners on the floor below heard a loud scream and 'Noooooo!'" Bay Lenoir bu çığlığı sıkıntılı bir yardım çağrısı olarak algıladığını ifade edecektir."

Yuki o sanal çığlığın yankısının jüri locasının üzerinde asılı kalmasına izin verdikten sonra, "O gün Xe Sogni'nin müşterilerinden biri arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyen bir polis çavuşuydu. Ben de o arkadaşlardan biriydim ve o çığlığı ben de duydum. Polis memuru, SFPD Cinayet Masası'ndan Çavuş Lindsay Boxer

üst kata koştüğünü söyleyecektir. Size kendi sözleriyle, yerde yatan neredeyse çıplak bir kadın gördüğünü, üzerinde sadece göğüslerini kapatan pembe bir sutyen olduğunu ve bu kadının kollarında ve uyluklarının iç kısmında çeşitli taze morluklar ve boynunun etrafında parmak izleri olduğunu söyleyecektir. Gözleri neredeyse kapanacak kadar şişmişti ve sol yanağında yumruk büyüklüğünde büyük bir morluk vardı.

"Çavuş Boxer yarı baygın haldeki bu genç kadına ne olduğunu sordu ve kadın 'Bize tecavüz etti' dedi. Bunu tekrarlamama izin verin. Bayan Hayes, kurban, 'Bize tecavüz etti' dedi."

Yuki, Mary Elena'nın sözlerinin jüri üzerinde etkili olmasına izin vermek için durakladı ve birkaç yüzün şaşırıldığını gördü. Claire'in doğum günü yemeğinin ve Mary Elena Hayes'in morarmış vücudunun görüntüleri Yuki'nin kendi zihnini aydınlattı ve bir an için altı ay önce Xe Sogni'de olduğu kadar iyiydi.

Şimdiki zamana döndüğünde Yuki jüri locasının önünden yürüdü ve parmaklığın ortasında durarak jüri başkanı Gayle Grabo ve diğer jüri üyelerinin gözlerinin içine baktı. Yüzlerinde gördükleri tahmin ettiklerini doğruluyordu. Tamamen dikkatli bir şekilde daha fazlasını duymak için bekliyorlardı.

BÖLÜM 20

YARGIÇ ST. JOHN boğazını anlamlı bir şekilde temizledi ve Yuki mesajı aldı. *Devam edin.*

Açılış konuşması için beklenen süre on beş dakikadır. Yuki saatine baktı. On beş dakikaya altı dakika kalmıştı, o yüzden hikayeye kaldığı yerden, bu sefer daha enerjik bir şekilde devam ediyor.

"Görünürdeki kurban Çavuş Boxer'a adının Loretta olduğunu söyledi, ancak çavuş cüzdanını bulduğunda listelenen isim Mary Elena Hayes'ti. Bayan Hayes dışında soyunma odasında sadece bir kişi daha vardı: mutfakta çalışan sanık Tyler Cates.

Çavuş Boxer onu bir dolap kapısının arkasında yarı gizlenmiş halde buldu. Belden aşağısı da çıplaktı.

"O noktada Bay Cates Çavuş Boxer'a yerdeki kadının adının Loretta değil Olivia olduğunu, kadının yalancı olduğunu ve kendisinden sert seks istediğini söyledi. Olivia ile seks yaptığını kabul etti ve elimizde yeminli ifadesi var, ancak bunu başlatanın ve onu ne zaman ve nasıl yönlendirenin Olivia olduğunda ısrar etti."

Yuki anlatmaya devam ederek Çavuş Boxer'ın bir doktordan yardım istediğini belirtti. San Francisco'nun baş adli tabibi Dr. Claire Washburn daha sonra üst kata geldi. Dr. Washburn, ambulansın gelmesini beklerken Bayan Hayes'i üstünlük bir muayeneden geçirdi. O sırada, iki üniformalı memurdan oluşan destek ekibi Bay Cates'i gözaltına alarak SFPD'nin Güney İstasyonu'na götürdü, tam da bu binanın iki kat yukarısına.

Yuki, "Bay Cates sorgulandı ve şu şekilde ifade verdi avukat tutmadan önce dedektiflerle görüşmüştür. Bu görüşme videoya kaydedilmiştir ve Bay Cates ile görüşen Çavuş McNeil ve Chi tarafından kanıt olarak sunulacak ve video kaseti gösterilerek ifade verilecektir.

"Ama asıl mesele şu. Bay Cates dedektiflere, Mary Elena odaya girdiğinde, 'Hey. Kimsin sen?' diye seslendiğini söyledi. Ve Bayan

Hayes ona adının Mary Elena olduğunu söylemiş.

"Bu görünüşte zararsız bir sözlü alışveriş ama tekrar etmeme izin verin. Adı sorulduğunda Bayan Hayes Bay Cates'e adının Mary Elena olduğunu söyledi. Bu cevap, o gün Xe Sogni'de ne olduğunu belirlemede çok önemli.

"Bir an için vites değiştirmeme izin verin. Bayan Hayes'in dissosiyatif kimlik bozukluğu ya da DID olarak bilinen bir zihinsel rahatsızlığı var. Daha önce bölünmüş kişilik ya da çoklu kişilik bozukluğu olarak biliniyordu. Bu duruşma sırasında, size bu bozukluğu ve alternatif kişiliklere sahip olmanın ne anlama geldiğini anlatacak olan iki yüksek nitelikli psikiyatri uzmanını dinleyeceksiniz.

Bayan Hayes ifade verirken, bu kişiliklerden bir ya da daha fazlasının ortaya çıkması mümkündür.

"Ancak şimdilik bilinmesi ve hatırlanması gereken kritik nokta şudur sendromu şiddetli çocukluk travmasının psikolojik sonucudur. Bu rahatsızlığa yakalananların bazılarında, 'bedeni' -bu durumda Bayan Hayes'i- tehlikeden korumak için var olan iki hatta düzinelerce alternatif kişilik olabilir."

Yuki jüri üyelerine, zihinsel rahatsızlığı nedeniyle bilinçli rıza göstermesi mümkün olmayan bir kişiyle cinsel ilişkiye girmenin suç olduğunu açıkladı.

"Bay Cates'in Bayan Hayes'in psikolojik bir engeli olduğunu anladığını şu şekilde biliyoruz: Mary Elena Hayes, Bay Cates'e gerçek adı olan Mary Elena'yı söyledi. Ancak neredeyse anında Bay Cates tarafından tehdit edildiğini hissetti ve bu da alternatif kişiliklerinden biri olan Olivia'nın ortaya çıkmasına neden oldu. Olivia barışçı ve insanları memnun eden bir kişiliğe sahipti ve Mary Elena'yı ve Bay Cates ile elinden geldiğince ilgilendi.

"Ama Olivia, Bay Cates'in dengi değildi. Onun dikkatini dağıtamadığında ya da başka bir şekilde onu durduramadığında, Bayan Hayes'in kişiliklerinden bir diğeri, Loretta adında daha sert bir kişilik, karşılık vermek için devreye girdi. Bunun yerine, Loretta şiddetli tacizi absorbe etti. Çavuş Boxer'a "Bize tecavüz etti" diyen Loretta'ydı.

"Biz. Mary Elena, Olivia ve Loretta."

Yuki başını çevirdi ve kısaca galeriyi, avukat masasını ve Tyler Cates'in yüz ifadesinin bir duvar kadar düz olduğu savunma masasını inceledi. Yuki savcılık masasına doğru yürürken, mahkeme salonundaki herkesin kendisini izlediğini hissetti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

CINDY THOMAS VE diğer bir düzine hevesli gazeteci Adalet Sarayı'nın arka girişine doğru akın etmiş ve oraya vardıklarında güvenlik görevlileri tarafından geri çevrilmişlerdi. Aslında sürpriz değildi ama Cindy, Kadın Cinayetleri Kulübü havyarlı öğle yemeği yerken saldırıya uğrayan ve tecavüze uğrayan Mary Elena'ya kişisel olarak bağlı hissediyordu.

Tekrar mahkeme salonuna, bu kez ön kapıdan girmeye çalışan Cindy, *American Enquirer*'dan Alison Kiel onu sorgulayıp arkadaş edinmeye çalışırken ve onu salona kadar takip etmeyi umarken liderliğini korudu. Cindy ekstra hız yaptı. Bu arada o ve diğer

Sürü salonun ön girişine ulaştığında ve güvenlikten geçtiğinde mahkeme başlamıştı.

Cindy bilgisayar çantasını düzeltti ve asansörü ikinci kata çıkarırken ağırlığını omzuna yükledi. Belli ki Yuki ya da Mary Elena'dan bir alıntı koparmaya çalışarak zaman kaybetmişti ama denemek zorundaydı. Mahkeme Salonu 8G'nin kapılarını tutan iki mahkeme memurundan biri olan Louie Mack'in son sıradaki "kendi" koltuğunu tutacağını ve oturum devam ederken kendisini mahkemeye kabul edeceğini umuyordu.

Cindy mahkeme salonuna doğru ilerlerken Louie'yi dışarıda görmedi ve sonra sanki on santimlik meşe ağacının arkasını görebiliyormuş gibi kapıyı açtı.

"Başka biri olsa salonda ayakta kalırdı," dedi. "Sağ ol Louie.

Bir haber peşindeydim. Nereden biliyorsun?" "ADA Castellano bana mesaj attı. Buraya gel. Çabuk."

Cindy kapıya en yakın olan koltuğuna doğru ilerledi. Cihazlarını süpürgelikteki prize taktı ve saati tekrar kontrol etti. Düşündüğünden daha geç olmuştu. Yuki açılış konuşmasını tamamlıyordu. Lanet olsun. Cindy, Yuki'nin çalışmasını seyretmeye bayılırdı ve şimdi duruşma için hazırlığını kaçırmıştı.

"Kahretsin."

Solundaki koltukta oturan kadın ona sert bir bakış attı. Cindy onu görmezden geldi ve Yuki'ye odaklandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

YUKİ, sunduğu delillerin her birinin ÜÇER KOPYASINI katibe teslim etti: Mary Elena'nın yaralarının fotoğrafları, tutanak ve Tyler Cates ile avukat tutmadan önce yapılan polis görüşmesi ve görüşmenin videosu. Kâtip belgeleri kayda geçirdi ve onaylaması için hâkime verdi. Savunma avukatı bunları zaten görmüştü, bu yüzden katip belgeleri jüriye teslim etti, Yuki'nin gözünde hala açılıştan biraz şok olmuş görünüyorlardı.

Deliller incelenip katibe iade edildikten sonra Yuki jüri üyelerine tekrar hitap etti.

"Fotoğraflardan da gördüğünüz gibi, Bayan Hayes vahşi bir saldırıya uğradı. Bay Hayes. Cates onu yumruklamış, boğazını sıkmış, bacaklarını ayırmış ve zorla içine girmiştir. Video kasette de göreceğiniz üzere, Bay Cates Bayan Hayes'in 'bunu istediğini' iddia etmiştir.

"Çıglıklarının bu ifadeyle çelişip çelişmediğine siz karar vereceksiniz. "Bu duruşma sırasında, ünlü psikolog Dr.

Laurie Birney, dissosiyatif kimlik bozukluğu alanında bir uzman. Ayrıca size Bayan Hayes'in tedavi psikiyatristi Dr. Stuart Aronson'ı tanıtacağız, kendisi Hayes'in durumu ve bunun kendisini nasıl etkilediği hakkında tanıklık edecek duygular ve davranışlar."

Yuki şöyle açıkladı: "Alternatif kişilikler, Olivia ve Loretta, Bayan Hayes korkunç bir korku, acı ve stres yaşarken onun yerine geçti.

Bu, baskın kişilik olan Mary Elena, bu bozukluğa sahip kişilerin genellikle "kayıp zaman" olarak adlandırdıkları karanlık bir yere "çarptığında" meydana gelir. Bu kayıp

zaman bir tür hafıza kaybıdır ve DKB'nin ayırt edici özelliğidir. Buna göre, Bayan Hayes Xe Sogni'deki soyunma odasında kendisine ne olduğunu hatırlamamaktadır, ancak buna itiraz edilemez. Dayak ve tecavüz gerçekleşmiştir ve biz Bunu size Bay Cates'in DNA'sıyla yüzde 100 eşleştiğini gösteren tıbbi raporlar ve adli kanıtlarla kanıtlayacağım."

Galeride kendiliğinden kesilen bir uğultu vardı.
ADA bundan sonra ne diyecek?

Yuki şimdi volta atıyor, düşüncelerini toplarken yere bakıyordu. Keiko'nun sakinleştirici sesi kafasının içindeydi: *Tamam kızım, çok iyi gidiyorsun.*

Yuki açılış konuşmasının bir sonraki ve son bölümünü başlattı. "Sanık gerçekten de Bayan Hayes'e saldırmış ve tecavüz etmiştir. Bayan Hayes'in zihinsel bozukluğunun ne olduğunu bilsin ya da bilmesin, onun adının ve huzurunda meydana gelen kişilik değişikliklerinin normal olmadığını biliyordu. Yine de ona şiddetle saldırmış, yardım çığlıkları atarken cinsel olarak içine girmiştir. Bay Cates, muhtemelen şanslı gününde olduğunu düşünerek bu durumdan faydalanmayı tercih etti."

Ed Schneider, Yuki'nin düşüncelerini müvekkilinin ağzından aktarmasına itiraz etti ve Yargıç St. John itirazı haklı bularak Yuki'nin son yorumunun kayıtlardan çıkarılmasını emretti. Yuki bunun ödemeye değer bir bedel olduğunu düşündü.

Mahkemeye teşekkür etti ve "Açılış konuşmamızı tamamladık" dedi.

Yuki jüri locasına en yakın olan avukat masasına döndü. Koridordaki yerine oturdu ve Gaines'in karşısına geçerek Mary Elena'ya "Tamam mı?" diye fısıldadı.

Mary Elena yumuşak bir sesle, "Biz iyiyiz," dedi.

Gaines, Yuki'ye içten bir başparmak işareti yaptı ve ardından Yargıç St. John savunmaya hitap etti.

"Bay Schneider, lütfen açılış konuşmanıza devam edin."

BÖLÜM 23

YUKİ, Ed Schneider ile HİÇ TANIŞMAMIŞTI, ancak Schneider Kaliforniya'da etkileyici bir vuruş ortalaması olan acımasız bir ceza savunma avukatı olarak. Tyler Cates'in avukatı ayağa kalktı. Ceketinin düğmelerini ilikledi ve salonun ortasındaki podyumun arkasında yerini aldı. İyi. Jüri locasına dönerek, Yuki'nin platformunu her seferinde bir tahta olmak üzere sökmeye başladı.

"Sayın Yargıç, değerli jüri üyeleri. Savunmanın açılış konuşmasını yapmak için bir saat harcamaya niyetim yok. Tanıklar Xe Sogni'de meydana gelen olaylar hakkında sizi bilgilendirecekler çünkü oradaydılar.

"Şimdilik şunu söylememe izin verin.

"Davalı, davacının gerçek şimdiki zamanda gerçekleşen gerçek söz ve eylemleri engelleyen teorik bir akıl hastalığına sahip olduğunu bilmiyordu. Bu teorik akıl hastalığının bilinmesi savcılığın davası için neden kritik öneme sahiptir?

"Bu çok önemli çünkü müvekkilim Bayan Hayes'te bir sorun olduğunu bilmediğine dair yemin etti. Eğer bilseydi, bu Bayan Hayes'in kendisiyle seks yapmaya rıza gösteremeyeceği anlamına gelirdi. Savcılığın iddiası da bu yönde çünkü engelli bir kişiyle rızası olmadan cinsel ilişkiye girmek suçtur.

"Sanığın Bayan Hayes'in zihinsel engelli olduğuna inanması bir yana, cinsel eylemin gerçekleştiğine dair hiçbir tanık yoktu. Bayan Hayes müvekkilime seks yapmak istediğini söyledi.

"Ayrıca, Bayan Hayes'in rahatsızlığının 'teorik' olduğunu söylediğimde, DID'nin var olduğuna dair hiçbir bilimsel kanıt olmadığını kastediyorum. Bu sadece bir teori. Sayısız psikiyatrist, psikolog, psikiyatrik araştırmacı ve sosyal hizmet uzmanı için bir tahmin ve uydurma. Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, bu insanların uzmanlık alanları semptomları tespit ve analiz etmek, ardından da bunları ruhsal bozukluk olarak etiketlemektir. Onlar bilim insanı değildir ve tekrar ediyorum, DKB'nin bilimsel kanıtı mevcut değildir.

"Örneğin, bir başka psikolojik bozukluk teorisi: On yıllardır psikiyatristler tarafından depresyonun beyinde üretilen ve iyi hissettiren bir nörokimyasal olan serotonin eksikliğinden kaynaklandığı ileri sürülmektedir. Son zamanlara kadar teori, erken travmanın insan beyninin bu nörokimyasal için ek *reseptörler* oluşturmaya neden olduğu yönündeydi. Bu teoriye göre, çok sayıda ek reseptörün etkisi, serotoninin beyin içine çekilmesidir. Bu reseptörler beyin hücrelerini iyi hissettiren serotonin ile yeterince yıkayamaz ve böylece kişi depresyona girer.

"*Prozac'ı Dinlemek*" diye bir kitap duydunuz mu hiç? Bu kitap, Prozac gibi seçici serotonin geri alım inhibitörlerine yanıt veren bir hastanın serotonin eksikliği çektiğini, dolayısıyla depresyonunun psikiyatrik bir bozukluk olduğunu ve serotonin ile tedavi edilebileceğini öne sürüyor.

"Bu seçici serotonin geri alımının büyük bir sınıfının üreticileri inhibitörleri gemi dolusu satıldı. Kısa bir süre önce, 'bilim' olarak satılan bu teorinin hatalı olduğu kanıtlandı. SSRI'lar hiçbir şeyi iyileştirmede. Ancak Big Pharma bu teoriyi kanıt kılığına sokarak milyarlar kazandı.

"Konumuza dönelim. Aslında DID için bir ilaç yok. Psikanaliz tavsiye edilir. Meditasyon. Hangi travmanın sözde 'alterlerin' varlığını tetiklediğini öğrenmek. Sakinleştiriciler. Başka bir deyişle, DID'nin var olduğuna dair bir kanıt standardı yoktur. Kanıtın fiziksel yapılarda veya kanıtlanabilir bozukluklarda değil, semptomların yorumlanmasında olduğu psikolojik bozuklukların listesini aşağıya doğru indirebilirim.

"Tyler Cates'in sağduyusu ve onuncu sınıf eğitimi var. Geçimini sağlamak için sebze ve bulaşık yıkıyor. Mary Elena Hayes'in dissosiyatif kimlik bozukluğu mu yaşadığını, hayal gücünün kuvvetli mi olduğunu yoksa sadece çekici bir yabancı tarafından hırpalanmak mı istediğini bilmiyordu. O bilmiyordu, ben de bilmiyorum ve Bayan Hayes ne derse desin, ona dürüstçe 'Büyük ve aktif bir hayal gücünüz var. Kendini kontrol edemeyeceğin bir durumun içine soktun. Bunu bir daha yapmamalısın.

"Bay Cates, rıza göstermeyen ya da gösteremeyen bu sözde zihinsel engelli kişiden faydalanamazdı çünkü soyunma odasında sadece ikisi vardı. Bayan Cates'in zihinsel engelli olup olmadığını tespit etmenin bir yolu yok. Hayes'in böyle bir zihinsel durumu var mı, yoksa sadece iyi bir kurgu ya da gerçeklerden sonra mantık. Her halükarda, Tyler Cates bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Mary Elena Hayes, herhangi bir isimle, ona geldi. O da kadının isteklerini yerine getirdi."

Ed Schneider ağır adımlarla savunma masasına geri döndü, sandalyesini kabaca çekti ve masanın ayağına takılınca onu itaat ettirip oturdu.

Schneider Yuki'nin gözünü korkutmamıştı ve o konuşurken Yuki hiç etkilenmemişti. Şimdi sıra Yuki'nin ilk tanığını çağırmasına gelmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

JOE direksiyonu kırdı ve eski Mercedes'ini California Caddesi'ndeki virajda sert bir sağa dönüşe gönderdi. Joe, Cyber Security Incorporated'ın Tesla'sına yakın durarak Jones Sokağı'nın kırk beş derecelik eğimini tırmanırken Bao emniyet kemerine doğru düştü, sonra da koltuğuna geri savruldu. Bao kolçağa tutundu ve Joe yokuşlu yollarda ilerlerken ona Thordarson ve Wooten hakkında bildiklerini anlattı.

"Sveinn Thordarson MIT'den matematik dalında onur derecesiyle mezun oldu- Tanrım, Joe." "Üzgünüm, Bao. Konuşmaya devam et."

"Kusmuk torbalarını nereye koyuyorsun?" "Ciddi misin?"

"Hayır. Dediğim gibi, Thordarson daha sonra Gizli Servis tarafından işe alındı. Wooten Harvard'ı ilk yüzde 1 içinde bitirdi; bilim ve teknoloji alanında uzmanlaştı. Intel tarafından kapıldı ve yöneticiliğe başladı. O sırada Thordarson yeni işine başlamıştı ve Wooten'a siber tehdit savunma girişiminde ortaklık teklif etti."

Joe dedi ki, "Bu uyuyor. Thordarson'ı risk alan biri olarak görüyorum. Wooten titiz. Bir entelektüel olduğunu tahmin ediyorum."

"İşte," dedi Bao, telefonundan bir şeyler okuyarak. "Müşterilerinden biri diyor ki, 'Wooten tehditleri kum havuzunun içinde veya dışında beş boyutta görebiliyor.'"

"Bu uyuyor."

"İyi tahmin," diye alay etti Bao, elini gösterge paneline koyarak bir sonraki viraja doğru ilerledi.

Joe, teknoloji jargonunda kum havuzunun kod değişikliklerini ve diğer deneysel çalışmaları denemek için izole edilmiş bir test ortamı olduğunu biliyordu. Siber tehditleri izlemek gibi.

Tesla, Rincon Hill bölgesindeki karma kullanımlı bir blokta yer alan on katlı bir ofis binasının önüne yanaştı. Joe, CS Inc. şirket arabasının arkasına park etti ve Bao ile birlikte binanın girişinde Sveinn Thordarson ve Pete Wooten'a katıldı.

İçeride, lobinin önünde insanlı bir güvenlik masası vardı, beyaz taşlarla kaplıydı ve yarım düzine asansörle noktalanıyordu. Bunlardan biri CYBER SECURITY INCORPORATED yazılı bir isim levhası ve altında biyometrik avuç içi izi okuyucusu vardı. Thordarson misafirlerini güvenlikten geçirdi ve Wooten elinin düz kısmını avuç içi okuyucusuna koydu. Bir *vızıltı*, bir *gümbürtü* duyuldu ve asansörün kapıları açıldı. Dört kişi bindi ve araba onları doğrudan en üst kata çıkardı. Kapılar tekrar açıldı, bu kez onuncu katın çoğunu kaplayan uzun beyaz bir odaya girdiler.

Joe, odanın, yani SOC'nin ya da güvenlik operasyonları merkezinin arkasından önüne doğru uzunlamasına uzanan altı uzun masayı eşit şekilde aydınlatan saf beyaz ışık karşısında geçici olarak afallamıştı. Masaların her birinde çoklu ekranlar vardı.

bir uçtan bir uca bilgisayarlar. Onların arkasında düzinelerce teknoloji Operatörler kulaklık takmış, sandalyelerini masalara doğru çekmiş, gözlerini ekranlara dikmişlerdi. Bir film müziği, klavye tıkırtıları ve yakındaki diğer operatörlerle konuşma sesleri vardı.

Joe ve Bao, Thordarson ve Wooten'ı odanın arka tarafındaki ofise kadar takip ettiler. Wooten kapıyı arkalarından kapattı ve Thordarson sandalyeler ve soğuk içecekler. Herkes oturduktan sonra Joe süreçlerinin nasıl işlediğini sordu.

Thordarson önündeki boş alanı elleriyle kareledi. Sonra şöyle dedi: "Aziz Vartan Federallerle birlikte çalışmamızı istiyor ve ben de her zaman tavsiye ederiz. Kötü niyetli kişileri takip edebiliyoruz ancak onları tutuklama yetkimiz yok."

Thordarson tüm dikkatini Joe ve Bao'ya verdi. "Yani, bizim görevimiz Apocalypto'nun yükünü çıkarmak, Aziz Vartan'ın ağında hasar gören veya değiştirilenleri sıfırlamak ve bir sonraki koruma seviyesini kurmak. İçinde Bu durumda, Apocalypto'nun içine koyduğu tüm hatalı protokolleri kapatın. Son haftalarda ya da aylarda, fidye bankalarına yatmazsa iki günlük uzatma süresi dolduğu anda düşecek olan kötü amaçlı yazılımlar yerleştirildi. Sistemlerini onardıktan ve blokları devreye soktukten sonra St. Vartan's'a erişim mümkün olmayacak ve Apocalypto da bunu biliyor."

Bao, "Hastanenin sizi hazır bulundurması akıllıca," dedi.

"Teşekkürler Müdür Bey. Saldırıları gerçekleşmeden durdurmak hala imkansız, ancak uyarı sistemimiz işini yaptı ve o zamandan beri aktif olarak çalışıyoruz.

LaBreche beni üç saat önce aradı. Şu anda tehlikenin göstergelerini topluyoruz. İşimiz bittiğinde, Allah'ın izniyle, geçirimsiz bir hastanemiz olacak ve saldırganların isimlerini ya da takma isimlerini, IP

adresleri, kötü amaçlı yazılımla ilgili bir rapor ve diğer türden göstergeleri size gönderiyoruz."

"Müthiş," dedi Bao gülümseyerek. "Şimdi sanırım kafeinli bir şey alacağım. Jet lag."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

PETE WOOTEN masanın altındaki buzdolabını açtı, bir diyet kola çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Buz mu?"

Bao, "Güzel, soğuk bir kutu iyi olur," dedi.

Wooten, Bao ve Joe'ya diyet kola dağıttı, kendisi için bir Red Bull ve Thordarson için bir tane aldı, sonra üçüyle de kutuları tokuşturdu.

Wooten, FBI'ın sloganından alıntı yaparak "Sadakate, Cesarete, Dürüstlüğe," dedi. Bao sırtıttı ve Wooten da ona sırtarak karşılık verdi, ardından sandalyesine geri oturdu.

Thordarson, FBI ziyaretçilerine, "Sizi buraya FBI'ımızı görmeniz için getirdik. süreç işliyor. Pete ve ben siber saldırıların yerini tespit etmek için gerçek zamanlı bir saldırı haritası geliştirdik."

"Nasıl gerçek zamanlı?" Bao sordu.

"Bildiğiniz gibi, mevcut en iyi uygulama, bir kişinin, örneğin FBI veya NSA'nın, saldırganların ucunu izlemesi ve iç güvenlik görevlilerinin de Bu durumda hedef hastane. Rüya takipçimiz her iki tarafı da aynı anda izliyor."

"Vay canına," dedi Bao. "Bize bir demo mu yapacaksın?"

"Aynen öyle. Bu onun ilk lansmanı. CS A.Ş.'nin yeni basılan saldırı yakalayıcısı hakkındaki yorumlarınızla ilgileniyoruz.

"Tam burada yaratıldı."

Bir uzaktan kumanda cihazını sağındaki duvarda bulunan seksen inçlik ekrana doğrulttu. Ekranda bir diyagram belirdi. Joe ona baktı. Yapamadı Neye baktığı tam olarak anlaşılmıyordu.

Thordarson, "Herkes iyi görebiliyor mu? Kontrastı keskinleştireceğim."

Wooten tepe ışıklarını kesti ve Thordarson görüntüyü aydınlattıktan sonra Joe ekrana doğru yürüdü ve Bao sandalyesini yaklaştırdı. Şimdi üç boyutlu diyagram daha netti.

"Çok güzel," dedi Joe.

"Bu program kısmen kum havuzu, kısmen de rüya yakalayıcı. Dünyanın mükemmel ölçekli bir diyagramı. Şu anda kuzey yarımküreyi görüyoruz. Bu noktasal ışık kümeleri her bir cihazı temsil ediyor.

1.000 Hz veya daha yüksek sinyal veriyor. İşte Kuzey Kutbu'nda seyrek bir nokta yoğunluğu var," diyor Wooten. "Bunlar muhtemelen buzun altındaki yaşam formlarını inceleyen ve kaydeden biyologların cihazları. Burası da Hırvatistan'da bir askeri üs. Bu bipler, dışarıdan bir ağ tarafından desteklenmeden kıtaları aşabilecek kadar güçlü arama motorlarından geliyor. Ve tabii ki denizaltı fiber-optik kablo omurgasını kullanıyorlar."

Wooten uzaktan kumandadaki bir düğmeyi çevirdi ve harita döndü.

"Amsterdam, Brugge ya da Doğu Avrupa'da bilinen bir yerden fırlatılan ve Kuzey Kaliforniya, ABD'de bilinen bir yere doğru gelen bir IP adresinin sinyalini arıyoruz."

Sveinn, "Pete, izleme kaydını iki hafta öncesine geri al" dedi.

Pete Wooten projektörde bazı ayarlamalar yaparak zaman akışını geri sardı. Diyagramdaki semboller hızla yeniden bir araya geldi.

"İşte buradayız," dedi Wooten. "İki hafta önce."

Uzaktan kumandasındaki bir düğmeye basarak dönüşü ve diğer tüm hareketleri durdurdu.

Wooten, "Şimdi, geriye dönük olarak, Bruges, Amsterdam, Glasgow'daki şirketlerin, bireylerin ve her türden hedefin IP adreslerini pingleyen cihazları tespit ettik ve son olarak rotayı

Körfez. Bizi Doğu Avrupa ve Kuzey Kaliforniya'yı içeren bir çift isabet konusunda uyaran bir yapay zeka programı geliştirdik. İşte o zaman SOC ekibi"-ofisin dışındaki odayı işaret etti-"IP adreslerini programlarımızdan geçirerek sinyalin kimliğini tespit ediyor. Bu sinyal yükü taşır ve yönlendirildiğinde imhayı başlatır. Şimdiye kadar elimizde o vuruşlar."

Wooten bir düğmeye bastı ve program şimdiki zamana doğru hızlandı. Joe bilgisayar sinyallerinin parçalanıp yeniden birleşmesini izlemeyi büyüleyici buluyordu. Ekrandan çok etkilenmişti ama şüpheli bir saldırgan ortaya çıkmadığı sürece bu sadece bir rujdan ibaretti. Işık dizisinin ABD'nin Doğu Yakası'nı geçmesini izlerken makine bip sesi çıkardı.

Wooten bir kümenin içinde parlayan bir noktayı işaret ederek, "İşte orada ve eklemeliyim ki çok da erken değil," dedi. "Bu nokta, bilinen on iki haneli bir IP adresi taşıyan bir cihazı temsil ediyor. Amsterdam'dan fırlatıldı ve şu anda San Francisco'daki bir noktadan arama yapıyor."

Bao, "Hareket halinde," dedi.

Joe ekledi, "Gözlerim bozulmadıysa, körfezi geçiyor."

Thordarson, "Şu anda bu sinyali izliyoruz. Ve noktadaki bu etiket sinyali kara listeye alınmış bir giriş olarak tanımlıyor. Saldırı olması gerekmiyor ama daha önce bir hastane sunucusuna ping atmış bir IP adresi. Oakland Pediatri, tahminimce. Ve bir sonraki durağın St. Vartan's olup olmadığını görmek için izliyoruz. Pete ve ben Apocalypto'nun en azından bir ajanının bu bölgede yaşadığını düşünüyoruz. alan."

Wooten yanıp sönen noktayı itti. Herkes toplu iğne başı büyüklüğündeki bir noktanın San Francisco Körfezi'ni yavaşça geçerek anakaraya doğru ilerleyişini izledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Salonun ikinci katındaki bir düzine mahkeme salonunun dışındaki koridorda Tyler Cates davasında ifade vermek için bekliyordum. Çoğu dedektif gibi ben de tüm davalarımı kişisel olarak ele alırdım ve Cates'in Mary Elena Hayes'e ve muhtemelen başkalarına yaptıklarından dolayı sokaklardan çekilmesini ve bir hücreye kapatılmasını istiyordum. Mahkemeye bildiklerimi elimden geldiğince anlatacak ve yüzümde tiksinti belirtisi bırakmayacaktım.

Mahkeme Salonu 8G'ye açılan çift kapı açıldı. Mahkeme memurlarından Louie Mack, "Çavuş Boxer? Sıra sizde."

Ben içeri girerken kapıyı tuttu. Son sıranın koridorunda her zamanki yerinde oturan Cindy'nin yanından geçerken omzunu sıktım, o da elime dokundu. Yürümeye devam ettim, bardaki kapıdan geçtim ve kuyunun karşısındaki tanık locasına gittim.

Mübaşir Riley Boone İncil'i uzattı. Sol elimi Kutsal Kitabın üzerine koydum, sağ elimi kaldırdım ve sadece gerçeği söyleyeceğime dair yemin ettim. Sonra tanık sandalyesine çıktım ve yerime oturdum. Altımda ve karşımda, sevgili arkadaşım Yuki Castellano bana doğru yürüdü. Savcılık masasında Nick Gaines'in yanında oturan Mary Elena'ya hızlıca bir göz attım. Beni hatırlıyor muydu? Işıklar açıldı ama evde miydi? Gözlerinde herhangi bir tanıma titreşimi fark etmedim.

Yuki şık takım elbisesi ve ince topuklu ayakkabılarıyla tanık sandalyesine doğru ilerledi. Gülümsemesini bastırarak, "Günaydın Çavuş Boxer," dedi.

Selamını kabul ettim ve Yuki bana söz konusu tarihte Xe Sogni'nin ikinci katında bir yardım çılgılığına yanıt verip vermediğimi sordu. Yanıt verdiğimi söyledim ve Yuki beni yaklaşık on beş dakika boyunca sorguladı. Bana çılgılığı, yukarı çıktığımda ne bulduğumu, loş ışıktaki ne gördüğümü ve Mary Elena Hayes'i teşhis edip edemeyeceğimi sordu. Yapabileceğimi ve yaptığımı söyledim.

"Çavuş, Bayan Hayes'ten kendisine ne olduğunu size anlatmasını istediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Bana 'Bize tecavüz etti' dedi ve adının Loretta olduğunu söyledi."

Yuki'nin sorularına cevaben mahkemeye Tyler Cates'i bir sıra dolabın sonunda yarı çıplak bulduğumu ve ağır saldırı suçundan tutukladığımı anlattım. Adli tabip Dr. Claire Washburn'den yukarı gelmesini, mağduru değerlendirmesini ve ambulans çağırmasını istediğimi, bu sırada Cates'i zapt ederek destek beklediğimi söyledim.

"Bay Cates bana Mary Elena'nın ona adının Loretta değil Olivia olduğunu söylediğini ve 'sert, hızlı ve hemen şimdi' seks için yalvardığını anlattı. Onu kelepçeledim ve bir grup polis memurunun restorana gelmesi için merkeze haber verdim. Hakları okundu ve tutuklandı, ardından Bay Cates kayıt için karakola geri getirildi."

"Karakolda sorgulandı mı?"

"Öyleydi," dedim. "İki müfettiş çavuş tarafından."

"Ve görünüşe göre, bundan bir süre sonra mahkemeye çıkarılmış ve suçsuz olduğunu savunmuş."

"Doğru."

"Bugün onu mahkemede görüyor musun?"

"Evet. Bay Cates mavi bir ceket giyiyor ve savunma masasında oturuyor."

Yuki'nin başka sorusu yoktu ve savunma avukatı da beni başka bir zaman çağırma hakkını saklı tutarak başka soru sormadı. Görevden alındım ve mahkeme salonunu terk ettim.

Claire'i koridordaki bir bankta oturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış, önlüğünün üzerine blazer ceket giymiş ve telefonunu okurken buldum.

"Selam, kız arkadaşım."

dedim. "Nasıl gitti, Linds?"

"Düzenli," dedim. "Sadece gerçekler, hanımefendi."

Gardiyan Claire'e, "Dr. Washburn? Çağrıldınız."

Claire'in sağ dizinde biraz kireçlenme var. Kolunu uzattı ve bana "Bana yardım eder misin?" diye sordu.

Claire'i destekledim ve ayağa kaldırdım. Sonra sarıldık, yanaklarından öptük ve yangın merdivenlerine yöneldim.

Fricke görev gücü beni bekliyordu.

BÖLÜM 27

Merdivenlerden Cinayet Masası'nın odasına çıkmam sadece iki dakika sürdü. Kapı bekçimiz ve ekip asistanımız Bobby Nussbaum'a giriş yaptım. El işaretleriyle gömleğimin düğmelerinden birinin açık olduğunu gösterirken, bana gönderilmiş kısa bir posta yığınınu uzattı.

Gömleğimin düğmelerini yeniden ilikledim, sonra da "Teşekkürler Bob," dedim. Güldü. Bobby işini seviyor. Masasının önünden geçtim, sonra dört adım yürüyerek Müfettiş Rich Conklin ve Sonia Alvarez ile paylaştığım üç masalı bölmeye gittim.

Alvarez Cinayet Masası ekibimize en son katılan isim. Daha önce Las Vegas Metro'nun Ahlak Masası'ndaydı ve burada gizli görevlerde rol aldı. Sonra şefimiz Charles Clapper tarafından SFPD'ye seçildi.

Bize katıldıktan kısa bir süre sonra, Bellagio Resort ve Casino'nun bodrum katında bir seri katille karşı karşıya geldiğimizde sert polis becerilerini kanıtlamıştı. Silah kullanmada iyi olmasının yanı sıra neşeli, korkusuz, keskin bir röportajcı ve bir melodiyi taşıyabiliyordu. Kısacası, Sonia Alvarez ile çalışmak bir zevk.

Ona görev gücü toplantısının başlayıp başlamadığını sordum.

"Henüz değil ama Cappy, Chi ve Conklin Swanson'ın eski ofisinde. Ama hepsi bu kadar değil." Brady'nin çalışma odasının en ucundaki cam duvarlı ofisini işaret etti. Orta koridora baktım ve Brady'nin iki adamla daha görüştüğünü gördüm, üçü de ayaktaydı ve o cam ekmek kutusundaki kullanılabilir alanın çoğunu dolduruyorlardı. Savcı Len "Kızıl Köpek" Parisi'yi tüvitinin renginden tanıyabildim. Şef Clapper sekize yedi odanın geri kalanını dolduruyordu.

Parisi nadiren üst kata gelir ama James Fricke cinayetiyle ilgili Clapper ve Brady ile görüşmek için burada olduğuna şüphe yok.

Postalarımı kontrol edebilmek için Alvarez'in sandalyesinin arkasına sıkışarak kendi sandalyeme ulaştım. Elimde olmadan Alvarez'in elinin bir çanta içinde olduğunu fark ettim.

patates cipsi, özel tip, trüf yağında pişirilmiş. Bu onun zayıflığıydı ve beni de bağımlısı yapmıştı.

"Lütfen bunları alın," dedi büyük folyo poşeti masama doğru iterek. "Hey," dedim, "trüf cipslerini itmek ağır bir suçtur."

Güldü ve "Sana onları asla *yedirmem*" dedi.

"Tamam. Trüf cipsi itmek birinci derecede kabahattir," dedim ve çantayı açtım. Yeni alışkanlığımı beslerken Alvarez'in omzunun üzerinden baktım ve bilgisayarındaki göz kamaştırıcı görüntüyü gördüm.

Pacific Heights'taki muazzam malikâne ekranı doldururken "Fricke Cottage," diye yorum yaptım.

"Fricke'nin adamı Bevaqua seni çağırdı," dedi Alvarez, Jamie Fricke'nin ev müdürü Arthur Bevaqua'yı kastederek. "Beni de götürmeye ne dersin?"

"Asla gönüllü olma" deyimini duydunuz mu? Senin için çok kötü, Sonia. Seni Fricke görev gücüne alıyorum. Gömleğindeki cipslerin tozunu al ve benimle toplantıya gel."

Alvarez gülümsedi. Etrafı temizledi, cipsleri bir dosya çekmecesine koydu ve kahvesini yudumladı. Cebimden telefonumu çıkardım, Conklin'e masamda olduğumu ve bir dakika içinde koridorun sonunda olacağımı mesaj attım. Sonra Arthur Bevaqua'yı aradım. Bevaqua telefonu açtı ama sesi o kadar çatallaşmıştı ki onu anlamakta zorlandım.

Holly Fricke'in davasında altı ay çalıştıktan sonra, Bevaqua ile o kadar çok saat geçirmiştik ki, neredeyse akraba olduğumuzu hissediyordum.

"Olanlar için üzgünüm Arthur. Evde kal. En kısa zamanda orada olacağım," dedim ona.

"Güzel," dedi. "Çok iyi."

Alvarez'le birlikte uzun koridordan geçerek bir zamanlar Ted Swanson'ın köşe ofisi olan konferans odasına gittik. Swanson artık ölmüştü ama sosyopat bir döneke olarak yaptığı faaliyetler, tahmin edilen Bir düzineden fazla polisin, dolandırıcının ve sayısız uyuşturucu kullanıcısının ölümü Güney İstasyonu'nun itibarına leke sürmüştü. Fricke cinayetlerini çözenin bizi affettirip affettirmeyeceğini bilmiyordum ama moral açısından iyi olacağı kesindi.

Yürürken Alvarez'e, "Fricke'lerin evindeki otuz odanın her birini inceledik, orada çalışan ve Holly ve Jamie ile bağlantısı olan herkesle konuştuk. Cappy ve Chi daha uzaklara gitti."

"Ben tazeyim, Lindsay. Beklenmeyeni bekle."

O haklıydı. Fricke ailesinin trajedisinde yeni gözlere ihtiyacımız vardı ve Alvarez bir nevi şans tılsımıydı.

"Önce görev gücü toplantısı," dedim. "Sonra, chez Fricke."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

TED SWANSON'IN ESKİ ofisi Adalet Sarayı'ndaki en kasvetli ofisti. O da böyle severdi. Karanlık. Soğuk. Yoldan uzak. Hapishanede ölmeyi planlamamıştı ama hak ettiği buydu.

Swanson'ın ölümünden sonra, ofisinin duvarları Suç mahalli kanıtları ve Holly Fricke'nin morg fotoğrafları hâlâ koyduğum yere bantlanmıştı. Zaman çizelgesi beyaz tahtaya keçeli kalemle çizilmişti. Yakında James Fricke'in hareketlerini bildiğimiz kadarıyla dolduracak, morg fotoğraflarını ve öldüğü yerin fotoğraflarını bantlayacaktık.

Şef Clapper beyaz tahtanın yanında durmuş, Brady ve Red Dog ile konuşmaya devam ediyordu. Bana başıyla selam verdi ve ben de masaya bir sandalye çektim. Charlie Clapper'ın geçmişi Cinayet Masası'na, ardından CSU'ya ve şimdi de polis şefine dayanıyor. Clapper tam bir profesyonel, işinde ve kişiliğinde kusursuz. Eskiden espri anlayışı vardı ama en üst polis görevine terfi ettiğinde espri anlayışını suç laboratuvarında bıraktı.

Şimdi, görev gücüne dedi ki, "Bunu kısa keseceğim. Eğer Fricke'lerin katilini ya da katillerini bulamazsak, davayı FBI devralacak. Jamie beyaz yakalı bir suçluydu, denizaşırı ülkelerde futbol maçlarında şike yapıyordu. Şimdi o lanet James

Fricke öldü, CIA futbol takımının bulunduğu ve kesinlikle düşmanlarının olduğu denizaşırı bir soruşturma başlatıyor. Teklif edilen tüm yardımı kabul edeceğiz," dedi. "Kuzey İstasyonu gece vardiyasındaki üç ekibinden ikisini gönüllü olarak gönderiyor. Teğmen Brady'ye rapor verecekler, o da beni bilgilendirecek."

Eski dostum ve şimdiki şefim bana döndü ve "Bana 'Onu yakaladık' demeni bekliyor olacağım" dedi.

Sonra, Parisi yarım düzine insanla konuştu. "Şefin dediği gibi. Bu davaya bir savcı yardımcısı atayacağım, TBD, PDQ."

Sonra 350 kiloluk gövdesini döndürdü ve arkasından bir esinti yaratarak odadan çıktı.

Brady, "Eklemek istediği bir şey olan var mı? Sorusu olan? Fikri olan? Teori mi? Tamam o zaman. Çavuş Boxer birincil. Cappy baş itfaiyeci. O ve Chi ihtiyaç duyulan yere gider. Conklin buradan çalışacak. Lemke ve Samuels'in yanı sıra Michaels ve Wang gelen yeni vakaları alacak ve Fricke ile ilgili olaylarda bize destek olacak.

Kuzey İstasyonu polisleri kısa süre içinde hazır olacak."

Brady, Fricke kâbusu için görevlendirilen herkesi belirledikten sonra Alvarez'e görev gücümüze hoş geldin dedi. Sonra da bizi gönderdi.

Fricke'lerin katilinin ya da katillerinin bizi atlatmasına izin vermemeye kararlıyım, ama bu benim gururumun küstahlaşmasıydı. Ne kendimden şüphe etmeyi ne de kendime aşırı güvenmeyi göze alamazdım. Liderlik etmek zorundaydım.

Gökyüzü kapalıydı ve plakasız bir araçla yola çıktığımızda yağmur şiddetle yağmaya başlamıştı. Alvarez direksiyona geçti. Sileceklerin gıdak gıdak sesleri ve düşük görüş mesafesi zihnimi yoğunlaştırdı ve düşüncelerimi Holly Fricke'e geri çevirdim. Onu paralel barlarda, Jimmy Kimmel'ın gece şovunda hayal ettim. Cirque du Soleil'i izleyen okul çocuklarıyla birlikte seyirciler arasında bir görüntüsünü saklamıştım. Ve ben Onu Pasifik Caddesi'nde ölü yatarken gördü, üzerinde gri spor kıyafetleri vardı, vücudu kurşunlarla delinmişti, beş ölümcül atış, tüm yaralar hala kırmızı sızıyordu.

Şimdi kocası da tam olarak aynı türden bir ölümün acısını çekiyordu. Beynimdeki her kıvrımı ters yüz ederek Holly'nin vakasında bugüne kadar benim, bizim gözden kaçırmış olabileceğimiz şeyleri aradım. Kadın takdir edilmiş ve sevilmişti. Sabıkası yoktu. Neden ve kim cinayeti dışında cevaplanmamış hiçbir soru yoktu.

Jamie'nin cinayeti üzerinde çalışmanın Holly'ninki gibi sonuçsuz kalacağına dair içimde kötü bir his vardı.

BÖLÜM 29

ALVAREZ cam sileceklerini çalıştırdı ve yağmurla ilgili bir şarkı söylüyordu. Ben şarkıyı bilmiyordum, o da sadece bazı sözlerini biliyordu ama neşeliydi ve o da şarkı sözlerini kaybettiğinde "dah dah dee dah dah dah RAIN" ile dolduruyordu.

Ama neden bu kadar mutlu olduğunu biliyordum. "Evden" çıkıyordu ve bu davada çalışmanın onun için Zodyak Katili görev gücüne atanmak gibi bir şey olduğunu hissediyordum.

Arabanın radyosunu açtım, ön bölmeyi merkezden gelen durağan çağrılarla doldurdum ve Alvarez fark etmemiş gibi görünüyordu. Salondan ayrıldıktan yarım saat sonra, plakasız Chevy'yi şato ile düğün pastası arası bir şeye benzeyen bir evin ön kapısına çekti.

Eşyalarımı kontrol ettim, emniyet kemerini çözdüm, bacaklarımı arabadan dışarı salladım ve kapıdaki dahili telefona doğru koştum. Düğmeye bastım ve adımı söyledim. Cevap veren bir vızıltı oldu ve kapılar ardına kadar açıldı.

Ben plakasız arabaya geri döndüm ve Alvarez arabayı sürdü, sonra dairesel arabanın etrafından dolaştı, geniş bahçeye çıkan geniş basamaklarda durdu. revakta. Birlikte ön kapıya doğru yürüdük, kapı hızla açıldı. Arthur Bevaqua kapının girişinde duruyordu.

Bevaqua kırk yaşındaydı ve yirmi yıldır Jamie Fricke'in yanındaydı, mutfak yardımcılığından Pasifik Caddesi'ndeki Fricke evinin personelinden sorumlu sağ kolluğa kadar yükselmişti. Uzun boylu, fit ve bakımlıydı ama yüzü ağlamaktan şişmişti, tıpkı Holly öldürüldükten hemen sonra olduğu gibi.

Özel timimiz Holly'nin ölümünden sonra onunla günlerce görüşmüştü ve o daha fazla sorgulanmak istiyordu. Yapabileceği her şeyi yapardı. Fricke'lerin evine her gittiğimizde onu iki kez sorguladık. Holly'nin ölüm zamanı için sağlam bir mazereti vardı ve Jamie'nin onu öldürmediğine ve öldüremeyeceğine yemin etmişti. Holly'den kimin nefret etmiş olabileceğine, hatta onu sırf canını yakmak için kimin öldürmüş olabileceğine dair hiçbir ipucu, ipucu, önsezisi yoktu.

Jamie, yüzde 1'lik kesim tarafından benimsenmiş ama sıradan halk tarafından pek sevilmeyen biriydi. Hırsızlık Holly'nin davasının bir parçasıydı; ne taktığı çok pahalı mücevherler ne de arabası ortaya çıkmıştı. Jamie'nin saati, evlilik yüzüğü ve yeni Jaguar'ı da çalınmış ve ortadan kaybolmuştu.

İkisi de kişisel malları için mi öldürülmüştü?

İnsanlar çok daha azı için öldürülmüştü. Ama ben buna inanmadım.

Saçlarımdan sular damlayıp ceketimi ıslatırken kusursuz giyimli Arthur Bevaqua'ya baktım. Alvarez kendini tanıttı ve Arthur ikimize de hoş geldiniz dedi.

Dedi ki, "İçeri gir. Bana bir saniye ver. Havlu getireyim."

Alvarez ve ben ayakkabılarımızı ve ceketlerimizi çıkardık, terlikleri ve Saçlarımız için havlular ve Arthur bize solaryumda hafif bir öğle yemeği hazırladığını söyledi.

"Patty ısrar etti," dedi aşçı Patty Delaney için. "Lütfen bize katıl Arthur."

"Sanırım yapacağım," dedi.

Gözüme milyonlarca dolar değerinde müzelik sanat eserlerinin asılı olduğu yüksek tavanlı odalarda bizi gezdirdi.

Eski ustalar kanlı savaş alanlarında şaha kalkmış atları resmetmişlerdi. Viktorya dönemi mobilyaları evlerindeymiş gibi görünüyordu ve Doğu halıları taş zeminleri yumuşatıp canlandırıyordu. Batı ucundaki kemerli bir girişten geçerek onu takip ettik.

zemin kata çıktı ve otuz ayak yüksekliğinde yuvarlak camlı tavanı olan devasa bir solaryuma girdi.

Arthur bize uzun saksı palmyeleri ve sarkan sukulentlerle çevrili, keten ve gümüşle döşenmiş ferforje bir masa gösterdi. Cam duvarların ötesinde Golden Gate Köprüsü, Alcatraz ve San Francisco Körfezi'nin muazzam bir manzarası vardı. Arthur bizim için sandalyeleri çekti ve "Hemen döneceğim" dedi.

O gitti ve ben Alvarez'e "İçgüdülerini onun üzerinde çalıştır" dedim.

BÖLÜM 30

Arthur, soda şişeleriyle dolu bir buz kovasıyla geri döndü. Bir sandalye çekip bize katıldı ve Patty'nin getirdiği

Arthur için vejetaryen, biz kızlar için kıyma ve otlarla beslenmiş sığır etinden oluşan aromatik biber kaseleri ve bir sepet sıcak ekşi mayalı ekmek. Patty'yi Alvarez'le tanıştırdım, taziyelerimizi sundum ve daha sonra görüşeceğimizi söyledim.

Öğle yemeği için minnettardım ama Jamie Fricke'nin suç mahallinin sağanak yağmurda yıkandığını düşünerek üzüliyordum. Bir de Arthur Bevaqua ve personeli tekrar sorgulamak zorunda kalacağımı ve eski yaraları yeniden açacağımı biliyordum.

Sarışın, otuzlu yaşlarındaki aşçı solaryumdan çıktıktan sonra Arthur, "Çavuş Boxer. Dün Bay Jamie'yle birlikte ofisinde ortalığı toplarken cep telefonuna bir çağrı geldi. Bana gitmesi gerektiğini ama hemen döneceğini söyledi."

"Onu kimin aradığını biliyor musun?"

"Söylemedi. Aramayı beklediğine dair bir his vardı içimde. Ve tabii ki telefonunu da yanına aldı."

Şu anda SFPD'nin mülkiyet odasında bulunan telefon diye düşündüm ve sonra "Ne dediğini duydun?" diye sordum.

"Ciddi misin?" dedi. Evet. Beş dakika içinde orada buluşuruz. Rafe'e arabasını getirmesini söyledi. Bay Jamie'nin Jaguar'a binip gidişini izledim. Onu bir daha canlı görmedim."

"Rafe'in soyadı ne?" diye sordum.

"Talbot."

"O şimdi nerede?"

"Garajın üstünde bir dairesi var."

Chi ve Cappy onu daha önce iki kez sorgulamış ve hiçbir şey bulamamışlardı. Şüpheli bulmuşlar. Notlarında Kimber marka bir tabancası olduğu ve ruhsatlı olduğu yazıyordu. Rafe'in numarası muhtemelen Cappy'nin not defterindeydi, ama ben

onu benim için aldı. Sağ tarafımda Alvarez, Bevaqua'ya sordu: "Jamie sana nasıl göründü? Korkmuş mu? Heyecanlı mı? Kızgın mı?"

"Heyecanlıyım," dedi Arthur. "Bir de bu var."

Arthur ceketinin iç cebinden uzunlamasına katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı ve bana uzattı. Bu bir belge çıktısıydı, devam eden bir çalışmaydı ve düzensizdi. Hızlıca baktığımda bazı satırların silindiğini ve kenar boşluklarına tükenmez kalemle başka satırlar yazıldığını gördüm. Yeni satırlar paraflanmış ve tarih atılmıştı.

Ama beni ürperten ilk sayfadaki başlık oldu.

Alvarez yüzümdeki ifadeyi gördü ve kâğıtları elimden çekip aldı. Yüz ifadesini izledim ve onun da benim kadar şaşkın olduğunu gördüm. Bu, Fricke cinayetlerinin gizemini çözebilecek, daha önce hiç görmediğim bir parça, ipuçlarının ipucu olabilirdi.

Ön sayfanın üst satırında ortalananmış olarak "James R. Fricke III'ün Son Vasiyeti ve Vasiyetnamesi" yazıyordu.

BÖLÜM 31

ALVAREZ, ARTHUR VE BEN Jamie Fricke'in ofisinin kapısında durduk. Vasiyetini okumak için yanıp tutuşuyordum ama bunu özel olarak yapmak istiyordum. Sayfaları tuttum ve Arthur'a, "Müfettiş Alvarez'e burayı gezdirmeye ne dersin?" dedim.

"Benim için zevk. Önce alt kata mı?"

Onlar salona yönelirken ben de Jamie'nin ofisine tekrar girdim ve kapıyı kapattım. Rich Conklin ve ben Jamie ile bu odada yaklaşık bir düzine Son aylarda defalarca. Her seferinde başıma geleceğini bildiğim şey için kendimi hazırlamıştım. Jamie sorularımızı, çizgiyi aşmadan kaba davranma yöntemiyle geçiştirirdi. İsim takmak yok. Gerçek bir zorbalık yoktu. Sadece soğuk, küçümseyici ve mümkün olduğunca az kelime kullanıyordu.

Her zaman omuzlarımdaki ürpertinin odanın köşelerine doğru yuvarlanmasına izin verirken, bir yandan da anlatılanları ya da kazara kendini suçlayıcı ifadeleri izler ve dinlerdim. Ki bu hiç olmadı. Fricke kendini bir tür kraliyet mensubu gibi görüyordu ve bu oda onun iktidar koltuğuydu. Bana da öyle geldi. Oda bir ofisten öte, iki katlı bir kütüphane, bir ödül salonu ve özel bir sığınaktı. Fricke'nin maun ağacından yapılmış büyük masası odanın ortasında, milyon dolarlık Doğu halısının üzerinde duruyordu. Düzgün kağıt yığınları ve

Dergiler masanın arkasındaki sehpanın üzerine yığılmıştı ve çok ekranlı bir bilgisayar masanın ortasında duruyordu ve gücü kapatılmıştı.

Eğildim ve açma düğmesine bastım. Işık parlıyordu. Ekranlardan birinde futbol skorları, diğerinde ise bir televizyon programı, bir çift Spor yorumcuları meraklılara Fransızca heyecanlı maç anlatımları yapıyor.

Masanın karşısındaki duvarda, Jamie ve Holly'nin, önceki evliliğinden olan oğullarının ve etraflarına dizilmiş futbol takımı Bleus'un büyük bir yağlı boya tablosunun hakim olduğu bir şömine bulunuyordu. Kupa kutusu kapının karşısındaydı ve tavandan camın arkasındaki altın kupalara ve kazanılan maçların fotoğraflarına bir iğne ışığı vuruyordu.

Pencereden evin önüne baktım ve Rich'i cep telefonumdan aradım. Ondan Jamie'nin telefonunu emlak odasından çıkarmasını ve gelen ve giden aramaları boşaltmasını istedim.

"Vurulmadan yaklaşık beş dakika önce bir telefon aldı ve evden çıktı" dedim.

"Telefon şu anda kriminal laboratuvarı. İyi misin?" diye sordu ortağım, hiç sahip olmadığım kardeşim gibi sevdiğim adam.

"Uh-huh. Neden sordunuz?"

"Sesin."

Boğazımı temizledim. "Bu daha mı iyi?" "Çok daha iyi," diye yalan söyledi.

Boğazım düğümlendi. Vasiyetnameyi henüz incelememiştim ama incelemeyi çok istiyordum.

Dedim ki, "Rich, Red Dog'dan arama emrini aceleye getirmesini iste. Cebimdeki süresi gece yarısı doluyor."

"O yaptı. Yargıç Hoffman imzaladı. Brady'nin masasında." "Teşekkürler.

Bilmem gereken bir şey olursa mesaj at. Sonra seni kontrol ederim. Jamie'nin vasiyetini okudum."

Dişlerinin arasından ılık çaldı.

"Evet. Vasiyeti," dedim. "Aşırı heyecanlanmak istemiyorum. Ama telefonu kapattıktan on dakika sonra Jamie Fricke hakkında şu anda bildiğimden çok daha fazla şey biliyor olacağım."

"Oku. Bana ihtiyacın olursa ara. Brady'nin masasında ataş zinciri yapıyorum."

Güldüm. "Seni yakında arayacağım."

Jamie'nin masasının karşısında deri bir chesterfield kanepe ve ona uygun bir çift koyu kahverengi deri sandalye vardı. Bir masa lambasını yaktım, sandalyelerden birine oturdum ve kucağımdan bana seslenen Jamie'nin son vasiyetinin yirmi altı sayfasına kendimi hazırlamaya çalıştım.

BÖLÜM 32

Jamie Fricke'nin ofisindeki deri koltuğa oturmuş, vasiyetini gözden geçiriyor, eski ve yeni düşünceler arasında gidip geliyordum. Jamie'nin ve belki de, Tanrı'nın izniyle, Holly'nin cinayet nedeninin sadece bir göz kırpma uzaklığında olduğundan emindim.

Bunun gibi yakın çözüm duyguları gerçek ve doğru görünür ve sizi kendi dehanızla gururlandırır. Ama onlara güvenmemem gerektiğini biliyordum. Kendime geldim, sayfaları sıraya koydum ve son sayfaya geçtim. *Teşekkürler, James*

-İmzalamış ve Holly henüz hayattayken Arthur Bevaqua'ya şahitlik ettirmişti.

Keşke Bevaqua bunu bize daha önce söyleseydi.

Okumaya devam ettim, uzun paragraflardan oluşan yoğun yasal metinleri atladım ve yarısında VI. paragrafı, yani vasiyetleri buldum. Şurada. "Eğer karım benden sağ kalırsa..."

Hızlıca göz gezdirdim, sonra kendimi geri çekilmeye ve yavaşlamaya zorladım. Özetle: Eğer Holly yaşasaydı, Pacific Heights'taki malikâne ve yetmiş milyon dolarlık ABD tahvili ve mevduat sertifikası ona miras kalacaktı. Jamie'nin aracı kurum hesabında da ona kalacak olan hisse senetlerinin iki sayfalık bir listesi vardı. Jamie'nin Holly'ye bırakmayı planladığı her şeyin üzerine keçeli kalemle büyük siyah bir X işareti çizilmişti. Değişiklikleri dört ay öncesine tarihlemiş ve "JFIII" diye paraflamıştı.

Ama Fricke'nin elinde çok daha fazlası vardı, hepsi tek aralıklı basılmış, "heretofores" ve "whereins" ile dolu ve Latince serpiştirilmiş. Okumaya devam ettim. Göz gezdirdim. Holly'nin payının tamamının iade edildiğini varsayarsak, muazzam bir meblağ şimdi Jamie'nin ilk karısı Talia'dan olan iki yetişkin oğlu Leo ve Rodney Fricke arasında paylaşılacaktı.

İsviçre'nin Lucerne kentindeki iki ev satılacak ve geliri Holly'nin küçük kız kardeşi Rae Bergen'e miras bırakılacaktı. Neden mi? "Onun iyilikleri için," diye yazmıştı. "Tanrı sizi korusun." Ve bir kenar notu vardı.

Rae'nin vasiyetine, okuması benim için çok zor olan ama "J. Borinstein" imzalı bir ek.

Jamie'nin takımdaki hissesi takımın menajerine geri dönecekti. Dahası da vardı. Jamie, Arthur Bevaqua, Patty Delaney ve diğer iki kadına üçer milyon bırakmıştı: Fricke'lerin finans müdürü Judy Borinstein ve Holly'nin asistanı olarak çalışan Marilyn Stein.

Kadınlara ve Jamie'nin sağ koluna yapılan vasiyetlerin büyüklüğü şüphe uyandırdı. Neden kadınlara bu kadar çok? Kız arkadaşları mıydı? Kadınların Jamie'ye karşı bilmem gereken bir şeyleri mi vardı? Yoksa onları milyonlarca dolar değerinde mi seviyordu? Bu muhteşem servet transferini araştırmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Jamie Fricke'in listesindeki ilk isim Fricke ailesinin aşçısı Patricia Delaney'di. Rich Conklin ve ben Holly'nin cinayetinden sonra Patty'yi sorgulamış ve onu tutuklamak bir yana, ondan şüphelenmek için bile bir neden bulamamıştık. Onun bir

Polis kayıtlarına göre Holly vurulduğunda mutfaktaymış ve tüm ev halkı ona kefil olmuş ama onunla kesinlikle tekrar konuşmam gerekiyordu.

Judy Borinstein vasi ve mali yönetici olarak imza atmıştı. Muhtemelen bana sırrını ifşa edecek bir şey söylemeyecekti ama belki de davayı çözecek bir ipucu vardı. Onunla hiç tanışmamıştım ama mümkün olan en kısa sürede tanışacaktım.

Holly'nin eski asistanı Marilyn Stein ile Holly'nin ölümünden sonra oldukça yoğun bir görüşme yapmıştım. Bir avukat tutmuş, görüşmeler boyunca ağlamış ve defalarca "Bu aileye bu kadar yakın çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz" demişti.

Lütfen açıklamasını istedim ama sadece "Karışık bir durum" demekle yetindi.

Fricke'lerden biriyle romantik bir ilişkisi olup olmadığını merak etmiştim. Onu sıkıştırdım. Jamie için bir arkadaşın fazlası olup olmadığını sordum ve o cevap vermeyi reddetti, sadece hıçkırdı ve kolunu gözlerine siper etti. "Jamie'ye karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordum. *Hayır, hayır, hayır.*

Marilyn Stein derhal işinden ayrılmış ve New York'a taşınmıştı; bildiğim kadarıyla hâlâ orada yaşıyordu. Onu tutuklamak için bir nedenim yoktu ama Marilyn Stein'dan çok, wonton çorbamın yanında gelen fal kurabiyesinden.

Avukatı "Bu kadar yeter, değil mi Çavuş?" demişti. Bayan Stein bu aileyi seviyor. Bayan Fricke'nin ölüm saati için sağlam bir mazereti var. Mazeretini kontrol ettiniz. Tutuklanmadığı sürece Bayan Stein'ın bir uçağı var. Yakala."

Vasiyetnameyi katlarken arka sayfanın arka yüzünde bir kenar notu fark ettim. Şöyle yazıyordu: "Judy Borinstein'a, vasiyetçim: Masamın orta çekmecesine Arthur, Patty ve Marilyn için kişisel notlar bıraktım."

Bu yazı Holly'nin öldürülmesinden sadece birkaç hafta sonra imzalanmış, tanıklık edilmiş ve tarih atılmıştır. Judy Borinstein, Marilyn'in Fricke'lerle olan ilişkisini biliyor olabilir. Bilmek zorundaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Kendimi koyu kahverengi sandalyeden kaldırdım ve Jamie Fricke'in devasa masasının arkasındaki devasa sandalyesine doğru ilerledim. Lambanın altında bir fotoğraf vardı: Jamie ve Holly'nin aşkla çekilmiş, gümüş çerçeveli harika bir fotoğrafı. Yakışıklı bir çift olmuşlardı. Jamie'nin, Holly'nin Clooney, Bale, Pitt, Craig gibi Hollywood'un önde gelen erkeklerinin karizması. Bu fotoğrafta, spor gündelik kıyafetler giymiş ve kolunu Holly'ye dolamış, onu sadece sevmekle kalmayıp asla bırakmayacağını hissettirecek şekilde omzunu kavramıştı.

Holly onun kucağında parlıyordu. Tenis kıyafeti giymişti, çizgili sarı bukleleri mükemmel yüz hatlarına kız gibi bir hava katıyordu. Yaptığı her şeyde kazanan gibi görünüyordu.

Jamie'nin cinayet mahallinde hissettiklerim beni tekrar etkilemişti; onun ve Holly'nin ölümleri birbirine o kadar benziyordu ki, bir katil ya da ortak bir neden olmalıydı. Arthur bana Holly ve Jamie'yi bir katilin hedefine koyacak bir ipucu vermemişti. Şimdi, ilk kez, Arthur'un Holly ve Jamie'nin Kendisi de nişan almış.

Bu çok çirkin bir fikirdi ama Marilyn Stein'ın hıçkırarak söylediği gibi, "Bu aileye bu kadar yakın çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsunuz." Arthur Holly'yi sevmiş miydi? İlişkileri vardı da Holly onu terk mi etmişti? Onu öldürtmüş müydü? Yoksa Jamie, kendisini Arthur'la aldattığı için onu öldürtmek üzere bir kiralık katil mi tutmuştu? Eğer öyleyse, Arthur Jamie'ye aynı şekilde karşılık vermiş miydi?

Bu sadece başka bir önseziydi. Ama bir dizi kutuyu işaretliyordu ve bundan tam olarak kurtulamıyordum. Belki de Jamie cevabı masasının çekmecesine bir not olarak bırakmıştı.

BÖLÜM 35

ÇEKMECE KILITLIYDI.

Cebimde lateks eldivenler vardı, ben de eldivenleri giydim. masanın yüzeyine yerleştirdim, bilgisayarın fişini çektim ve parçaları yere koyarken her bir parçayı inceledim. Çekmecenin altına baktım ve masanın çift kaidesindeki kağıt dosyaları açtım. Bunu dikkatlice ve iyice yaptım. Üzerinde "K" yazan dosyanın içinde bile bir anahtar bulamadım. Lambanın altına baktım, tabanından arpına ve gölgesine kadar söktüm. Anahtarı hâlâ bulamadım.

Sandalyede arkama yaslandım, döndürdüm ve yukarı baktım. Gözlerimi Binlerce kitap, yirmi metre yüksekliğindeki istiflerde bir araya toplanmıştı. Raylar üzerindeki tekerlekli merdivenler en üst raflara kadar uzanıyordu. Uygun anahtar muhtemelen Jamie'nin suç laboratuvarındaki anahtarlığında duruyordu. Ama Jamie Fricke bir kitabın içine başka bir anahtar sakladıysa, yirmi tane anahtara ihtiyacım olacaktı.

İnsanlar her birini açmaya, sayfaları haftalarca karıştırmaya kararlıydı.

Ya da çekmeceyi alttan kırabilirdim ve bunu yaptığım için disiplin cezası alabilirdim, hatta dava bile açılabilirdi. Ama kanıt bulursam, buna değer.

Jamie'nin masasını atarken yüzeyini temizlemiş, kırıntıları ve parçaları deri sandalyelerden birinin üzerine atmıştım. Şömine şöminesine ve üzerindeki tabloya bakarken aklıma küçük bir fikir geldi. Masanın üzerinde, lambanın altında duran Jamie ve Holly'nin aşk dolu çerçeveli fotoğrafı şimdi sandalyenin üzerinde yüzüstü duruyordu. On saniye içinde sandalyeye ulaştım, çerçeveli fotoğrafı aldım ve aşk kuşlarını ters çevirdim.

Çerçevenin arkasında, çerçevenin arkasını yerinde tutan küçük mandallar vardı. Mandalların yarısını açtıktan sonra parmaklarımı desteğin altına soktum ve söktüm. Sonra fotoğrafın arkasına bantlanmış küçük gümüş bir anahtara "merhaba" dedim.

Bandı sıyırdım, anahtarın çekmeceyi açacağından emindim ama aynı zamanda açmayacağından da emindim. Yine de anahtarı orta çekmecedeki anahtar deliğine yerleştirdim ve yarı yarıya ihtimalleri göz önünde bulundurarak anahtarı çevirdim ve Bardaklar yuvarlandı. Çekmeceyi kaydırarak açtım.

İçindekiler dağınıktı, çekmece kartvizitler, faturalar ve diğer ofis çöpleriyle doluydu. Mavi bir lastik bantla birbirine bağlanmış, krem rengi, her biri yaklaşık 5'e 4 inç boyutlarında beş zarf bulana kadar etrafı karıştırdım.

Patricia Delaney'e yazılmış bir not o küçük yığının en üstündeydi. Onu çıkardım ve kısa, düz bir mektup açacağı kullanarak bıçağı yapıştırlmış kapağın altına kaydardım, kartı çıkardım ve ters çevirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Patricia Delaney'e gönderilen not kartında

şöyle yazıyordu: "Sevgili Pattycakes'ime,

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Sana uzun yıllar yetecek kadar para bıraktım. Ve sana paylaştıklarımızın bir hatırasını bıraktım. Judy Borinstein'ın kiralık kasama erişimi var. Umarım sen bunu okuduğunda ben yaşlanmış olurum ve sonsuza dek gözlerimi kapatmadan önce gördüğüm son yüz seninki olur. Seni seven ayı-adam. J."

Neydi o?

Jamie ve Patty aşık mıydı?

Bu bomba şaşkın zihnimde patlarken, "Sevgili Marly "ye hitaben yazılmış bir sonraki notu açtım. Marly, Holly'nin asistanı Marilyn Stein'ın takma adı mıydı?

"Marly, umarım yıldızların en parlağı olduğunu her zaman hatırlarsın. Dünyadaki en güzel saatlerimden bazıları seninle geçti, zihinlerimiz ve bedenlerimiz birleşti ve biz birlikteyken dünya gerçekten de hareket etti. Aşkımızı resmileştiremediğimiz için duyduğum pişmanlık çok derin. Bu notu okuyor olman, birlikte daha fazla zaman geçiremeyeceğimiz anlamına geliyor. Kalbimin ve ruhumun ne kadarının sana ait olduğunu açıkça ifade edebildiğimden emin değilim. Tüm sevgimle. James."

Deniyordum. O köpek, Jamie Fricke, Holly, Patty ve Marilyn'i aynı anda gerçekten yürekten sevebiliyor muydu? Acaba numara mı yapıyordu, yoksa bir şekilde sevgisini çok yönlü olarak paylaştırabiliyor muydu? Tanıdığım ya da daha önce tanıdığım hiçbir kadın bunu kabul etmezdi. Ve bir sonraki soru da şuydu: Aralarında kim onu bu aşkı için öldürtebilirdi? sadakatsizlik? Yoksa aşkla ilgisi olmayan bir neden mi vardı?

Diğer ikisiyle aynı boyutta bir zarfın içindeki üçüncü not Arthur Bevaqua'ya hitaben yazılmıştı.

Tam eldivenli elime almıştım ki telefonum çaldı. Arayan Alvarez'di.

"Oradan çıkmalısın, Çavuş. Hemen şimdi!" diye bağırdı iPhone'umdan. Başımın üstündeki zeminde bir tırmalama sesi ve ardından bir çığlğın kuyruk sesini duydum.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

YUKİ savcılık masasının arkasında durdu ve arkadaşını izledi
Claire Washburn elini kaldırdı ve İncil üzerine yemin etti. Tanık sandalyesine yerleştikten sonra Yuki öne çıktı ve Claire'i işi hakkında sorgulamaya başladı.

"Dr. Washburn, San Francisco'nun baş adli tabibi olarak, yaşayan hastaları ne sıklıkla muayene ediyorsunuz?"

Claire, "Sayıyı tahmin etmemiz gerekecek" dedi.

"Elbette. Elinden geldiğince."

Claire mahkemeye, yılda yaklaşık bin ceset üzerinde otopsi yaptığını, ancak bazen bir kaza ya da suç mahalline çağrıldığında hayatta kalanlar olduğunu söyledi.

"Örneğin mi?" Yuki sordu.

"Diyelim ki toplu bir saldırı ya da yangın oldu, olay yerinde hem ölen hem de yaşayan kurbanlar var. Bu durumda bir ambulans çağırır ve hemen ilk yardım uygulamam; turnike, yara sıkıştırma, göğüs kompresyonu... Bundan sonrasını acil tıp teknisyenleri halleder."

Yuki, "Şimdi sizi altı ay öncesine, Xe Sogni'deki güne götürüyorum. Bayan Hayes'i muayene etmeye nasıl geldiniz?"

Claire doğum günü yemeğini, çığılığı ve çağrıyı anlattı. "Çavuş Lindsay Boxer da dahil olmak üzere dört kişi öğle yemeği yiyorduk. İkinci kattan bir yardım çığılığı geldi. Çavuş Boxer koşarak geldi ve kısa bir süre sonra cep telefonumu arayarak "Gelip bir bakabilir misin?" diye sordu. I gitti."

Claire'in sözleri savunma avukatının yüksek sesle esnemesiyle kesildi. Yuki dönüp hiç umursamayan Ed Schneider'a ters ters baktı. Aslında ona sırtarak karşılık verdi. Tyler Cates bile gülümsedi.

Yargıç kürsüsüne doğru eğildi ve "Kendinize hakim olun, Mr. Schneider. Ya da başka bir şey. Anladın mı beni?"

"Evet, Sayın Yargıç. Özür dilerim."

Yargıç Claire'e devam etmesini söyledi.

Yuki Claire'e "Jüriye ikinci katta ne gördüğünü anlatabilir misin?" diye sordu.

"Gözlerimin odaklanması biraz zaman aldı. Işık loştu."

Claire soyunma odasını ve Çavuş Boxer'ın belden aşağısı çıplak olan sanığı nasıl kelepçelediğini anlattı.

Yuki, "Bayan Hayes'i gördünüz mü?" diye sordu.

"Yerde gölgeler içinde yatıyordu," dedi Claire, "ama çarpık pozisyonundan durumunun kötü olduğunu görebiliyordum. Bir ambulans zaten yoldaydı, ben de Bayan Hayes'e elimden gelen en iyi muayeneyi yaptım. enstrümanlar."

"Peki ne buldun?"

"Bayan Hayes'te dayaktan kaynaklanan travma belirtileri vardı. Vücudunun her yeri morarmıştı ve boynunun etrafında el izleri vardı. Belli ki biri onu elle boğmuş ve öldürmeden hemen önce durmuş."

Yuki Claire'den devam etmesini istedi ve Claire "Bayan Hayes kafası karışmış görünüyordu" yorumunu yaptı.

Yuki ayrıntıları sordu ve Claire, kimliğindekinden farklı bir isim vermenin yanı sıra Bayan Hayes'in akut oryantasyon bozukluğu yaşadığını açıkladı.

"Parmağımı gözleriyle takip etmesini istedim ama takip edemedi. Göz hareketliliğinin olmaması beyin sarsıntısı ya da başka bir beyin hasarına işaret edebilir. Ayrıca travma ya da bir tür zihinsel bozukluğa da işaret edebilir."

"Soyunma odasında bulduğunuz kişi bu mahkeme salonunda mı?"

Claire gözlerini savcılık masasına çevirdi ve "Bayan Hayes tam şurada oturuyor, kahverengi bir takım elbise giymiş." dedi.

Yuki Claire'e teşekkür etti ve Yargıç St. John savunmaya karşı tarafa geçmek isteyip istemediklerini sordu. Schneider olumsuz yanıt verdi.

Yargıç Claire'den istifa etmesini istedi.

Claire yargıca baktı ve "Sayın Yargıç, mübaşir bana yardım edebilir mi? Dizimde kireçlenme var..."

"Tabii ki, tabii ki."

Mübaşir Riley Boone tanık sandalyesine gelerek Claire'e kolunu uzattı ve güzel bir gülümseme takındı. Claire mahkeme memuruna yaslandı ve ayağa kalkarak ona teşekkür etti.

"Ne zaman isterseniz, doktor."

Claire mahkeme salonunu terk ettiğinde, Yuki bir sonraki tanığını çağırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

YUKİ, Dr. Laurie Birney'i dikkatle seçmişti. Ellili yaşlarında tanınmış ve son derece saygın bir psikologdu, bir uygulayıcı ve eğitimci olarak dissosiyatif kimlik bozuklukları alanında en iyi uzmanlardan biriydi ve bu gibi davalarda sık sık bilirkişi olarak çağrılıyordu.

Dr. Birney yemin ettikten sonra Yuki onun kimlik bilgilerini ve başarılarını ortaya çıkaran sorular sordu. Sonra Yuki başını çevirerek Mary Elena ne yapıyordu? Müşterisinin yüz ifadesini okuyamıyordu - ki bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Yuki galerinin arka tarafında duran Red Dog'u da gördü. Tanığına dönmeden önce onunla göz göze geldi.

"Dr. Birney, Bayan Hayes'i hiç tedavi ettiniz mi ya da onunla tanıştınız mı?" "Hayır, görmedim."

"Dissosiyatif kimlik bozukluğu olan hastalarınız oldu mu?"

"Ah, evet. İlk tezimi DKB'nin hala 'bölünmüş kişilik' ya da 'çoklu kişilik bozukluğu' olarak adlandırıldığı zamanlarda yazmıştım."

"Peki siz diğer dissosiyatif bozukluklar konusunda uzman mısınız?" "Bunu söylemek utanmazlık olur."

"Bu evet mi demek oluyor?"

Dr. Birney gülümsedi ve "Evet" dedi.

Yuki, Schneider'in psikolojinin saçmalık olduğunu iddia ettiği kendini beğenmiş açılış konuşmasının yanıklığını hâlâ hissediyordu. Yuki onun da kapanış konuşmasında aynı argümanı kullanacağından emindi. Ve bu sadece Tyler Cates'e karşı açtığı davayı duvara çarptırmak için jüride bir kişi kaldı.

Ancak Schneider henüz Laurie Birney'nin otoritesiyle karşı karşıya gelmemiştir. Yumuşak tavırları onu bir şans vermesi için kandırabilirdi.

Yuki tanığa döndüğünde, savcı Parisi'nin mahkeme salonunun girişinden savcılık masasına doğru ilerlediğini ve Nick Gaines'in yanına oturduğunu fark etti. Parisi izliyordu. Sinyal vermiyordu. Bu yüzden Yuki tanığına doğru yürüdü.

"Dr. Birney, lütfen jüriye bir zamanlar çoklu kişilik bozukluğu olarak adlandırılan DID'den bahsedin."

"İki kez sormanıza gerek yok," dedi Dr. Birney. "Bu benim hayatımın işi. Ne kadar zamanımız var?"

Dr. Birney DID'yi açıklarken mahkeme salonunda takdire şayan kahkahalar ve ardından tam bir sessizlik oldu.

"DKB, hastanın unutkanlıkla açıklanamayan kayıp hafıza parçalarıyla dikkat çeker. *Ve Havva'nın Üç Yüzü* gibi filmlere ilham kaynağı olan DKB'nin ayırt edici özelliği, bireyin ana kişiliğinin kalıcı parçaları olan en az iki farklı ve düzinelerce kişiliğin varlığıdır.

"Bu parçalanmış kişilikler, daha fazla saldırıya ya da saldırı korkusuna karşı bir savunma hattı olarak hizmet ederek 'bedeni' korumak için ortaya çıktıklarından, genellikle faydacı niteliktedir."

"Bu tanınabilir, değil mi?" dedi Yuki.

"Olabilir. Hafıza kaybı, yönelim bozukluğu, depresyon, intihar düşünceleri dissosiyatif bozukluklarda yaygın olarak görülen bir dizi semptomdur - ve etkilenen kişinin bakış açısından, tanımadığınız bir durumda ana kişiliğinizin içinde uyanmak veya benzer şekilde alternatif bir kişilikte gerçek zamana gelmek, özellikle kişi fiziksel olarak saldırıya uğramışsa, sakatlayıcı olabilir. DKB'de bu duruma, bu saldırıya ya da duruma dair hiçbir anınız yoktur. Bu yıkıcı bir durumdur."

Yuki'nin arkasındaki savcılık masasından yüksek sesli bir çığlık geldi. Mary Elena'nın ayakta durduğunu ve garip bir şekilde ayağa kalkıp geriye doğru adım atan Savcı Parisi'ye bakıp bağırdığını görmek için arkasına döndü.

Mary Elena bağırdı, "Sen git. Git buradan, Oompah!" Parisi, "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

"Git buradan!" Mary Elena tekrar bağırdı.

Yargıç St. John tokmağı vurdu ve mahkemeye, "Mahkeme yarım saatliğine ara verdi. Bu size ve müvekkilinize yeterli zamanı veriyor mu, Bayan. Castellano?"

Yuki, "Sayın Yargıç, emin olamıyorum. Eğer bu süre yeterli değilse, davacı olmadan geri döneceğiz."

Mübaşir Riley Boone jüri üyelerine yan kapıdan jüri odasına kadar eşlik etti ve mahkeme memuru Louie Mack'in talimatıyla salon boşaltılırken salondakiler de buna uydu.

Yuki, "Mary Elena, benimle gel." dedi.

"Benim adım Ana. Beni tanımıyor musun?"

Yuki Ana adında bir alterin orada olduğunu anladı. Ana, Mary Elena'dan daha iri görünüyordu. Daha dik duruyor, omuzları daha geniş görünüyordu. Kızgındı, aslında öfkeliydi.

Nick Gaines, "Dr. Birney'i arabasına kadar geçireyim." dedi.

Yuki onu yönlendirmek için elini gevşekçe Ana'nın üst koluna doladı ve "Ana. Ofisim koridorun sonunda. Konuşacağız, Tamam mı?"

Ana Yuki'den uzaklaştı ve koridordaki yaya trafiğine bakarak onunla birlikte savcının ofis süitine doğru yürümeye devam etti. Yuki, Parisi'yle karşılaşmadıkları için Tanrı'ya şükretti.

BÖLÜM 39

SONIA ALVAREZ bana bağırdı, "Çabuk! Patty'nin odası. İkinci kat, sağdan ikinci oda."

Masanın çekmecesini kapattım ve anahtarı pantolonumun ön cebine koydum, silahımı çektim ve Alvarez'i merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. Bevaqua önümden atılarak Alvarez'i yolundan çekti ve Patty Delaney'nin kapısını tekmeleyerek açtı. Alvarez silahını iki eliyle tutuyordu. Alvarez bağırdığında Bevaqua Patty'nin odasını yarılarmıştı: "Arthur! Dur! Eller yukarı. Olduğun yerde kal."

Anlamadım. "Burada neler oluyor?"

"Gerçekten bilmek istiyorum," dedi

Alvarez.

Patty'nin yatak odasındaaydık, bir çift Fransız kapısından körfezi gören seftali renginde bir odaydı. Buraya en son geldiğimden beri değişmişti. Patty romantik bir tarzda yeniden dekore etmişti.

Odanın öbür ucundaki Patty'ye baktım, otuzlu yaşlarında, beş altı, 140 boylarında, melek gibi bir sarışındı ve şimdi dört direkli yatağının kenarında çıplak oturuyordu. Etrafındaki çiçekli yorganı çenesine kadar çekmiş, bir yandan da derin hıçkırıklarla ağlıyordu. Alvarez, Bevaqua'yı kapalı yatak odası kapısına bakacak şekilde yönlendirmişti.

Etrafıma bakındım. Yatağın karşısındaki gazlı şömine yanıyordu. Şezlongda birbirine sarılmış çıplak bir çiftin yağlı boya tablosu şöminenin üzerinde asılıydı. Adamın yüzü partnerinin soluk sarı saçlarının arasında gizlenmişti. Tavanda yatağın üzerine yerleştirilmiş tam boy eğimli bir ayna vardı.

Dönüp Patty'ye baktım, *hayır, hayır, hayır* diye hıçkırıyor, yastıklara sarılıp ağlıyordu.

Bevaqua, Alvarez'in başını okşarken ona bağırdı.

"Silahlı değilim. Deli olmayın, Müfettiş. Deniyordum ki... Dinleyin, Çavuş, zarar vermek istemedim. Personelden ben sorumluyum. Şimdi her zamankinden daha fazla. Ellerimi indirsem olur mu?"

"Hayır," dedim.

"Seni ittiğim için özür dilerim," dedi Alvarez'e. "Çok özür dilerim. Sadece Patty'nin ..."

"Neye?"

Birinci nesil bir bilgisayar gibi yavaş yavaş işliyor, teorileri çalıştırıyor, olasılıkları hesaplıyor, gerçeklerin yokluğunda senaryoları tartıyordum. Jamie'nin masasında bulduğum not kartına göre, o ve Patty birbirlerine aşıktı. Cevabı belli gibi görünen bir soru vardı: Bevaqua'nın Delaney ile de ilişkisi var mıydı? Tabii ki vardı.

"Onu *teselli* etmek istiyorum," diye bağırdı Bevaqua. "Onunla *arkadaş olmak istiyorum*, lanet olsun." "Arthur," dedim. "Ellerini başının üstüne koy."

Alvarez silahını kılıfına sokmuş ve Bevaqua'nın üstünü başını, önünü arkasını aramıştı.

"Silahsız," dedi.

Emin olmalıydım. Arthur'un yanına eğildim ve ayak bileklerini kontrol ettim, orada da bir silah ya da herhangi bir şey bulamadım. Dedim ki,

"Arthur, git

Alvarez'le birlikte aşağıya in ve beni mutfak masasında bekle."

"Her şeyi yanlış anladınız."

"Yap yoksa seni içeri alırım."

"Tamam, şimdi aşağı iniyorum. Ne diyorsan onu yapacağım."

BÖLÜM 40

ARTHUR BEVAQUA, Alvarez'le birlikte odadan çıkarken omzunun üzerinden Patty'ye bir bakış attı. Silahı yine elindeydi ve onun hemen arkasından yürüyordu.

Alvarez'in Bevaqua'nın karşısında oturacağından emindim. granit mutfak masasına uzandım. Ama şu anda Patty hâlâ yorganın altında, yüzüne mavi bir giysi tutuyordu. Bir pijama üstüydü. Büyük adam boyutunda. Şimdi inliyordu - korkunç bir ses Sahte olabileceğini düşünmediğim dipsiz bir keder.

Silahımı kılıfına koydum, tepe ışığını açtım ve etrafa bakındım tekrar odaya girdim. Silahımı çekmiş halde kapıdan içeri dalarken fark etmediğim şeyler görüyordum. Viktorya döneminden kalma yatağın yanında, yerde bebek mavisi tanga külotlar; koltuğun arkasında bir at kırbacı. Bir parmak bastım ayakkabımla bir geceliğin şeffaf kıvrımını tuttum. "Ne parti ama Patty. Sen ve Arthur?"

Patty bana doğru yuvarlandı, gövdesinin üst kısmını dirseğine dayadı, başını şiddetle salladı ve tekrar ağladı. "Arthur? Hayır, hayır. Jamie'ydi!" diye mırıldandı. "Güneş doğana kadar seviştik. Dün sabah buradaydı, hayattaki son saatlerinde. Şimdi ben de ölmek istiyorum."

Patty'yi bir saat önce öğle yemeğini servis ederken görmüştüm. Üzgün olduğunu fark etmiştim ama bunu hayal etmemiştim. Düşüncelerimi yeniden sıralamam gerekti - ama *bu* Patty, "sevgili Pattycakes'im" ile eşleşiyordu.

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?" Derisinden kan akacak kadar savunmasız görünen bu kadına sordum.

Başını hayır anlamında salladı.

"Patty, bir fikrin olmalı. Jamie birinden korkuyor muydu? Tehdit edilmiş miydi? Holly'nin cinayetiyle bir ilgisi var mıydı?"

"*Hayır, hayır, hayır.* Ama artık onu sevmiyordu. Yine de sırları yoktu. Jamie ve ben, bana inanmayacaksınız."

"Ben senin tarafındayım, Patty. Konuş benimle."

"Evlenecektik," diye mırıldandı. "Holly biliyordu ve boşanacaklardı."

"Bunu başka kim biliyordu?"

"Anlatmanın zamanı değildi. Sonra Holly vuruldu..."

Patty ona inanıp inanmadığımı anlamak için yüzüme baktı. Henüz karar vermemiştim. Dedim ki, "Lütfen giyin. Karakola gelip resmi bir ifade vermeniz gerekiyor."

"Yine mi? Şaka yapıyor olmalısın."

"Arthur da geliyor."

"Neden? Arthur bir şey yapmadı ki."

"Gidelim, Patty,"

"Avukata ihtiyacım var mı?"

"Her zaman bir avukat tutma hakkınız vardır."

Patty kot pantolonunu ve hırkasını giyerken ben de önce komodinin, sonra da şifonyerin çekmecelerini açtım. Ne arıyordum, bilmiyordum. Bir günlük. Bir silah. Jamie'den mektuplar. Uyuşturucu. Ev için arama iznim vardı ve bunun tek tek odaları kapsadığını düşündüm. Eğer değilse, benim için kötü.

İş kıyafetleri ve dantelli iç çamaşırlarıyla birlikte süslü dildolar ve kayganlaştırıcılardan başka bir şey bulamadım.

Dolabın ışığını açtım, çamaşır sepetini bir güzel savurdum, baş üstü raflara geçtim, el çantalarında silah ağırlığı ve şekli aradım. Hiçbir şey, hiçbir şey, sıfır.

Kırmızı gözlü sarışın dönüp bana sorgulayan bir bakış attı.

"Silahın var mı Patty? Varsa şimdi söyle."

"Hayır. Benim silahım yok. Arthur'un silahı yok. O benim arkadaşım. Beni ve Jamie'yi bilen, tanıyan tek kişi o."

Odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koştu. Mutfığa doğru dönerken ben de onu takip ettim. Alvarez ve ben bakarken Arthur'un kollarına girdi.

BÖLÜM 41

MUTFAK, parlak vitrinlerde gördüğümüz o ölmeye değer odalardan biriydi. Ev dekorasyonu dergileri -mermer döşeli duvarlar ve zemin, odanın ortasında taş bir masa- ama ben Arthur Bevaqua'ya odaklandım.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Asla," dedi Patty.

"Asla her şey yoluna girmeyecek, Arthur."

Patty ve kendim için birer sandalye çektim. O Arthur'un yanına oturdu, ben de Alvarez'in yanına. Arthur sanki arabasını yanlışlıkla köpeğinin üzerine sürmüş gibi kederli görünüyordu. Ev büyük, boş ve sessizdi; Patty'nin kesik kesik nefes alışının ve çim biçme makinesinin uzaktan gelen sesinin dışında.

Masanın karşısında oturan iki kişiye, "Burayla kim ilgileniyor?" diye sordum.

"Joe Casey ve Mike Thomas. Haftada bir kez buradalar. Eve girmiyorlar. Onları ben tuttum. Jamie ya da Holly ile hiç tanışmadılar."

Alvarez'den dışarı çıkıp bilgilerini ve kimliklerini almasını istedim. "Bir araba çağırın ve sorgulama için karakola gelmelerini isteyin. Onların yapmadığını biliyoruz. Sadece ne gözlemlediklerini bilmek istiyoruz."

Alvarez masadan kalktı ve dışarı çıktı.

Arthur ve Patty'ye Fricke'leri kimin öldürdüğünü bilip bilmediklerini ya da iyi bir tahminleri olup olmadığını sordum.

Arthur cevap verdi. "Bilmek için her şeyi yapabileceğimi bilmiyor musun? Bay Jamie ve Bayan Holly'yi kimin öldürdüğüne dair elimde bir ipucu ya da şüphe olsaydı, bunu açıklardım. Sormana gerek kalmazdı. İkisini de severdim."

"Arthur. Düşün. Onlardan kim nefret ediyordu? Kim dolandırılmıştı? Kim terk edilmişti? Kim kıskançtı?"

Dedi ki, "Çavuş, alınma. Fricke'lerin tanıdığı, benim hiç tanışmadığım ya da sadece içki götürmek için tanıştığım bir dünya insan var. Açtım. Kapıları. Paltoları astım. Personeli denetledim ve bazen yemek servisi yaptım. Basını kapıdan uzak tuttum. Ben bir hizmetçiydim. Jamie'nin anlattıklarından biliyordum.

ya da birçok insanın onu sevmediğini bana dikte etti. Bleus'a kaybeden bir futbol takımı olan herhangi bir şehirden oyuncular ve taraftarlar. Jamie'nin yattığı bir kadınla birlikte olan herhangi bir erkek. Pek çok kişi vardı."

"Hayır," dedi Patty, yeni gözyaşları dökmeye başlamıştı. "Bu konuda yanılıyorsun." "Patty, bu doğru."

Adam kolunu tekrar kıza doladı ve kız dirseklerini masaya koyup kollarının içine ağladı. Sonra kalktı ve bulaşık makinesini boşalttı.

"Bakmamız gerektiğini düşündüğünüz biri var mı?" diye sordum.

"Bu sadece bir laf," dedi Arthur, "çünkü ikisini de öldürecek birini tanımıyorum. Ben bir ev yöneticisiyim. Anladınız mı? Marilyn Stein'la tekrar konuş. Holly'yi tanıyan herkesi tanırdı."

"Başka kimse var mı?"

"Bay Jamie'nin şoförüyle konuşun. Rafe Talbot. Bu işe girmeden önce tamamen kontrol edildi ve aklandı."

Alvarez kafasını tekrar odaya soktu. Bana "Destek geldi." dedi. Mükemmel zamanlama.

BÖLÜM 42

Fricke'lerin yarım daire şeklindeki araba yolunda dururken Alvarez'le konuştum. "Bevaqua'yı sorgulama için Brady, Cappy ve Chi'ye teslim edin, sırayla." Cappy ya da Brady'nin, ölen Fricke'lerin morg fotoğraflarıyla çevrili Arthur'u sorguladığını hayal ettim. Açılabilirdi.

Kaç şekilde "Hiçbir fikrim yok. Hiçbir fikrim yok"?

Arthur itiraf edecek miydi? Sonunda bir isim söyleyecek miydi?

Alvarez'e "Delaney'i Conklin'e teslim et" dedim.

O da ben de Conklin'in kadınlar konusunda gelmiş geçmiş en iyi polis olduğunu biliyorduk.

"Brady'yi bilgilendir ve mümkün olduğunca çok sayıda görüşmeye katıl," dedim. "Onu arayacağım ve ifadelerini almak için acele etmemesini söyleyeceğim. Gözyaşlarını ve 'Tanrı'ya yemin ederim'leri boş verin. Fricke'leri kimin öldürdüğünü bilen biri varsa, o da bu ikisidir."

Devam ettim, "Bahçıvanları ayrı tutun. Ekipten herhangi birine Casey ve Thomas'la konuşmasını söyle. Lemke ve/veya Samuels ikisi de iyi olur. Eğer kimse

Etrafta başka kimse yoksa görüşmeleri sen yap. Ben beklemedeyim," dedim.

Birkaç ekip daha çağırdım. Merkez, "Yoldayız, Çavuş." dedi.

Garaja doğru yürüdüm, açık kapıdan içeri girdim. Kalın beyaz saçlı, kaslı bir adam içeride yerleri süpürüyordu.

"Rafe Talbot?"

"Evet, hanımefendi."

Ona rozetimi gösterdim ve birlikte üst kattaki oturma odasına çıktık.

BÖLÜM 43

RAFE TALBOT'UN ODASI bir tahta parçası kadar sadeydi. Gri bir sherpa battaniyeyle örtülü sade bir çift kişilik yatak. Havlu askısı olan bir lavabo. Ciltsiz kitaplarla dolu bir raf.

Mutfak masasının üstü beyaz muşambaydı ve kullanılmış bir mobilya mağazasından alınmış gibi görünüyordu. Bir buzdolabı mırıldanıyordu. Duvardaki birkaç poster 1980'lerden kalma rock gruplarına aitti. Posterlerin altında çok pahalı bir eğlence ünitesine benzeyen bir şey oturuyordu: büyük bir televizyon, bol miktarda ses ekipmanı.

Hiçbir yerde dağınıklık yoktu, çamaşır yoktu, kirli bulaşık yoktu. Hiçbir şey görmedim. Talbot'un boynunda ya da kollarında dövmeleler vardı ama burnunun şekli bir dövüşçü olduğunu ya da en azından birinin ona yumruk attığını gösteriyordu. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ettim.

"Çavuş, Jamie'yi kimin öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok."

Konuşmak ister gibi görünüyordu ama kelimeleri bulamıyordu. Sadece yapamıyordu. Başını salladı.

Sonunda dedi ki, "Ne yapabilirim? Bilmediğim ve hayal bile edemediğim halde nasıl yardım edebilirim?"

Jamie Fricke hiçbir zaman içimi ısıtmamıştı, belli ki onda anlamadığım şeyler vardı.

"Benim hatamdı," dedi Rafe Talbot tekrar tekrar. "Arabayı bensiz almasına asla izin vermemeliydim."

Sonra paragraflar halinde konuşmaya başladı.

"Dün sabah sekiz buçuktan biraz önce Arthur arabayı getirmemi söyledi. Ama Bay Jamie sadece Steiner Sokağı'na gideceğini söyledi. Beş dakika içinde dönecekti. Kiminle buluşacağını söylemedi, ben de sormadım. Jaguar'ı ön kapıya sürdüm, indim ve anahtarları ona verdim."

Telefonumu kayıt cihazı olarak kullanarak Rafe ile bir saat geçirdim ve hep aynı şeyleri konuştuk. Holly seviliyordu. Jamie'nin birçok kadını vardı ve

Görünüşe göre bazıları tarafından seviliyor, bazıları tarafından korkuluyordu. Rafe bu işi sadece birkaç yıldır yapıyordu. Personeli gelişigüzel tanıyordu. Kimse ona sır vermiyordu.

Rafe'nin ayrıca gündüz vardiyasında hasta bakıcı olarak çalışan Greta Schmidt adında bir kız arkadaşı vardı. İzinli olduğu geceleri onun Sunset bölgesindeki evinde geçirirdi. Dün gece gibi bazı geceleri Rafe ile geçiriyordu. Bu sabah hava henüz kararmamışken gitmişti.

Fricke'leri öldürecek birini tanımadığını söyleyerek devam etti ama Jamie'nin orospu çocuğu olduğunu düşünen birkaç kişinin, Rafe'in arabasına aldığı ya da bıraktığı, bir iki yorum yapan kişilerin isimlerini sıraladı. Bir bakkal fişinin arkasına isimleri yazmaya başladı.

"Kimi alacağımızı ve nereye gideceğimizi öğrendikten sonra koltuklar arasındaki bariyeri kapatır ve kulaklıklarımı takardım. Bay Jamie ve misafirleri götürürken müzik dinlerdim.

"Herkes Holly'yi severdi," diye devam etti. "Ben de onu sürdürdüm." "Jamie'yi hiç terk etti mi?" diye sordum.

"Erkek arkadaşları vardı. Ve seyahat ederdi. Bu kıyıya, diğerine. Yurtdışına. Ayda bir kez onu havaalanına götürürdüm. Ama eğer bir erkek arkadaşı varsa, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Sabıka kaydın var mı?" Ona sordum.

"On dokuz yaşındayken bir araba çaldım." "Ne kadar ceza aldın?"

"Wasco Eyaletinde on altı ay, ama iyi halden altı ay izin. Bu benim ilk ve tek suçumdu. O zamandan beri bir şey olmadı. Aşırı hız bile yapmadım. İki yıl önce iş ararken Bay Jamie'yi aradım ve o da bana bu işi verdi. Babamı yıllar öncesinden tanıyordu."

"Senden önce işi alan adama ne oldu?"

"Annesine bakmak için Wisconsin'e taşındı. Robert Corazzo. Numarası bende var."

Fişin üzerine yazdı.

"Rafe, seninle ilgili notlarımızda silahın olduğu yazıyor."

"Evet. Bir Kimber .40. Ruhsatlı. Sadece poligonda ateşlendi ve son iki ay içinde ateşlenmedi."

"İhtiyacım var."

Rafe silahı yüksek bir mutfak dolabından çıkardı ve bana verdi. Namlusunu kokladım. Hiçbir şey gibi kokmuyordu. Yine de, ona ve kutusuna el koydum.

geldi. Ona bugün ilerleyen saatlerde karakolda resmi bir ifadeye ihtiyacım olacağını ve lütfen kaybolmamasını söyledim.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim. İşte sana bir hediye," dedi.

Elini boş bir seramik kahve kupasının etrafına sardı, kupayı bir kese kağıdına koydu ve bana uzattı.

"Parmak izlerim. Onu yıkamadım. DNA'm dudağının her yerinde olmalı."

"Teşekkürler, Rafe. Hepsi benimle güvende."

Rafe'in garaj dairesinden çıktım, hemen dışarıdaki sıradan gri Nissan'ını kontrol ettim, telefonuma etiket numarasını yazdım ve Jamie'nin ofisine döndüm.

BÖLÜM 44

JAMIE'NİN OFİSİ bıraktığım gibi görünüyordu. Eldivenlerimi giyip masanın ortasındaki çekmeceyi açtım, karıştırdım ve krem rengi diğer zarfları buldum. Biri Holly'nin eski asistanı Marilyn Stein'a gönderilmişti; Bir diğeri finans müdürü Judy Borinstein'a; bir diğeri ise Arthur Bevaqua'ya gönderilmişti.

Bir an için zarfı tuttum. Mektup açacağı yine işimi gördü. İçindeki not kartının iki yüzünde de Jamie'nin el yazısı vardı.

Her kelimeyi hızlıca okudum. İkinci okuyuşumda, "Sevgili Arthur "dan sonra, tavşanla birlikte tavşan deliğinden aşağı düştüm. Ağırlicsız astronotlar gibi yuvarlanırken, tavşan dedi ki, "Yanlış, yanlış, yanlış. Her şeyi yanlış anlamışsın. Hiçbir şey bilmiyorsun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

Arthur Bevaqua'nın ikinci katta, Patty'ninkinin koridorun sonunda bulunan yatak odasına bakıyordum. Patty gibi onun da körfez manzarası vardı. Patty'nin aksine, onun odası beyaza boyanmıştı. Duvardaki fotoğraflar pastel gündoğumları ve çiçek açan günbatımlarından oluşuyordu ve Arthur'un Jamie ile Holly arasında bir deniz kıyısında otururken çekilmiş çok hoş bir fotoğrafı vardı.

Arthur'un dolabı ütülenmiş pantolonlar, beyaz gömlekler ve elbiselerle doluydu. montlar ve spor ceketler. Kapının içindeki rafta kravatlar asılıydı ve yerde bir sepet çamaşır duruyordu.

Şifonyerinin çekmeceleri düzgün iç çamaşırı yığınları ve renklerine göre düzenlenmiş çorap toplarıyla doluydu. Etrafta oyalanma izi yoktu. Masası pencerelere bakıyordu ve iki derin dosya çekmecesine sahipti. Sağdakini karıştırmaya başlamıştım ki telefonum çaldı. Arayanın kimliğindeki ismi tanıdım.

Telefonu ben açtım.

Bir kadın dedi ki, "Çavuş Boxer? Ben Judy Borinstein, James Fricke'in finans müdürüyüm. Ofisiniz bana evde olduğunuzu söyledi. Ben sadece Beş blok ötede. Seninle konuşmak için gelebilir miyim?"

"Kesinlikle" dedim. Bay Fricke'nin ofisinde olacağım. Kapıyı açık bırakacağım."

Bayan Borinstein on beş dakika sonra geldiğinde Jamie'nin sandalyesinde oturmuş, dosyalarını inceliyordum. Elli yaşlarında esmer bir kadındı, leylak rengi ipek bir elbise ve ağır bir zincir üzerinde gümüş bir haç takmıştı. Yüzük parmağındaki elmas, yumruk yumruğa bir kavgada silah olarak kullanılabilecek kadar büyük görünüyordu. Müthiş ve aynı zamanda stresli, bitkin ve oldukça üzgün görünüyordu.

Masanın yanına geldim ve el sıkıştıktan sonra Jamie'nin masasının karşısındaki sandalyelerden birini ona uzattım, diğerini de ben aldım. Jamie'nin hayat müzesine bakmadı, bu da bana buraya daha önce de geldiğini gösterdi.

Ziyaretinin asıl konusuna geldi.

"Çavuş, Bay Fricke'nin cesedinin serbest bırakılmasına izin verebilir misiniz? St. Thomas Presbiteryen cemaatindendi ve mezarlıklarında bir aile arsası vardı. Acil durum irtibat kişisi olarak, cenazesıyla ilgili telefonlar alıyorum."

Dedim ki, "Adli tabibe soracağım. Bekle biraz."

Claire'i hızlıca aradım ve beş saniyelik kişisel selamlaşmamızın ardından bir soru ve bir cevap geldi. En iyi arkadaşımıla görüşmeyi sonlandırdım ve Bayan Borinstein'a cenaze evinin Jamie'nin cenazesini yarın sabah alabileceğini söyledim.

"Teşekkür ederim. Ofis telefonlarım bizi delirtiyor."

"Konuşmak için beş dakikanız var mı Bayan Borinstein?" diye sordum.

"Bana Judy de. Elbette, senin için zamanım var. Ve hayır, James Fricke'i kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Kimin buna cesaret edebileceğini de bilmiyorum."

Mesele sinir değildi. Sebepti. Ama şimdi Judy Borinstein'ın dikkatini çektiğime göre, bana kapıdan içeri girmeden önce bilmediğim birkaç şey söyleyebileceğini düşündüm.

BÖLÜM 46

JUDY BORINSTEIN spor saatine baktı, sonra mavi gri gözlerini bana çevirdi.

Dedim ki, "Jamie'ye aşık olan kadınlarla konuşuyordum. Bana ne anlatabilirsin? Yargılamak yok, Judy. Onu ve tanıdığı insanları anlamaya çalışıyorum."

Judy Borinstein, "Eğer bana bakıyorsanız, Çavuş," dedi, "ben o tarafa gitmem. Yani, evli erkeklerle. Ya da müşteriler."

Dedim ki, "Patty Delaney bana Jamie'nin onunla evlenmek istediğini söyledi. Marilyn Stein ile de ilişkisi olduğundan şüpheleniyorum. İki kadın da onun ölümüyle yıkılmıştı. Arthur Bevaqua bana Jamie'nin ölümünden sonra Jamie'ye duygusal ve cinsel olarak bağlıydı ve Holly'nin eski bir haber olduğuna inanıyordu. Sonra biri onu vurarak öldürdü. Judy, sence Bay Fricke Holly'den boşanmayı planlıyor muydu?"

Judy, "Bence kesinlikle hayır. Ve onu hangi piçin öldürmüş olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Bu bir günahı. Tamam. Ama aramızda kalsın kızlar..."

"Evet?"

"Yıllar önce James ile bir haftalık bir 'şey' yaşadık. Bir hafta. Bermuda'da. Bekârdım ve o da ikna ediciydi. Bir hafta unutulmazdı ama hayatımı değiştirmede. O zaman Holly'yi terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Oradayken evlenme teklif etti, ki bu çok saçmaydı ve arkadaş olarak ayrıldık. Beş yıl önce Jamie beni aradı ve mal varlığıyla ilgilenmek üzere finans müdürü olup olamayacağımı sordu. Evet, olurdum. Holly öldürüldükten sonra, sanırım üç hafta sonra, vasiyetini güncellemek istedi.

Vasiyetlerini yeniden tahsis edin.

"Holly benim müşterim değildi ama Jamie'nin işini görüşmek için bir araya geldiğimizde hep onunla birlikte gelirdi. Harika bir insandı. Neden öldürüldü? Neden öldürüldü?

Neden? Her neyse, vurulduğunda James ve ben hala vasiyetini kesip yapıştırıyorduk. Hazırlanmakta olan elle düzenlenmiş vasiyeti imzaladı. Buna şahit oldum."

Dedim ki, "Arthur bana son taslağı verdi. Satır aralarını okudum ve gelecekteki yeni Bayan Fricke ile ilgili bir şey göremedim."

Judy Borinstein tekrar saatine baktı ve iç çekti. "Konu bir peri masalı anlatmak olduğunda, kimse James Fricke gibi anlatamazdı. Bu onun egosuydu, Çavuş. Kadınların ayaklarını yerden kesmeye, cinsel fantezilerini gerçeğe dönüştürmeye bayılırdı."

"Harika seks diyorsun."

"Dileklerin gerçekleşmesi. Hikayelere göre, eğer kız rüyasında köyün kapısından içeri giren bir şövalye görürse, şövalyenin bir atı ve tam takım zırhı olurdu. Eğer kız arka arkaya gecelerde bir fahişe ya da bakire gibi davranılmasını isterse,

James asla deney yapamayacak kadar sıkılmaz ya da yorulmazdı.

Tecrübelerime göre, çoğu erkek seksi bir tür mastürbasyon olarak görür. Ama James kadınlar üzerinde nakavt etkisi yaratmayı severdi."

Duyduğum şey Jamie'nin sadece bir çapkın olmadığı; gerçek hayattaki aşk hissini yaratma konusunda uzmanlaştığı, ancak bunun tamamen yapmacık olduğuydu.

"O bir narsistti." dedim. Judy güldü. "Dünya şampiyonu."

"Peki Holly kocasının aşkını şehre götürmesini nasıl karşıladı?"

"Holly'nin ailesi Bill ve Sassy Bergen'i biliyor musun?"

"Biraz."

Cappy'nin röportaj notlarını ve bazı dergi makalelerini okumuştum. Bill ve Sassy Bergen büyük yardım etkinlikleri düzenleyen parti insanlarıydı, dünyayı geziyorlardı. Holly ve Jamie'nin yüzlerce düğün fotoğrafını görmüş ve düzinelerce röportaj okumuştum. Ama Holly ile şahsen tanışmamıştım ve Bergen'leri de tanıımıyordum.

"Ne bilmeliyim?" Judy Borinstein'a sordum.

"Tamam, işte bildiklerim ya da duyduklarım. Bill ve Sassy Bergen'in hedonist oldukları söyleniyordu. Yani, Holly onların Jamie'ye çekilmek ve onun cilveleşmelerinden rahatsız olmamak. Ve Jamie bana Holly'nin delirmediğini söyledi, ikisi de bir geceyi dışarıda geçirirse o da delirmezmiş. Ya da bir hafta. Bu bir atış olabilir ama ben yakalayamadım."

Joe ile olan evliliğimi düşündüm. Güvenli bir sığınak. Koca, sevgili, küçük kızımızın babası, hepimiz dışarıdan yemek yiyor, televizyon izliyorduk. Joe ve ben davalarımız hakkında beyin fırtınası yapıyorduk, ara sıra birlikte bir hafta geçiriyorduk. Mutluyduk.

Judy arabasının anahtarlarını almak için çantasını karıştırıyordu.

"Sadece bir soru daha," dedim. "Bana Arthur Bevaqua'dan bahset."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 47

JUDY BORINSTEIN, "Arabama kadar benimle yürür müsün?" dedi. Ayağa kalktım. "Tabii."

Ofisten çıkarken Judy, "Arthur çok tatlı biri. Cal State'ten mezun olduğundan beri Jamie için çalıştığını biliyorsundur. Jamie ona Cow Hollow'da çok uzak olmayan bir ev aldı."

"Bekle. Arthur'un burada yaşadığını sanıyordum. İkinci katta bir odası var." "Onu bunu bilmem ama Arthur evli. Kocas, Simon Bevaqua, bir yazar. Yanlış hatırlamıyorsam, Hayvanlar Bahçesi'nden bu yana hayvanlar ve insanlar arasındaki ilişki hakkında bir kitap üzerinde çalışıyordu.

Eden."

Jamie'nin Arthur için bıraktığı kartı okuduğum için çenem düşmedi.

"Sensiz evden ayrılamazdım. Sana ve Simon'a Sevgi, sağlık ve çok mutlu bir yaşamın devamını dilerim."

Judy güldü. "İncil'deki göndermeyi ben uydurdum," dedi. "Ama anladığım kadarıyla Simon kitabı yıllardır yazıyor. Arthur ev harcamalarını onaylıyor, idari işleri yapıyor, kitap yazıyor.

Jamie için çalışan çekleri. Fricke ailesi için çok değerli olduğu dışında Arthur hakkında bildiklerim bu kadar. Fricke ailesi

Frickes uzaktaydı, personeli ve ev bütçesini yönetiyordu. Ne kadar maaş aldığını biliyorum -çok fazla- ve sanırım paraya ihtiyacı vardı."

Arabasının önünde durduk, bir BMW, garaj yolunda.

Borinstein dedi ki, "Şimdi anladım. Arthur'u şüpheli olarak mı düşünüyorsun? Bu sizin işiniz, Çavuş, ama ben bunu göremiyorum. Benim gördüğüm, çok yakında Arthur'un başka bir iş bulmak zorunda kalacağı."

Judy Borinstein o keskin küçük Beemer'ına binerken ben de yanında duruyordum. Fricke'nin evine yaptığı ziyaretin perdesi kapandığında birbirimizi kontrol etmek üzere karşılıklı olarak anlaştık.

Eve geri döndüm, revak merdivenlerini tırmandım ve Fricke Ekibi'nin başında olan Conklin'i aradım.

"Zaman kontrolü, Lindsay. Rapor edilecek yeni bir şey yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

Galerideki insanlar yer kapmak için itişip kakışırken, telefonlarını kaldırırken, el çantalarını ve bilgisayar kılıflarını sıraların altına koyarken, öksürürken, fısıldaşırken ve yerlerine yerleşirken her zamanki itiş kakış vardı. Sayın Henry William St.

John mahkeme salonuna, odasından kürsüye açılan özel kapısından girdi. Herkes ayağa kalktı, sonra tekrar yerine oturdu. Yargıç, jüriye eşlik eden kâtip ve mübaşirle selamlaştı. On iki jüri üyesi ve iki yedek jüri üyesi ayağa kalkarken Riley Boone onlara yemin ettirdi, duruşma bölümünü, dosya numarasını ve mahkemenin başladığını duyurdu.

Salon sessizleşirken, *San Francisco Chronicle*'dan polisiye yazarı Cindy Thomas kayıt cihazını açtı. Öncekinin tekrarı gibiydi. Sadece bir şey değişmişti: Mary Elena Hayes, ikinci başkan Nick Gaines ve Savcı Yardımcısı Yuki Castellano'nun arasındaki koltuğunda oturmuyordu.

Yargıç St. John salondakilere sessiz olmaları ve rahatsızlık verenlere ceza verilmesi konusunda alışıl gelmiş uyarılarını yaptı. Başlamaya hazır olduğunda, "Söz sizde, Bayan Castellano." dedi.

Yuki ayağa kalkarak, "Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Halk Dr. Stuart Aronson'ı çağırıyor."

Dr. Aronson, Yuki'nin Mary Elena'yı bugünkü duruşmanın dışında tutmaya karar vermesinin sebebiydi. Tanık Mary Elena'nın tedavi eden psikiyatristiydi ve Mary Elena onun durumunu yabancılarla dolu bir odada açıklamasına izin vermiş olsa da, Yuki müvekkilinin akıl sağlığı için bu mahrem ayrıntıların paylaşılmasında hazır bulunmamasının daha güvenli olacağını düşünmüştü. Savunmanın vereceği tepki onu kesinlikle çıldırtacaktı.

Mübaşir Riley Boone, mahkeme salonuna giren Dr. Aronson için koridora çıktı, orta koridora geldi ve tanık kürsüsüne çıktı.

Dr. Aronson ortalamanın biraz altında bir boy ve kiloya sahipti ve Kırklı yaşlarındaki çoğu erkekten daha az saçlıydı ama sert ifadesi ve kararlı adımları ciddiye alınması gerektiğini gösteriyordu.

Dr. Aronson yemin edip yerine oturduktan sonra Yuki softball'a sordu Ivy League eğitimi, eğitim hastanesi geçmişi ve Mary Elena Hayes'i ne kadar süredir tedavi ettiği hakkında sorular sordu. Onlar böyle meşgulken Nick Gaines avukat masasının önündeki sehpa ya bir bilgisayar kurdu.

Yuki, "Dr. Aronson, davacıdan hastalığının ayrıntılarını paylaşma izniniz olduğu doğru, değil mi?" dedi.

"Bu doğru."

"Peki bu bozukluk nasıl sınıflandırılıyor?"

Aronson, "Mary Elena, DID olarak kısaltılan dissosiyatif kimlik bozukluğundan muzdarip. Aşırı stres veya tehlike altında, tam kişiliği parçalanır, çekirdek kişiliğinden ayrılır ve bir veya daha fazla alternatif kişilik öne çıkar ve bir anlamda onu korumak için görevi devralır. Bunlar Alternatif kişilikler genellikle alter olarak adlandırılır."

Yuki, "Bayan Hayes bu değişimlerin farkında mı?" diye sordu.

"Bazen," dedi Dr. Aronson. "DKB'li tüm insanlar alterleri konusunda aynı farkındalığa sahip değildir. Mary Elena genellikle onların farkında değil Çünkü bu davranışlar ortaya çıktığında onu 'uzaklaştırır' ve ana kişiliğinin yerini alırlar. Birkaçını biliyor ve bazen onlarla etkileşime giriyor. Ve bu değişimlerden bazıları birbirini tanıyor." "Mary Elena bu şekilde mi doğdu?"

"Hiç de değil. DKB, bazı istismar ve ağır travma mağdurları tarafından geliştirilen koruyucu bir mekanizmadır. DKB ile başvuran pek çok hastamda olduğu gibi, Mary Elena'nın da çocukken yaşadığı ağır bir cinsel saldırı söz konusuydu. Son seanslarımızdan birini videoya çektim ve savcılığa verdim. Bu videoyu izlemenin jüriye Mary Elena'nın psikolojik rahatsızlığının nasıl ortaya çıktığını açıklayacağını düşünüyorum."

Savunma avukatı Ed Schneider ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Konuyla ilgisi yok. Bu gösteri yapılırken Dr. Aronson yemin etmemişti ve hastası da yemin etmemişti. Bunun müvekkilimle ya da ona yöneltilen suçlamalarla hiçbir ilgisi yoktur."

Yuki itiraz etti.

"Sayın Yargıç, Bayan Hayes'in rahatsızlığının Bay Cates'e karşı açılan davayla çok ilgisi var. Davacıya saldırısı sırasında davacının birçok değişikliğinin ortaya çıktığını ve davacının psikolojik olarak engelli olduğunun farkında olduğunu savunuyoruz. Bu nedenle, kadın ona karşı koyamadı ve adam da kadının zihinsel engelinden faydalandı."

Yargıç, "İtiraz reddedildi. Devam edin, Bayan Castellano."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

YUKI, "DR. ARONSON, lütfen devam edin."

Aronson şunları söyledi: "Arka planda Mary Elena Hayes, Oompah adını verdiği büyükbabası tarafından defalarca cinsel istismara maruz kaldığında on yaşından küçüktü. Oompah, Hayes'in evinin arkasındaki bir evde yaşıyordu.

ve öğleden sonraları anne babası isteyken çocuğa bakıyordu."

Aronson sözlerine şöyle devam etti: "Mary Elena ile Xe Sogni'de dövüldükten ve tecavüze uğradıktan kısa bir süre sonra yaptığım bir seansın kaydını getirdim."

Yuki Gaines'e başıyla işaret etti ve mahkeme görevlilerinden biri tepedeki ışıkları söndürdü. İki numarası projektörü jürinin, yargıcın ve salonun bir kısmının görebileceği bir beyaz tahtaya doğru konumlandırdı.

Bir ışık yansıtıldı. Vantilatör vınladı ve ardından beyaz tahtada hareketli bir resim belirdi. Videoda Dr. Aronson soluk maviye boyanmış bir odada bir şezlongda oturuyordu. Mary Elena mahkeme salonunda görüldüğü gibi görünüyordu ama daha rahat giyinmiş, büyük bir kazak, tozluk ve mokesen ayakkabılar giymişti. Dr. Aronson'un karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kayıtta Aronson hastasına "Oompah hakkında ne hatırlıyorsun?" diye soruyor.

Mary Elena başını hayır anlamında salladı.

"Bu seansı kaydediyorum, Mary Elena. Lütfen benimle konuş ki ilk anılarınızı şimdikilerle karşılaştırın ve ilerlemenizi değerlendirin."

Mary Elena kucığında kenetlenmiş ellerine baktı ve çok yumuşak bir sesle, "Tamam," dedi.

Psikiyatristi şöyle dedi: "Zamanda geriye gitmeyi dene. Genç halinizi büyüdüğünüz evin mutfağına yerleştirin. Bana ne gördüğünü, duyduğunu ve hissettiğini söyle."

"Sana söyledim."

"Biliyorum. Lütfen tekrar söyle."

"K. Okul servisi az önce beni eve getirdi," dedi bugünkü Mary Elena, Yuki'nin Lily'ye ait olduğunu tanıdığı çocuksu bir sesle. "Oompah dışında ev boş."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Sanırım, ikinci sınıf." "Yedi ya da sekiz?"

Mary Elena başını salladı ve doktoru, "Sana ne diyor?" diye sordu.

"Oompah, 'Merhaba hayatım, bugün okul nasıl geçti?' diyor. iyi. Bir baba gösterip anlatmak için geldi ve bize iki parmağı ve bir ot parçasıyla nasıl düdüğü yapıldığını gösterdi."

Dr. Aronson, "Peki sonra?" dedi.

"Odama gitmeye başlıyorum ama Oompah benimle mutfak kapısı arasına giriyor. Bana en sevdiğim atıştırmalığı getirdiğini söylüyor. Çikolatalı puding ve Oreos."

Dr. Aronson'ın ofisindeki kamera sabitti. Dış odalardan birinde bir telefon çaldı ve cevaplandı. Sokaktan odaya trafik sesleri geliyordu ama kamera, Lily'nin tiz ve ince küçük kız sesiyle konuşan Mary Elena'yı daha iyi duyabilmek için sandalyesinde öne doğru eğilen Dr. Aronson'da kalmıştı.

Doktoruna Oompah'ın ona mutfakta atıştırmalık verdiğini ve bütün sabahı hırdavat dükkanındaki envanteri düzenlemekle geçirdiğini ve çok yorgun olduğunu söylediğini anlattı. Daha sonra Mary Elena'ya uykuya hazır olup olmadığını sormuş. Kayıтта görünen Mary Elena'nın yüzündeki keskin korku ifadesinden, Oompah ile olan önceki deneyiminden ne olacağını biliyordu. Ve ona direnmenin başarısız olacağını hatırlıyordu.

Mahkeme salonunda Dr. Aronson konuştu. "Şuna bakın. Kasette Mary Elena şu anki yaşı olan yirmi sekiz yaşında görünüyor. Ama korkusu zihninde bir şalter attırmış. Zihinsel olarak ikinci sınıfta. Sandalyesine yaslanıyor ve dizlerine sarılıyor."

Kayıтта, Mary Elena şöyle diyordu, "Hadi dışarı çıkalım, Oompah. Hadi arabaya binelim. Parka gitmek istiyorum."

Sonra sesi değişti, yine de kulağa genççe geliyordu. "Bana doğru geldi ve ben de geri ittim, sandalye devrildi ve Oompah beni kaldırdı. 'Neyin acıyor?' diye sordu. Ona 'Sadece dışarı çıkmak istiyorum' dedim. Lütfen, Oompah.' dedim. Parka gittik."

Kayıтта Aronson "Şimdi kimsin?" diye soruyor.

"Benim adım Olivia."

Mahkeme salonunda Dr. Aronson, "Bay Gaines, lütfen kareyi dondurun." dedi.

Gaines bir düğmeye bastı ve sahne dondu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

YUKI, Dr. Aronson'dan bir metre uzakta durdu ve doğrudan muayenesine devam etti.

"Mary Elena'nın büyükbabası hakkında hiç polisi aradınız mı ya da ailesine söylediniz mi?" diye sordu.

Doktor şöyle dedi: "Mary'yi görmeye başladığımda Oompah ölmüştü. Elena terapide. Anne ve babası artık hayatta değil ama o zamanlar onlara, özellikle de Oompah'ın tek çocuğu olan annesine söylemek istememiş. Ama bana kendini nasıl korumaya çalıştığını anlattı. DKB'nin belirgin özelliklerinden biri de değiştirici kullanımıdır."

Yuki, "Bu değiştiriciler hakkında daha fazla açıklama yapabilir misiniz?" diye sordu.

Aronson ya tanıştığı ya da Mary Elena tarafından kendisine anlatılan dört alternatif kişilikten bahsetti. Videoda görülen çocuksu alter Lily ile başladı. Mary Elena'nın ilk saldırıya uğradığında olduğu yaşlardaydı. Lily'nin bebekçe konuşması ve tavırlarıyla Oompah'ı utandıracak bir gücü vardı ama yetişkin bir adam olarak Oompah onu çoğu zaman alt edemiyordu.

Aronson, Lily'nin Mary Elena'nın zihninde belirmesinden birkaç yıl sonra Olivia'nın ortaya çıktığını açıkladı. Olivia'nın kişiliği bir Potansiyel saldırganların dikkatini dağıtmak için sözde kadınsı cazibesini kullanan saf kız. Ancak Olivia'nın bir koruyucu olarak sınırlı bir gücü vardı ve Olivia'nın değiştirilmişler grubunun bir parçası olmasından kısa bir süre sonra Loretta ortaya çıktı.

Dr. Aronson, "Loretta ile sadece bir kez karşılaştım ve ona diğer alterleri tanıyıp tanımadığını sorduğumda cevap vermedi. Daha sonra dördüncü bir alter olan Ana'nın ona içine kapanma talimatı verdiğini anladım."

Yuki, "Ana'nın doğası nedir?" diye sordu.

Dr. Aronson eliyle saçlarını düzeltti ve doğru kelimeleri arıyor gibiydi.

Son olarak, "Mary Elena bana Ana'nın ilk kez liseye gittiğinde ortaya çıktığını söyledi. Ana diğer değiştirilmişlerden daha büyüktür ve bu grupta ebeveyn rolünü üstlenmiştir. Otoriter ve Mary Elena'nın yaptıklarına kızgın.

Elena acı çekti ve erkekler Mary Elena ile fiziksel ilişkiye girmeye çalıştıklarında ortaya çıktı.

"Bana Bay Cates'in karşısına dikildiğini ve ona Mary Elena'nın kişilik bozukluğu olduğunu açıkladığını söyleyen Ana'ydı. Ana bana Bay Cates'e özellikle 'Onu rahatsız etmeyin. Onu rahatsız etmeyin çünkü onu gördüğünden çok daha genç gösteren bir zihinsel bozukluğu var. Ama onu dinlememiş."

Sanık Tyler Cates yüksek sesle araya girdi, "Hadi ama. Bu saçmalık" derken, Schneider "Söylenti, Sayın Yargıç" diye ekledi.

Yargıç tokmağını yere vurdu ve hem Cates'i hem de avukatını uyardı. Yuki jüri locasına baktı. Beklediği gibi, jüri üyelerinin yüzlerinde şok ifadesi gördü. Eğer Mary Elena'nın Ana'nın şahsında Tyler Cates'e psikolojik olarak engelli olduğunu söylediğine inanırlarsa, Cates'in işi bitmişti.

Yuki, "Dr. Aronson, Bayan Hayes'i ne zamandır tedavi ediyorsunuz?" diye sordu. "Şu anda, yaklaşık son altı aydır. Ama Handel-Reeves'deydim. San Francisco'daki ünlü psikiyatri hastanesinde Mary Elena'yı tedavi etti. Ergenlik çağındayken beş ayrı kez Handel-Reeves'e yatırılmış ve kendisine dissosiyatif kimlik bozukluğu, travma sonrası stres bozukluğu, karma kişilik bozukluğu ve hafıza kaybı teşhisi konmuştur."

"Bay Cates'i saldırıdan önce tanıyor muydu?"

"Bana tanımadığını söyledi. Artık onu tanımıyor." "Teşekkür ederim, Dr. Aronson. Elimde başka bir şey yok."

Yargıç St. John savunmaya dönerek, "Bay Schneider, tanığı çapraz sorguya almak istiyor musunuz?" diye sordu.

BÖLÜM 51

YUKİ, ED SCHNEIDER'in tanık kürsüsüne doğru kuyu boyunca ilerleyişini izledi. Tanığı selamladı, adını yanlış söyledi.

"Dr. Aronstein, Bayan Hayes'in bu DID'ye sahip olduğunu ve kendi çıkarı için numara yapmadığını nereden biliyorsunuz?"

Dr. Aronson Schneider'ın hatasını düzeltmedi. "İlk kez ergenlik çağındayken onun terapisti oldum. Temel kişiliği kronolojik yaşına uygun olarak yaşlandı, ancak hala DID ve birkaç başka bozukluğun özelliklerini gösteriyor."

Schneider, "Yani, terapötik bir ortamda gözlemlediğiniz özelliklere dayanarak ona teşhis koydunuz" dedi.

"Evet, doğru."

Schneider jüriye doğru yarım bir dönüş yaptı, sonra tekrar tanığa döndü. "Yani bize DID teşhisinin, örneğin kardiyomiyopati gibi fiziksel bir hastalığın aksine, hipoteze ve/veya aralıklı davranış teorisine dayandığını söylüyorsunuz." dedi.

Aronson, "DID için fiziksel bir belirteç var mı? Bana bunu mu soruyorsunuz?"

Schneider'in Mary Elena'nın psikolojik durumuna dikkat çekmesini sağlamak için soruyu yeterince çarpıtmıştı.

"Evet, doktor. Benim sorum da bu."

Aronson, "Bazı durumlarda, anormal düşünce ve davranışları belirleyen bir beyin anomalisi veya fiziksel hasar olabilir. Ancak DID, belirli bir süre boyunca yapılan görüşmelerle ortaya çıkarılan karmaşık bir bozukluktur."

Yuki, Aronson'un bozukluğu öyle bir şekilde açıkladığını umuyordu ki jüri üyeleri, hatta terapi görmemiş olanlar bile anlayabilirdi. Hastalığın temel belirtilerinden, iki ya da daha fazla farklı durumdan bahsetti. kişiliklerinin yanı sıra Dr. Birney'in de belirttiği depresyon ve hafıza boşlukları.

Aronson, "Bu hafıza boşlukları madde bağımlılığına ya da başka herhangi bir fizyolojik tanıya bağlanamaz" dedi.

Schneider, "Yani bu teşhis, uzman psikiyatristin analiziyle oluşturuluyor, ancak bu tür iki uzman farklı teşhislere varabilir, doğru değil mi doktor?" dedi.

Aronson gülümsedi. "Kesinlikle. Ama Mary Elena ile geçirdiğim yıllar boyunca onu sadece gözlemlemekle kalmadım. Ayrıştığı zamanlarda da yanında oldum ve çalıştığımız hastanedeki diğer psikiyatristlerle görüşüm. DID bu şekilde teşhis edilir."

Yuki "Evet!" diye bağırma isteğini bastırdı.

Aronson sakın ve işinin ehli görünüyordu ama Schneider'in ifadesi doktoru ve dolayısıyla Mary Elena Hayes'i gözden düşürmeye çalışmaktan vazgeçmediğini gösteriyordu.

Schneider, "Soru, Doktor. Bayan Hayes söz konusu gün Xe Sogni'de bedenini ve davranışlarını kontrol edebiliyor muydu?"

"Evet. Ancak saldırganın kurnazlığı ve fiziksel gücü sonucu büyük ölçüde belirleyecektir."

Schneider ağzıyla gülümsedi ama yüzünün geri kalanı taş gibiydi.

"Dr. Aronstein. Bize daha önce anlattıklarınızdan da anlaşılacağı üzere DID teşhisi biraz keyfi, gözlem, içgüdü ya da tahmine dayalı - laboratuvar testleri, radyoloji ya da kimya değil. Başka bir deyişle, kanıtlanabilir değil."

Yuki ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Tartışmaya açık." Yargıç itirazı kabul etti.

Ancak Schneider tokmağın ve hakimın sesinin üzerine konuştu. "-ve psikiyatri gerçek bir bilim olarak kabul edilmediği için herhangi bir kişi başka bir kişinin nelerden muzdarip olduğunu bilebilir, eğer bir şey varsa ..."

Yuki, mahkeme salonundaki en iyi ve en yüksek sesiyle tekrar, "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Avukatın yorumu sadece tartışmaya açık değil, aynı zamanda alakasız, önemsiz ve açıkça önyargılı."

Schneider karşılık verdi: "Sayın Yargıç, bu kanıtlar müvekkilim aleyhindeki davanın hatalı olduğunu ve kanıtlanamaz teorilere dayandığını göstermenin merkezinde yer alıyor..."

Yargıç, aynı derecede yüksek bir ses tonuyla tokmağını daha sert vurarak, "Bu kadar yeter, Bay Schneider. Jüri dikkate almayacaktır."

Yargıcın tokmağına rağmen Dr. Aronson da serbest atışa katıldı.

"DID tanısının ve psikiyatrinin kendisinin keyfi olduğuna katılmıyorum. On yıllar boyunca çalışmalar yapılır, fikir birliği oluşturulur ve istatistiklerle kanıtlanan, hastada iyileşme ve rahatlama sağlayan teşhisler konur, Bazen ilaçlarla, bazen kısmen, bazen de tamamen, hayatlarının geri kalanında."

Schneider umursamaz bir tavırla, "Başka bir şeyim yok," dedi.

Yuki'nin sesi mahkeme salonunda çınladı. "Sayın Yargıç, davanın düşürülmesini talep ediyorum.

..."

Yuki'nin yüksek sesle itiraz etmesi üzerine hakim katibe Schneider'in çapraz sorgusunu ve doktorun cevabını çıkarmasını söyledi. "Kapanış konuşmaları için bir zaman vardır ve bu o zaman değildi. Jüriye Bay Schneider'ın yorumlarını dikkate almamaları talimatı verilmiştir. Her iki danışmanı da odamda göreceğim.

"Mahkeme yarın sabah saat 9'a kadar ertelenmiştir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

JOE VE BAO Joe'nun arabasında oturmuş, bir saatten fazla bir süredir feribot terminalini izliyorlardı. Feribotlar yanaşmış, binmiş ve kalkmıştı. Toplamda, körfezin beş noktasından feribotlar gelmiş ve yüzlerce yolcu karaya çıkmıştı.

Bao dizüstü bilgisayarını açmıştı. Thordarson ve Wooten'ın okyanuslar ve kıtalar üzerinden atlayan bilgisayar sinyallerini gösteren tehdit avcısı programını yüklemişti. Şu anda, Kuzey Kaliforniya'nın büyütülmüş bir görüntüsünü gösteriyordu ve kümeler oluşturan ve parçalanan ışık noktalarıyla canlıydı. Tek bir ışık bile feribot terminaline doğru gelmiyor ya da terminalden ayrılmıyordu. Vartan's Hastanesi'ne isabet eden ve Amsterdam'da bir ofis binasına isabet etmiş olarak etiketlenen hiçbir ışık yoktu.

Joe, Bao'ya "Thordarson ve Wooten'ı arıyorum" dedi. Peter Wooten görüntülü aramaya cevap verdi.

Bao dedi ki, "Sizi görebiliyoruz. Resepsiyonumuz nasıl?"

Kızıl saçlı siber takipçi Fremont Caddesi'ndeki ofisinden "Birinci sınıf," dedi.

Joe, "Pete, eğer ben St. Vartan's isem, kanamayı durdurmak için hastane ağının fişini çekemez misin?" diye sordu.

"Birkaç bilgisayarı sunuculardan çıkardık. Ancak sistemin bağlantısını kesersek, ölüm kadar gerçek olan iki olasılık var. Birincisi, eğer Apocalypto sisteme bubi tuzağı kurmuşsa, sistemin tamamen kapanmasına neden olur ve hasar çok büyük olur. Ayrıca, sunucunun bağlantısını kesersek, sinyali saldırırganlara kadar takip edemeyiz."

"Tamam. Benim siber tehditler konusundaki geçmişim onun liginin dışında," dedi Joe. "Benim değil," dedi Bao.

"Benim de öyle," dedi Wooten. "Hiçbir şey olmuyormuş gibi hissettiğini biliyorum Joe. Daha fazla zamana ihtiyacımız var ve bu, ipi çekip onlara kancayı takmak için en iyi şansımız."

"Anladım," dedi Joe. "Feribot terminalinde her şey yolunda."

"İnancınızı kaybetmeyin," dedi Wooten. "Gelen aramaları etiketliyoruz, böylece tekrar karşımıza çıkarlarsa ..."

Joe konuşmayı Bao'ya bıraktı. O siber terörizmle yaşayıp nefes alıyordu. Steinmetz'in neden bir risk değerlendirme uzmanını ölümcül sonuçları olan bir siber savaşın içine çektiğini merak etti. Yanında oturan kadınla hayatının son altı yılını siber tehdit avcısı olarak geçirmiş bir adam arasındaki teknoloji konuşmalarını tek kulağıyla dinledi.

Wooten'in "Eleme süreciyle ilerleme kaydediyoruz" dediğini, ardından vedalaştıklarını ve Bao'nun bağlantılarını kestiğini duydu.

"Bu kadar yeter mi?" dedi Joe'ya.

"Mmmm. Bir dilim alıp Mission Street'e geri dönelim derim."

Bao, "Turtanı nasıl seversin?" dedi.

"Jalapeños'lu ekstra pepperoni."

"Keşke bunun üzerine bahse girseydim."

Joe güldü.

Pizza sıcaktı ve yeterince iyiydi, Bao sıkıcı gri bir günde harika bir arkadaştı ve tekrar bir ortağa sahip olmak güzeldi, özellikle de siber savaşın nüanslarını anlayan birine. Ama Aziz Vartan'daki hastalar için zaman daralıyordu ve saatin sesi yüksek ve ısrarcıydı.

Joe bir iç çekti ve FBI merkezine doğru ilerlerken Bao başını kaldırıp baktı.

"Joe? Feribot terminaline adam yerleştirmemiz iyi oldu ama bu çok zor bir işti. Wooten ve Thordarson'ın büyük silahları var. Eğer bizi vurmak için ararlarsa

."

"Ben 'git'i 'bekle'den daha çok seviyorum."

Bao dedi ki, "Biliyorum. Hazırlanın. Hazır olun. Geri çekilin." Gözlerini tehdit yakalayıcı programın saldırıları gerçek zamanlı olarak gösterdiği dizüstü bilgisayarına dikti.

Joe Market Caddesi'ni geçti, McAllister Caddesi'nden sola dönerek Polk'tan Mission'a gitti ve telefonu çaldığında bir yere giriyordu.

"Ben Steinmetz," dedi ve konsolundaki düğmeye bastı. "Craig? Ofisten bir blok öteye park ediyoruz. Hoparlördesiniz."

BÖLÜM 53

STEINMETZ'İN SESİ ön bölmeyi doldurdu.

"Az önce bir şey geldi," dedi şef. "Turquoise Way'de terk edilmiş bir ev var, yıkılmış. Kripto piyasası çöktüğünden beri boştu. Birdenbire beş altı tane üniversite çağında genç adam bu kulübeye gelip gitmeye başladı. Arabalar her yere park edilmiş.

"İhbarcımız az önce pencerelerden birine bakmış. Yerde ve mobilyaların üzerinde baygın yatan bu çocukları ve yemek masasının üzerinde birkaç pahalı endüstriyel sınıf bilgisayar düzeneği görmüş. Komşunun adı Wade McEnroe. Kendisi eski bir Silikon Vadisi mühendisi ve gördükleri sinir sistemini harekete geçirmiş. Şef Clapper'ı aramış, o da beni aradı."

Joe, "Yani, bir grup üniversite çağındaki çocuk terk edilmiş bir binada saklanıyor. Yirmi milyon karşılığında bir hastane ağının kontrolünü ele geçiriyor ya da üç boyutlu porno izliyor olabilirler."

Steinmetz, "Daha iyi bir ipucun var mı?" dedi.

"Hayır. Bize adresi ver. Sayıca az olacağız. Destek gönderin." Steinmetz kabul etti, adresi okudu ve kapattı.

Bao, "Mümkün olabilecek kadar tuhaf" dedi.

Joe bagajın kilidini açtı, arabadan indi, çelik yeleğini giydi ve rozetini boynundaki zincire astı. Bao'ya ikinci bir yelek verdi, sonra tekrar direksiyona geçti ve Turkuaz Yol'da bir avuç gecekonducunun işgali altındaki eve doğru yöneldi. yüzlerce hastayı fidye için kaçırdı.

BÖLÜM 54

Turkuaz Yolu'ndaki ev soluk mavi, ahşap çerçeveli, tek katlıydı, daha uzun ve büyük iki evin arasına sıkışmıştı ve küçük ağaçlık arsasında geriye yaslanmıştı. Joe bu bölgeyi iyi tanıyordu. Küçük ön bahçe, evin arka tarafının Glen Canyon Park'ın kenarındaki bir tepenin zirvesine, vadinin tabanından yüzlerce metre yükseklikte dik bir düşüşe sırtını dayadığı anlamına geliyordu aşağıda.

Joe hedef evin karşısına ve sokağın yukarısına park etti. Steinmetz onlara bu görevi verdiğinden beri keyfi iyice yerine gelmişti. Telefonunu çıkardı ve arabadan indi. Bir aşağı bir yukarı yürüdü.

araçların etiketlerinin fotoğraflarını çekti. Bao silahını belindeki kılıfa soktu, yeleğinin üzerine takım elbisesinin ceketini giydi ve Joe arabaya geri döndüğünde, "Şuna girmeden önce desteğe ihtiyacımız var..." dedi.

Joe Steinmetz'i aradı. Öğleden sonraydı ve şef dışarıdaydı. Telefonu asistanı açtı.

"Ajan Molinari, ben Farah. Şef Steinmetz size SFPD'nin yolda olduğuna dair bir mesaj bırakmış. Ayrıca yirmi dakika önce Sveinn Thordarson adında birinden bir telefon almışsınız. Acil olmadığını söyledi."

Joe Farah'a teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Bao'ya dedi ki, "Araba yolda. Hala bekliyor muyuz?"

"Burada yetkili kim?" diye sordu.

"Öylesin. Ben serbest çalışıyorum." "İzler ve bekleriz."

İkisi de konuşmadan zaman geçti, sonra Bao sabrının sınırına ulaştı.

"Tamam," dedi. "Hadi gidelim."

Sokak arabadan eve doğru eğimliydi ama araba yolu dört kullanılmış Amerikan arabasının park yeri idi. Yavaşça yürüdüler, hoş görünlü bir çift manzarayı seyrediyordu, rozet takmışlardı, toplanmışlardı. Eve ulaştılar Dökme betondan yapılmış, eski püskü mavi evin ön kapısına giden yolda başka bir yaya görmeden yürüyordu.

"Çok dikkat çekici değiliz," dedi, "ama gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum."
Joe dedi ki. "Silahımı çıkarmış, kapının önünde karşıda olacağım. Sen kapıyı çal."

"Oh, oğlum," dedi.

Ajanlar evin önündeki yürüyüş yoluna çıktıklarında, uzun boylu, siyah saçlı, kasketli, kot pantolonlu ve Giants rüzgarlığı giymiş bir adam yandaki evden çıktı ve hızla onlara doğru yürüdü.

"Ben Wade McEnroe," dedi. "Polisi arayan bendim. Siz FBI'dan mısınız?" dedi, rozetlere bakarak.

Bao, "SFPD bizi çağırdı." dedi.

"Güzel," dedi McEnroe. "Yarım düzine kadar varlar. Belki Onlar sadece bütün gün uyumak, bütün gece içmek ve video oyunları oynamaktan başka bir şey yapmayan zengin çocuklar. Ama ben Silikon Vadisi'nde yirmi beş yıl geçirdim ve on binlerce dolarlık endüstriyel sınıf bilgisayarları tanıyorum. donanım var. Hepsi yeni, yemek masasının üzerine dizilmiş."

Joe, McEnroe'ya teşekkür etti ve ona bir kartvizit vererek, "Sadece kontrol ediyoruz. Ama güvenliğiniz için lütfen evinize gidin. Polisi aradığınız için de teşekkürler."

BÖLÜM 55

Fricke'lerin evinden ayrıldıktan sonra bir devriye aracını durdurdum, kendimi arka koltuğa attım ve cevaplanmamış soruma odaklandım. *Fricke'leri kim öldürdü?*

Sokaktaki cesetlerini hayal ettim. Onları karşılaştırdım. İkisi de karın üstü yatıyordu, arkadan vurulmuşlardı. Holly'nin yüzü sola dönüktü. Jamie sağ koluyla yüzünü sarıyordu.

Ayrım olmaksızın farklılıklar.

Olası konularımızı hayal ettim: Arthur, Rafe, Patty ve Jamie'nin buradan New York'a kadar olan diğer sevgilileri. Tabii bir de komşunun Jamie'yi vurup Jaguar'ıyla uzaklaşırken gördüğü siyahlı gizemli adam vardı. Çok iş yapılmıştı ama hâlâ en baştaki noktadaydık. Belki biri karakola elinde sıcak bir ipucu ya da itirafla gelirdi? Olurdu. Ama çok nadiren.

Kruvazörden 850 Bryant adresindeki Adalet Sarayı'nda indim, ana girişten girdim ve silahımı bir kenara koyduktan sonra manyetometreden geçtim. Asansör bankosundaki kalabalığı atlattım ve yangın merdivenlerinden Cinayet Masası'na çıktım. Kapı bekçimiz Bobby Nussbaum ile görüşmek için resepsiyonda durdum.

"Siz dışarıdayken, bir serseri Jamie Fricke'i öldürdüğünü itiraf etti." dedi.

"Çenende yağ var. Ayrıca dünyanın en kötü yalancısıydın."

Güldü, çenesini sıvazladı ve bana üç düzine bahşişin telefonla bildirildiğini söyledi. "Al bakalım."

Bana yarım santimlik bir mesaj uzattı.

"Teşekkürler. Conklin nerede?"

"O ve Alvarez Görüşme Bir'de" -kayıt defterini kontrol etti

- "Patricia Delaney."

Conklin ve Alvarez'e, Mülakat Bir ile çift yönlü bir aynayı paylaşan gömme dolap büyüklüğündeki gözlem odasında olacağımı mesajla bildirdim.

Mikrofon ve kameralar açıktı. Dikkatim camın arkasından, düz gri bir masada düz gri sandalyelerde oturan Conklin ve Alvarez'e çekildi.

Karşılarında, aynanın karşısında Patty Delaney duruyordu. Masanın üzerinde eriyor gibi görünüyordu. Yüzü kızarmış ve kollarını kavuşturmuş hıçkırırken göğsü kabarmıştı. Otuz beş yaşındaki bu kadın depresyonun, huysuzluğun ve kederin resmiydi.

Fricke Ekibi, Holly'nin öldürülmesinden sonra onunla ve Fricke ailesindeki diğer kişilerle yapılan görüşmelerden Patty hakkında pek çok bilgi toplamıştı. O zaman da barut izine rastlanmamıştı, bugün de rastlanmayacağına şüphe yoktu. Parmak izlerini ve fotoğrafını FBI suç veritabanlarında tarattığımızda hiçbir şey çıkmadı, bir *bip* sesi bile. Onunla ilgili sorguladığımız hiç kimse Holly Bergen Fricke'nin infazına neden olduğunu ya da bu infazda rol aldığını düşünmemişti. Bunun Jamie için de geçerli olduğundan emindim.

Patty'yi birkaç saat önce çiçekli yorganının içinde, perişan, öfkeli ve gerçek gözyaşları dökerken hayal ettim. Jamie ölmüştü. Tüm hayali ölmüştü.

Telefonum çaldı. Alvarez bana görüşme odasından notlar gönderiyordu, Patty'nin sorgusundan bugüne kadarki detayları. Konu Patty'nin mali durumuydu. İyi maaş alıyordu ve maaşının çoğu tasarruf hesabına gidiyordu. Kredi kartlarında Victoria's Secret tarzı alışverişler görünüyordu. Cappy daha önce banka hesap özetlerini kontrol etmişti ve geliri, harcamaları ve birikimleri birbirine uyuyordu.

Telefonumdan başımı kaldırdım. Alvarez sandalyesinden kalkmıştı. Görüşme odasının havası önemli ölçüde değişmişti.

BÖLÜM 56

ALVAREZ Patty'nin başında duruyordu. İyi polis rolünü bırakmış, konuyu sorguluyordu.

Dedi ki, "Dinliyor musun Patty? Holly ve Jamie. Ortak bir düşmanları var mıydı?"

Patty başını kaldırarak, "Bunu bana zaten sordunuz. Bilmiyorum. Jamie *bana* söylemezdi."

"Patty, bunu sana daha önce de sormuştum. Bu çok önemli. Bir düşün. Holly'nin ölümünden sonra hiç dedikodu duydun mu? Birileri Holly'nin ölümünden biraz fazla memnun olmuşa benziyor-"

"Tanrı aşkına," diye tükürdü Patty. "Tutuklu muyum?"

Conklin, "Hayır, tabii ki değil," dedi.

"Gidebilir miyim?"

"Evet, ama bir iki dakika daha bekleyin, sizi eve bırakayım."

Alvarez "Affedersiniz" dedi ve odadan çıktı. Gözlem odasına girdi ve "İlginç bir şey görüyor musun Linds? Çünkü naçizane fikrime göre, eğer her iki cinayetin de arkasındaysa, hayatını mutfakta boşa harcıyor demektir. Rol yapabilir."

"İkisini de yapabilir ama ben onu soğuk ve kurnaz biri olarak görmüyorum. Aslında tam tersi. Ama bu sizi haksız çıkarmaz."

Hırkasını çekiştiren Patty Delaney'nin enkazına tekrar baktım. Conklin ondan ifadesini imzalamasını istiyor ve görüşmeyi tamamlıyordu.

Alvarez'e "Delaney'i nasıl bir katil olarak görüyorsun?" diye sordum.

Alvarez, "Sebep olarak kıskançlık mı? Holly'yi aradan çıkar ve sonra Jamie sözünü yerine getirmeyince şok ve öfke geliyor." "Bunu nasıl yaptı?"

"Silahlı kötü bir adam kiraladı."

"Parasız mı?" dedim.

"Kurnazlık. Sözler."

Neredeyse görebiliyordum. Patty çekiciydi. Ve bazı insanlar için inmek için yumuşak bir yer olabilirdi. Dedim ki, "Ona bir tekne dolusu miras kalacak."

Alvarez, "Jamie'den mi? Ne kadar?" "Üç milyon."

"Vay be. Eğer biliyorsa, bu bir tekne dolusu kötü adama ödeme yapmaya yeter."

Dikkatimi Conklin'e çevirdim: zeki, nazik, kadınlarla arası iyi bir polis. Diyordu ki, "Ne kadar acı çektiğin için kendimi kötü hissediyorum Patty. Bunu şimdi seni temize çıkarmak için yapıyoruz ve çünkü sen Fricke'lerin evinde yaşayan ya da ziyaret eden herkesi tanıyorsun, ne kadar oldu, orada çalıştığın on yıl mı?"

"On bir."

"Doğru. On bir. Yardıma ihtiyacımız var."

Patty'nin omuzlarını gevşetmesini, ellerini çözmesini ve sandalyeye oturmasını izledim.

"Size bir şey söylersem ve bu ortaya çıkarsa bana ne olur?" diye sordu.

Conklin, "Adın asla anılmayacak." dedi.

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Sonra Patty dedi ki, "Hiçbir şey kanıtlayamam. Hiçbir şey kanıtlayamam. Ama yerinizde olsam Holly'nin cenazesindeki fotoğraflara bakardım. Ben orada değildim ama Arthur oradaydı ve bir sürü fotoğraf çekmişti."

"Katilin orada olduğunu mu söylüyorsun?"

Patty, "Ben de öyle düşünürdüm. Belki bir kadın."

"Uzun boylu mu? Zayıf mı? Genç mi? Yaşlı?"

Conklin'e baktı. Belli ki konuşmasını bitirmişti. "Tamam.

Teşekkür ederim, Patty."

Ortağım ayağa kalktı, deneğin arkasından yürüdü ve "Seni eve bırakacağım" diyerek sandalyesinden kalkmasına yardım etti.

BÖLÜM 57

ALVAREZ VE ben Mülakat İki'ye bağlı gözlem odasına geçtik ve heybetli Jackson Brady'nin Arthur Bevaqua'yı sorgulamasını izledik. Masanın karşısından buz mavisi bir bakışla Fricke'sin majordomosunu sıkıştırmaya çalıştı, ancak iyi giyimli ev müdürü Brady'nin gözleriyle buluşamadı.

Brady dedi ki, "Tekrar söyle, Ah-thuh. En başından."

Arthur kravatını gevşetmişti ve gözlem odasında durduğum yerden alındaki teri görebiliyordum.

"Sarsılmış görünüyor," dedim Alvarez'e. "Çoğunu kaçırdığım için üzgünüm." "Kaseti izleyebiliriz," dedi bana.

Şimdi Bevaqua Brady'ye şöyle diyordu: "Sana defalarca aynı şeyi anlattım. Sadece bir hikayem var."

"Sıkılmadım," dedi Brady. "Tekrar çalıştır."

Arthur içini çekti. "Her zamanki gibi yedide kalktım ve giyindim. Bay Jamie sekizde aşağı indi. Patty kahve yaptı ve bizim için ofise getirdi. Omletini hazırlarken Bay Jamie'nin telefonu çaldı. Aynı anda Patty kapı aralığından içeri eğildi ve 'Kahvaltı hazır' dedi. Bay Jamie. Jamie arkasını döner ve telefona, 'Ciddi misin?' diye sorar. Evet. Beş dakika içinde orada buluşuruz." dedi. Ve bana, "Rafe'e söyle Jaguar'ı getirsin." dedi.

"Bay Jamie'nin mesajını Rafe'e ilettim ve onun Bay Jamie'yi gitmek istediği yere götüreceğini düşündüm. Ama sonra Jaguar arabadan inerken ön pencereden Rafe'in dairesine doğru yürüdüğünü gördüm."

Brady, "Fricke telefonda kimin olduğunu söylemedi mi?" diye sordu.

"Hayır, bırakmadı. Masasının üzerinde kahvaltısını ve vasiyetinin taslağını bıraktı. Onu Çavuş Boxer'a verdim."

"Bana Bay Fricke'den hoşlandığınızı söylemişsiniz."

"Yirmi yıldır onunla birlikteyim. Bana karşı çok iyiydi, ona minnettarım ve onu özleyorum ..."

Brady masaya doğru eğildi, Arthur'u kollarından yakaladı ve sarstı. "Sakin ol Arthur. Hayatının buna bağlı olduğunu söyle. Onu kim vurdu?"

Arthur Brady'nin elinden kurtulmaya çalıştı ve "Bırak beni. Ben iyiyim."

Brady, kollarını ovuşturarak Arthur'un elini bıraktı ve sordu,
"Avukata ihtiyacım var
mı?" "İhtiyacın var
mı?"

Arthur başını salladı. "Bunu bir daha yapmayın, Teğmen. İşbirliği yapıyorum."

Brady koltuğuna geri oturdu. Arthur öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Hiç bahsetmediğim bir şey var. Jamie, Bayan Holly'nin küçük kız kardeşi Rae ile görüşüyordu."

"Görüşmek' onunla bir ilişki yaşamak anlamına mı geliyor?"

"Evet. Bayan Holly hayattayken bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hiçbir zaman ihanet belirtisi
görmedim." "Bana Rae'den bahset."

"Varlıklı biri. Malibu'da bir evi var. Senaryolar yazıyor, *Variety*'ye göre bunlardan birini satmış. Ayrıca Hollywood'daki büyük isimlerle parti yaptığını duydum. Tek bildiğim bu."

"Ama Rae Holly'yi görmeye geldi, değil mi?" Brady söyledi.

Arthur iç çekti. "Evet. Özür dilerim. Yılda birkaç kez tatile gelirdi. Bayan Holly her zaman 'Kız kardeşimi seviyorum' derdi."

Brady dedi ki, "Arthur, sana Jamie'yi kimin vurduğunu sordum. Cevabın bu mu? Rae Bergen'den mi şüpheleniyorsun? Neden?"

Arthur, "Teğmen, kimseden şüphelenmiyorum. Bayan Holly ve Bay Jamie'yi kimin öldürdüğünü öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Ama işimi yapmamın yolu görmemem ya da duymamam gereken şeyleri duymamaktır. Benden aldığınız şey, yoğun polis baskısı altında gözleri bağlı karalamalar. Bay Jamie, Rae Bergen ile görüşüyordu. Bu bir gerçek. Ve Bay Jamie öldürüldüğü zamana kadar onunla görüşüyordu. Ben ofisteyken onu arardı. Bazen, Rafe'i Bayan Rae ile buluşması ve başka bir yere gitmesi için havaalanına bırakırdı. Bay Jamie ona 'sonsuz kadar' sözü verdiyse, bilmiyorum. Bay Jamie'nin

Jamie'nin özel hayatı, ama ben onun sırdaşı değildim. Telefona cevap verdim. Mesajları aldım. Postaları açtım. Personeli denetledim. Vesaire."

"Sizce Rae Bergen'in kız kardeşini öldürmek için bir nedeni var mıydı?"

"Ben öyle bir şey demedim. Varsayım yapıyorum çünkü bana yaslanıyorsunuz. Bence biri, Bayan Rae ya da bir başkası, Bay Jamie'yi aramış olabilir."

ve dedi ki, 'Hey, senin için bir şeyim var. Steiner Caddesi'nde buluşalım.' dedi. Yine senaryo uyduruyorum."

"Tamam," dedi Brady. "Sanırım işimiz bitti. Teşekkürler Arthur. İşbirliğiniz için minnettarım."

Brady sandalyesini geriye itti, Fricke'lerin ev müdürünü görüşme odasından çıkardı ve onu evine bıraktı.

Alvarez'e "Rae Bergen hakkında ne bulabileceğine bir bak." dedim.

Alvarez, "Onu getirmeyi düşünüyor muyuz?" dedi.

"Etrafı araştır. Benimle konuş. Eğer bir dava açılacaksa, Brady ile konuşuruz."

Alvarez parmaklarını çaprazlayarak gözlem odasından çıktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

Uzun bir gün olmuştu ve yorgun düşüyordum. Şekeri bol bir kahveye ihtiyacım vardı. Cappy ve Chi dinlenme odasındaydı, kahve eşliğinde sohbet ediyorlardı. İçeri girip kendime bir fincan tortu doldurduğumda. Masaya bir sandalye çektim.

Benden bir güncelleme istendi ve ben de ekiple paylaşmaya hevesliydim. Chi ve Cappy'ye o gün Jamie'nin finans müdürü, ev müdürü, şoförü ve aşçısı hakkında öğrendiklerimi -hepsini tanıyorlardı- ve Jamie'nin vasiyetini gözden geçirme sürecinde olduğunu anlattım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Cappy sordu.

"Bevaqua bize Jamie'nin ofiste bıraktığı yeni taslağı gösterdi."

Onlara Arthur'un Brady'ye Rae Bergen'in Jamie Fricke ile romantik bir ilişki yaşadığını gönülsüzce itiraf ettiğini söyledim. canlı ve gömüldükten sonra.

Chi bir kaşını kaldırdı. "Bu yeni bir şey."

Cappy bir kutu şekerli kurabiyeyi bana doğru itti ve ben de önce bir tane, sonra bir tane daha aldım.

Biraz kahve içtikten sonra, "Patty Delaney bana Bevaqua'nın Holly'nin cenazesinde çektiği fotoğraflara bakmamı söyledi. Siz de oradaydınız. Siz de oradaydınız. not defterine giren oldu mu?"

"Çok şey oluyordu," dedi Chi. "Emekli olimpiyatçılar yıkılıyor, iç burkan methiyeler düzülüyordu ama sıra tabutu indirmeye geldiğinde, aile dışında kimsenin mezarın başında durmasına izin verilmedi."

Cappy, "Rae yirmi yaşındaki oğlu Brock Picard'la birlikte oradaydı. Üniversite öğrencisi. Kocasından on yıl önce boşanmış. Hepsi dosyada var."

Chi, "Brock, Holly teyzesi hakkında oldukça dokunaklı bir konuşma yaptı. Jamie ruh eşini kaybetmekle ilgili yürek parçalayıcı bir şeyler söyledi. Çok samimiydi. Eğer daha iyi bilmeseydiniz..."

"Peki ya Rae?" Ben sordum.

"Rae berbat durumdaydı. Tek söyleyebildiği 'Seni her zaman seveceğim Holly' oldu."

Chi düşünceli görünüyordu ve bu benim için her zaman büyük bir fikrin yaklaştığı anlamına geliyordu. "Paul," dedim. "Ne düşünüyorsun?"

"Birkaçımız Jamie'nin cenazesine gitmeliyiz." "Ne zaman?"

"Cuma günü. Pacific Heights'taki aile şapelinde özel tören." "Gönüllüler mi?" Ben sordum.

Chi ve Cappy ellerini kaldırdı. "Güzel. Anladınız."

"Vasiyette ne yazıyordu?" Cappy sordu.

"Sandviçinin yarısını bana verirsen sana gösteririm."

"Pastırma sever misin? Bilmiyordum," dedi.

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Cappy güldü ve çavdar ekmeği üzerine hardallı yarım pastırmayı masaya doğru itti.

"Lezzetli görünüyor," dedim. "Turşuyu ayırabilir misin?"

Bana verdi. Cappy'nin sandviçinin yarısını ve ölmüş kahvemi bitirdiğimde Chi bana Fricke ailesinin tüm dosyasını verdi: iki flash bellek ve magazin kupürlerinden oluşan üç delikli bir cilt. Ona Jamie'nin vasiyetinin taslağını verdim ve Holly Bergen Fricke'in ailesi hakkında okumaya başlamak için dosyaları koridora götürdüm.

BÖLÜM 59

Beni çifte katile götürecek bir kanca, bir ipucu, yanlış görünen bir şey bulmaya KARARLIYDIM. Ama dosyalardaki materyaller popüler tüketim içindi. Parti fotoğrafları, ödül törenleri, tüm materyaller "Meraklı Zihinler Bilmek İstiyor" başlığı altındaydı.

Cappy'nin notları belleklerden birinde, Chi'ninkiler ise diğerindeydi. Bu bilgilerin çoğunu daha önce, Holly Fricke cinayeti üzerinde her gün çalışırken görmüştüm ama Chi'nin notlarından bazıları benim için yeniydi: Holly ve Rae'nin ebeveynleri Bill ve Susanne "Sassy" Bergen, New York'ta üç nesil öncesine dayanan eski bir aileden geliyorlardı. Bir dizi kâr amacı gütmeyen kurulda görev yapmışlar, adlarına birkaç hastane kanadı yaptırmışlar ama aynı zamanda grinin tonlarında parti yaptıkları da söyleniyordu.

Chi'nin notları arasında Bergen kardeşlerin Hollywood'daki bir ödül sonrası partide çekilmiş profesyonel bir fotoğrafı da vardı. En fazla iki yıl önce çekilmişti. Rae kalça hizasında tüllü beyaz bir elbise giymişti ve Holly ayakta duruyordu.

Yanında da düşük yakalı, şık, altın rengi bir catsuit vardı. Chi, Rae'nin ince tutuklama kaydını bir fotoğraf dosyası olarak eklemişti. Lisedeyken birkaç ons marihuanayla yakalanmış ve serbest bırakılmıştı. Daha sonra birkaç kez hız yaptığı için kenara çekilmiş ve bir kez de arabasında açık bir bardak votka bulundurduğu için ceza almıştı.

Rae Bergen'in başka fotoğraflarını da buldum: Rae'nin A sınıfı film yıldızlarıyla birlikte olduğu, her karede mutlu ve güzel görüldüğü parti ve ödül töreni fotoğrafları. Tek istisna Holly'nin cenazesinde çekilmiş olanıydı. Rae'nin rimeli kirpiklerinin altına akmış, siyah elbisesi kalçalarına yapışmış ve saçları dağılmıştı. Hâlâ güzeldi ama geç yağan kara yakalanmış bir güle benziyordu.

Holly'nin "cinayet defterinde" bir ipucu olsaydı, Chi ve Cappy onu bulurlardı. Yine de kitaptaki son fotoğraf umut verici görünüyordu: Fricke'lerin arka bahçesinde poz vermiş bir dizi iyi giyimli misafirin parti fotoğrafı. Chi konukları listelemiş, isimlerini ayrı bir kağıda yazmıştı.

Daha önce tanışmadığım ya da Holly'nin ölümüyle ilgili soruşturmada henüz gündeme gelmemiş kişilerin isimlerini öğrenmek için biraz zaman harcadım. Patty'nin Holly'nin cenazesinde yas tutanlara bakmamız gerektiğini söylemesiyle aynı nedenden dolayı, bu çekimde bizi ilk kareden çıkarabilecek birini görebileceğimi hissettim.

Alvarez kapıda belirdiğinde ben hâlâ fotoğrafı inceliyordum. Sıkıntılı görünüyordu.

"Brady ile konuştun mu?" diye sordum.

"Lindsay, Rae Brady'ye San Francisco'ya gelmeyeceğini söyledi. arama emri var. Jamie'nin ölümü hakkında söyleyecek bir şeyi yok. Sadece yalnız kalmak istiyor. Son."

"Numarası sende var mı?"

"Eminim öyledir." Alvarez bunu not defterime yazdı.

Alvarez odadan çıktıktan sonra birkaç telefon görüşmesi yaptım. Cindy, Claire, Yuki. Susie's'de Kadınlar Cinayet Kulübü yemeği ayarlamalıydım. Dipsiz bira sürahileriyle.

Ama önce Jamie'nin yeni sevgililerinden biriyle konuşmak istedim. Rae Bergen ile konuşmam gerekiyordu. Onunla görüşülmemiştii. Holly'nin kız kardeşiydi ve Jamie ile yakın bir ilişkisi vardı. Bir bağlantı. Muhtemel bir fail. Ve kesinlikle gerçek bir bilgi kaynağı.

Numarasını üç kez aradım. Cevap vermedi. Her seferinde numaramı bıraktım. Geri arayan olmadı.

BÖLÜM 60

İşten çıkma zamanıydı. Claire Washburn, asistanı Bunny Ellis ile birlikte otopsi odasındaydı. Ayrıca vurulan, kesilen ve James Fricke III'ün dikilmiş cesedi paslanmaz çelik bir masanın üzerinde yatıyor, üzeri mavi bir örtüyle örtülmüş. Çoğunlukla örtülü. Sağ kolu örtünün üzerinde yatıyordu, eli gevşek bir şekilde gazlı beze sarılmıştı.

Peki ya Fricke'nin eklemleri? Cevap orada mıydı? Claire fısıldadı, "Lütfen, Tanrım."

Üzerinde merhumun adının ve çekmecesinin numarasının yazılı olduğu bir etiket, sağ ayak başparmağından bir ipile sarkıyordu. Bunny örtünün kenarını cesedin etrafına doladı ve masayı sallanan kapılardan geçirerek depo alanına götürdü.

Claire seslendi, "Onu yerleştirdikten sonra, Bunny, lütfen Loomis Bay Fricke'in eşyalarını alana kadar burada kal. Karton resepsiyonun altında. masa."

Bunny, "Örneklerin hemen işleme konması gerekiyor," dedi.

"Doğru," dedi Claire. "Warp hızı."

Bunny güldü. "Bana sadece altı kez söyledin."

"Ve şimdi, yedi," dedi Claire. "Anlıyorsun, değil mi Bunny? Eğer cenazesini durdurmak zorunda kalırsam, doğru olanı yapmak isterim."

"Kesinlikle anlıyorum," dedi Bunny. "Loomis'in de anladığından emin olacağım."

"Genellikle biraz erken gelirler, bu yüzden zili duyabileceğiniz bir yerde kalın. I Ofisimde yapmam gereken birkaç şey var ama bana ihtiyaç duyulursa, gelin beni alın."

Claire ofisinde ölüm belgesini ve üç kopyasını gözden geçirdi. *Ölüm nedeni, beş adet 40 kalibrelik mermi. Ölüm şekli, cinayet.* Hepsini imzaladı ve tarih attı.

Masasının arkasındaki ışık kutusunu açtı ve Fricke'in daha önce en az yarım düzine kez gözden geçirdiği röntgenlerini koydu. Bir şeyi gözden mi kaçırmıştı? Holly ve Jamie'nin vücutlarında aynı yerlerde bulunan beş eşleşen atış katil için bir şey ifade ediyor muydu?

Ne oldu? Bu, Pacific Heights'ta işe yeni başlayan bir seri katilin işareti miydi yoksa kişisel miydi?

Röntgenleri inceledi, cinayeti zihninde canlandırdı. Ateş eden kişi ilk kurşunu Fricke'in sırtına sıkırmış ve kurşun dördüncü kaburgasına saplanarak omurgasını sıyırmıştı. Claire şimdi teori üretirken Fricke'in refleks olarak kendi etrafında döndüğünü hayal etti. Tetikçiyi gördüğünü ve yüzüne bir yumruk attığını hayal edebiliyordu. Sonra Jamie Fricke dizlerinin üzerine çöktü. Tetikçi ikinci kurşunu Fricke'nin kalbine, sonra kasıklarına ve karaciğerine sıktı. Fricke yan ya da sırt üstü yuvarlanırken, ateş etti. Fricke alnından vuruldu. Darbe de grâce. Kurşunun peşinden gittiğinde kurşun hâlâ Fricke'in kafasındaydı. Başından vurulduğu için ölmüştü ama Fricke diğerlerinden kurtulamazdı.

Claire, Jamie Fricke'nin röntgen filmlerinin bir kopyasını sabah Jackson Brady'ye elden teslim edeceği büyük bir zarfa yerleştirdi. İkinci dosya setini de Dr. Humphrey Germaniuk'a gönderilmek üzere başka bir büyük zarfa koydu. Son on beş yıldır gece vardiyasında çalışan Dr. G. iz kanıtlar konusunda uzmanlaşmıştı. Zarfı onun masasına bıraktı.

Jamie Fricke'nin filmlerinin ve evraklarının orijinallerini Holly Fricke'ninkilerin hemen yanındaki açık dosya çekmecesine yerleştirdi. Sonra Claire cüppesini, kepini ve eldivenlerini çıkarıp hepsini çöpe attı.

Daha önce, Claire ve Lindsay görsel eksiklik konusunda dertleşmişlerdi. Holly'nin ölümündeki kanıtlar. Tanık yok. Güvenlik kamerası görüntüsü yok. Jamie'nin cinayetinde bilinen tek bir tanık vardı: Dan Fields, tetikçiyi gören komşu. Görüşü kısmi, üç kat yukarıdan, ağaçların ve yandaki binanın köşesinin biraz engellemesiyle görülüyordu.

Fields katilin yüzünü görmemişti. Katilin siyah giydiğini ve kıyafetlerde kimlik görmediğini söylemişti. Kurbanın saldırgana yumruk atıp atmadığını da görmemiş. Fields cinayet karşısında şok geçirmiş ve katil Jamie'nin siyah Jaguar'ıyla uzaklaşana kadar yerinden kıpırdamamıştı. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Claire lastik tabanlı ayakkabılarını sokak ayakkabıları ile değiştirdi ve gitmeye hazırды.

Bunny'yi otopsi odasında doğrulurken buldu. "Bunny. Dr. G.'yi gördün mü?"

"Az önce bana mesaj attı. Arabasını park ediyor." "Güzel."

Claire iyi doktorla notlarını karşılaştırmaya hevesliydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

DR. HUMPHREY GERMANIUK sadece çok saygın bir adli tabip değildi, aynı zamanda adli tabipliğe katılmadan önce UCLA Tıp Fakültesi'nde ders vermişti. Öğretmenlikten emekli olduktan sonra gece vardiyasında ME'ye geri döndü ve Claire ile arkadaş oldular.

Claire, "Teşekkürler Bunny" dediğinde ambulans bölümünden geçiyordu. Fazla mesai için yaz. Bundan sonrasını Dr. G. halledecek."

Bunny'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bayanlar tuvaletine gitti ve kısa bir süre sonra sokak kıyafetleri içinde, saçları omuzlarına dökülmüş ve dudakları parlatılmış olarak çıktı. Adli tabibin ofisinden ayrılırken Claire ve Dr. Germaniuk Bunny'ye iyi geceler diledi.

Claire, Dr. G.'ye giyinmesi için birkaç dakika verdi, sonra ofisinin kapısını açtı ve onu neyin beklediğini sordu. O da hemen konuya girdi. "Jamie Fricke'in dosyalarını masanıza bıraktım. Düşünceleriniz için bir milyon dolar."

"Yorgun görünüyorsun Claire." dedi.

"Bu sizin profesyonel görüşünüz mü yoksa arkadaşımın küçük bir yardımını mı?" "Her ikisi de," dedi Dr. G.

Claire başını salladı. "Seni anlıyorum. Beynimden vurulmuşa döndüm. Sakıncası yoksa benimle gelin, Dr. G." dedi ve sallanan kapılardan geçerek soğuk

depo odası. Fricke'nin çekmecesini açtı ve cesedini dışarı çıkardı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Claire, Dr. G.'ye cesedi açıp Fricke'nin elini büyük bir dikkatle tuttu. Dr. G. kalın, siyah çerçeveli gözlüğünü temizledi. gözlüklerini çıkardı ve James Fricke'nin sağ eli bandajdan tamamen kurtulduğunda ölü adamın eline baktı.

Claire ona yaralanmayla ilgili teorisini anlattı ve Dr. G. Fricke'nin derisi yüzülmüş eklemlerine yakından baktı.

"Hmm. Perde inmeden önce bir yumruk atmış gibi görünüyor. Örnek aldın mı?"

"Her yeri temizledim," dedi Claire. "Örnekleri paketledim ve Hallows'u arayarak öncelikli olarak ilgilenmesini istedim. Hızlı DNA

bu gece geri gelebilir."

Dr. G. onaylarcasına başını salladı.

Claire devam etti. "Laboratuar için kutunun içindekiler: toksin testinden alınan sıvılar, poşetlenmiş giysiler, tırnak kazıntıları, sümüklü böcekler, hepsi kartonun altında

beşi ayrı tüplerde olmak üzere bezlerle birlikte resepsiyona geldi. Loomis dikkatli. Umarım bu gece erken gelirler."

"Ben devralıyorum, tamam mı Claire?"

"Üçlü tamam," dedi. "Laboratuar DNA ile geri ararsa, beni uyandır."

"Görevde değilsin Claire. Yetkili benim ve bu işi yapmana izin vermeyeceğim.

aşağı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

BAO, mavi evin üç yüz metre aşağısında, Turkuaz Yolu'nun kenarına park ettiği arabasında Joe ile birlikte bekledi. Yol, aşağıdaki dik yamaca bakan küçük bahçeli evlerle çevriliydi.

Bao, Thordarson ve Wooten'in tehdit avcısı programına odaklanmıştı. Doğu Avrupa'dan San Francisco'ya kadar bir eşleşme bulamamıştı ama pes etmiyordu.

Joe yolun başındaki üzgün görünümlü mavi evin doğu tarafına odaklanmıştı. Öğleden sonra saat neredeyse beşti, gökyüzü kapalıydı ve sırsıklam bir yağmur yağıyordu. Hedef ev karanlık ve sessizdi, uzun komşularının, ağaçların ve kararan gökyüzünün gölgesinde kalmıştı.

Bir süre önce Joe, pencere perdesindeki bir aralıktan evin içine bakmıştı. Yerde ve kanepede uyuyan beş, belki de altı genç adam saymıştı. Ama bitişikteki penceresiz odada başkaları da olabilirdi. Joe başka neler gördüğünü de hayal etti.

yemek masası ve pencere kenarındaki 40 kalibrelik mermi kutusu. Onu arabada tutan da bu ikinci maddeydi.

Steinmetz'in yardımcısının ona desteğin yolda olduğunu söylemesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini görmek için saatine tekrar baktı. Görünüşe göre

Bao telefonundan başını kaldırıp Joe'ya dönene kadar sanki bir ömrün yarısı geçmişti.

"Destek geliyor," dedi.

Joe arabadan indi ve kapının önünde durup yola baktı.

Beyaz bir polis minibüsü Turkuaz Yol'a döndü ve tepeye çıktı. Joe rozetini kaldırdı ve minibüs onun yanında sert bir fren yaptı.

Yolcu kapısı kayarak açıldı ve bir üniformalı dışarı çıktı, kendisini Çavuş Brian Whalen ve direksiyon başındaki ortağını da Müfettiş Ray Lipari olarak tanıttı. Joe, Bao ve kendisini tanıttı ve minibüsün arkasında oturan taktik teçhizatlı üç polise başıyla işaret etti.

Whalen dedi ki, "Bir dakika. Molinari. Sen polis değilsin. Sen bağımsız bir whatchacallit'sin. Mütteahhit. Boxer'ın kocasısın, değil mi?"

Whalen geçmişte Lindsay ile kılıçları çekmişti. Bu operasyon Joe'nun sorumluluğundaydı. Telefonla gelen bir ihbar üzerine ve tanımadığı insan gücüyle çalışıyordu. St. Vartan's için sonuç kıyamet gibi olabilirdi. O yüzden yapması gerekeni yaptı.

"Whalen, açık konuşayım. Bu bir FBI operasyonu. Komuta bende. Var mısın, yok musun?"

"Ben hiç dışarı çıkmadım. Plan nedir?"

Joe yokuşun birkaç yüz metre yukarısındaki mavi evi işaret etti. Whalen'a, "O evde uyuyan beş ya da altı erkek gördüm, yirmili yaşların ortalarında, ön tarafta dört tane kullanılmış araba vardı. Bir hastaneye yapılan siber saldırıyı çözmek için kısa bir zaman dilimimiz var. Evin ana odasında sanayi tipi bilgisayarlar var ve evin duvarında bir kutu 40 kalibrelik mermi gördüm. pencere kenarı."

"Yani silahlılar."

"Büyük ihtimalle. Şu anda kendilerine ait olmayan bir arazide kamp yapıyorlar. Onları sadece izinsiz girmekten içeri atabiliriz."

Whalen, "Taktik teçhizatımız ve arama iznimiz var." dedi.

"Güzel. Bir plan hazırladım," dedi Joe. "Basit bir plan. Evin etrafında bir çember oluşturun. Adamların kapıyı çalıp anons ettikten sonra arka kapıdan girecekler. Eğer şahıslar yere düşmezse, onları ön kapıdan dışarı atın. Müdür Wong ve ben onları bekliyor olacağız. Onlar ateş ederse, biz de ederiz. Ama biz konuşan canlı tutsakları tercih ederiz."

Whalen'in soruları vardı ve Joe cevapladı. Evin planını, arsa üzerindeki konumunu ve arka sınır çizgisindeki uzun yamaç düşüşünü anlattı.

Joe dedi ki, "Minibüs artık komuta merkezimiz. Çevreyi belirledikten sonra Lipari seni arayacak ve sen de tepeye çıkıp araba yolunu kapatarak araçlarının araziden çıkmasını engelleyeceksin."

Whalen dedi ki, "Ben hallederim, Molinari. Tutuklamaları yap, bu çeteyi tutuklamaya götür, sonra da eve git."

Joe dedi ki, "Tamam. Sanırım bu işi bir saatten kısa bir sürede bitirebiliriz." Her şey değiştiğinde Whalen başını sallıyordu.

Köhne mavi evin ışıkları yandı. Ev sakinleri uyanıktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

JOE'NUN BEYNİ, işlerin feci şekilde ters gidebileceği ihtimalleri değerlendirerek aşırı hızda çalışmaya başladı. Genç adamlar minibüsü görüp silahlarına sarılabılır ve Vahşi Batı tarzı bir çatışma çıkabilirdi. Ya da evi terk edebilirlerdi.

kanyondan geçip geceye kadar kaybolabilirdi. Ya da tam tersi de olabilir. Bu çocuklar, kopya kâğıtlarından başka bir şeyle silahlanmamış bir üniversite çalışma grubu olabilir. Önümüzdeki birkaç dakika içinde burada insanlar yaralanabilir.

Aralarında Whalen'in de bulunduğu beş polis, taktik teçhizatlarını kuşandı ve Joe onlara emir verirken minibüsün yanında toplandı.

Joe'nun gitmesi üzerine ekip harekete geçti.

Joe ve Bao evin ön kapısına vardıklarında yağmur yağmaya başlamıştı. Joe kapıdaki bir aralıktan genç adamlardan bazılarının ayağa kalkmış, giysilerini çekiştirdiklerini gördü. İkisi bilgisayarların önünde oturuyordu. Polisleri görmemişlerdi. Sonra bir megafon sesi duyuldu ve bir ses anons etti, "Burası SFPD. İçeri giriyoruz. Silahlarınızı atın. Yere yatın. Ellerinizi başınızın arkasına koyun. Bunu şimdi yapın ve kimse zarar görmesin."

Küçük evin içinden bağrışmalar geliyordu. Adamlardan biri Joe'nun görüş alanından kayboldu. Diğerleri dizlerinin üzerine çöktü. Liderlik taslayan uzun boylu bir çocuk

Varlık adamlarına bağırdı, "Ön kapı. Ön kapı. Gidelim." Joe,

Bao'ya, "Hazır," dedi.

Joe omzunu ön kapıya dayadı, kapı kırılarak açıldı. Yarı giyinik dört genç adam tahta parçalarını bir kenara itip silahlarını çekerek kapıdan içeri koşular ve Bao ile Joe'yu ezip geçtiler.

Joe havaya üç el ateş etti ve durmaları için bağırdı.

Dört kişi yürüyüş yoluna düştü. Polisler silahlarını aldılar, kollarını arkadan bağladılar ve kelepçelediler. Joe, "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..." sözlerini duydu ve tutsakların minibüse götürülüşünü izledi.

Bao, Memur Boyd Jamieson ile birlikte eve girerek evin temizlendiğinden emin oldu ve bilgisayarları kontrol etmesine izin verdi.

Joe bir tatmin duygusu hissetti, en son sahada bir davada çalıştığından beri özlediği bir duygu bu. Silahını kılıfına soktu ve Steinmetz'in ofisini arıyordu.

-Solundaki kanyondan bir silah sesi duyuldu.

Joe bağırdı, "Herkes yere yatsın!"

Kurşun Joe'nun hemen sol tarafında duran Memur Devon Brown'a isabet etmişti. Brown yere düşerken sol baldırından kan fışkırdı.

Minibüs yanaştı ve garaj yolundaki arabaların önünü kesti. Whalen araçtan indi, arabaların arasından geçti, kolunu Brown'ın omuzlarına doladı ve minibüsün yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti.

Whalen Brown'a, "Sana yardım bulacağız Dev," dedi.

Brown, "Tek ihtiyacım olan bir yara bandı," dedi.

Joe açık bir araba kapısının arkasında durmuş, onu kalkan olarak kullanıyordu. Gözleriyle kanyonu tarıyor, ateş edeni arıyordu ki, Bao evden çıkıp onun durduğu yere doğru koştu.

Joe, Bao'ya döndü ve onun iyi görünmediğini düşündü. Gözleri kızarmıştı ve ellerinin arkasında çiğ lekeler vardı. Duman kokuyordu.

"Ne oldu Bao?"

"Jamieson evi temizlerken ben de bilgisayarları üstünkörü kontrol ediyordum. Joe. Bu adamlar uyuşturucu satıyorlardı. İnternette. Posta dağıtımı. Ev kurye zarflarıyla doluydu. Boş odada iki tane hap baskı makinesi vardı. Bağlayıcı kimyasallar. Plastik torbalar. Her şey."

"Apocalypto hakkında bir şey var mı?"

"Hızlı hareket ediyordum ama listeler, adresler ve makbuz defterlerinden başka bir şey görmedim. Fidyeye yazılımı yok. Hastaneyle ilgili bir şey yok. Bunlar bizim adamlarımız değil."

64. BÖLÜM

JOE BAO'nun sağ elini kaldırdı ve sonra boynunun sağ tarafına baktı.

"Ne oldu sana? Yandın mı?"

"O adamlardan biri birden ortaya çıktı Joe, nereden geldiğini bilmiyorum. Sonra bir baktım ocağın başında ve ocağın üzerinde bir tava var. Gazı açtı ve yağı ocağın üzerine boşalttı ve yangın iyice başladı. Ben iyiyim ama daha kötüsü de olabilirdi. Alevleri ıslak bulaşık havlusuyla bastırdım. Jamieson perdeleri yoldan çekti ve adam arka kapıdan kaçtı."

Joe, Bao'ya "Buradaki adamı görüyor musun?" diye sordu.

Whalen ve Lipari modern zaman uyuşturucu satıcılarını minibüse doldurup kelepçeleyip kontrol ettikten sonra tekrar kontrol ederken Jamieson garaj yolundaki paslı bir Ford sedanı çalıştırdı.

"Dev, bana tutun," dedi yaralı polise, onu minibüsten Ford'a aktarırken ve onunla birlikte hastaneye doğru yola çıkarken. Evin önündeki kullanılmış araba parkı seyrelerken Bao yakındaki kanyonda kırmızı bir ışık gördü.

Kırmızı ışık bir kayanın arkasında kaybolurken, "Bak," dedi.

"Yangını çıkaran adam bu," dedi Bao. "Bu o."

Adam silahını gösterip ateş ettiği sırada Joe Bao'yu yere çekti. Joe ateşe karşılık verdi ve acı içinde uluyan tetikçiye vurdu.

Joe üniformalılara ormana gitmelerini emretti, ama onlar mavi eve elleri boş döndüler.

Joe dedi ki, "Kahretsin. Kaçamadı, değil mi?"

Lipari, "Kendimizi yüksek sesle ve net bir şekilde tanıttık. Ama bu adam evin arkasına kaçtı. Orada bir iniş var ve zemin çamurluydu. Bakın." Lipari Joe'ya çamura bulanmış ayakkabı tabanını gösterdi.

"Böylece ahmak kaydı. Cafferty ve ben kenara doğru koştuk. Eşek yamacın yaklaşık yirmi metre aşağısındaki bir köke tutundu. Ona ulaşamadık. Biz

aşağıya indirmek için iyi bir dal bulmuş ve o sırada yağmur yağıyormuş. Adam Tanrı'ya sesleniyor, kayıyor, aşağı inerken kayalara, köklere ve diğer şeylere çarpıyor."

Joe, "Yaşıyor mu?" diye sordu.

"Öyle görünmüyor. Hareketsiz. Bağırđım. Dayanmasını, gelip onu alacağımızı söyledim. Cevap vermedi. Sanırım boynunu kırdı. Yokuşun başında silahını kaybetmiş. Silahı ve cüzdanı bizde. Adı Keith Ballantine."

"Onu orada bırakamam," dedi Joe.

Steinmetz'le tekrar telefonda görüştü ve ona bir arama-kurtarma ekibine ihtiyacı olduğunu söyledi. "Hemen ihtiyacımız var."

Joe Steinmetz'e, "Kaçan adamı yakalamalıyız. Müdür Wong'a saldırdı ve sonra bize ateş etti, Memur Brown'ı vurdu, o da acil servise gidiyor. Tetikçi ulaşamayacak kadar dik bir kanyondan aşağıya kaymış. Ölü ya da diri, onu buraya getirmek istiyorum."

Steinmetz kabul etti ve imzaladı. Joe, Bao'nun polisleri isimleriyle seçtiğini ve onlara bilgisayarları evden çıkarmak için yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğini gördü. Joe ona seslendi, "Beni bekle. Geri geleceğim."

"Hemen geliyorum" dediğini duymadı.

THURSDAY

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

Ertesi sabah saat altıda Nick Gaines Bryant'ı geçerek Tüm Gün Otoparkı'ndan salona doğru ilerledi. Arkasını döndüğünde yüzü gri granit yüzüne baktı ve Yuki'yi aradı.

"Yuki, uyandırdığım için üzgünüm. Grup Bryant'ta trafiği durdurdu ve kaldırımları doldurmaya başladı. Üniformalıların sayısı az."

Yuki, "Aman Tanrım," diyerek Gaines'e teşekkür etti ve Brady'yi uyandırmadan yataktan çıktı, kahve yaptı ve Mary Elena'yı aradı.

"Mary Elena, uyanık mısın?"

"Belki de. Uyuduğumdan emin değilim. Neyin var?"

"Hiçbir şey. Henüz yok. Sadece ülkedeki tüm gazeteciler salonu kuşatmış durumda. Lütfen giyinin. Sizi kırk beş dakika içinde alırım."

"Parti elbisesi mi kot pantolon mu?"

"Mavi etek takımın, Mary Elena. Ya da gri ceket ve pantolonun... Seni basından önce binaya sokmak istiyorum ve zaten trafiği durdurmuş durumdalar."

"Hazır olacağım," dedi Mary Elena.

Yuki dolabına gitti ve hâlâ kuru temizlemecinin poşetinde duran ilk takım elbisesini çıkardı. Kimse ona bakmayacaktı. Duş aldı. Saçlarını sabunladı. Kurulandı ve giyindi. Bir zamanlar annesine ait olan saatini taktı. Saat yedi artı birkaç saniye. Parmak uçlarında yatak odasına döndü ve Brady'ye veda öpücüğü verdi. Brady irkilerek uyandı.

"Ne oluyor? İyi misin?"

Yuki onu yastıklara ve battaniyelere geri yatırdı, erkenden mahkemeye gitmesi gerektiğini söyledi ve onu tekrar öptü.

Ayakkabılarını giydi ve daireden çıktı. Yuki'nin annesinin sesi onu uyardı: "*Dikkatli sür, Yuki-eh.* Arabasını garajdan çıkarıp rampadan caddeye doğru sürerken, "*Tamam anne, böyle iyiyim,*" dedi. Saate baktığında on dakika içinde Mary Elena'nın evinde olacağından emindi. Eğer ışıklar onunla birlikteydi.

Bugün büyük bir gündü. Mary Elena saldırı hakkında tekrar ifade verecekti, ancak bu kez Schneider onu çapraz sorguya çekecekti. Sırasız Yuki'nin aklından düşünceler geçiyordu ama bunların başında şu geliyordu: Mary Elena kürsüde dayanabilecek miydi? Ana kişiliğinde kalabilecek miydi?

Yuki soracağı sorular üzerinde düşündü, birini ekledi, diğerini çıkardı, Geary Caddesi'ndeki ışıklardan neredeyse geçerken arabasını frenledi. Bu kıl payı kazadan sonra radyoyu hafif bir caz kanalına çevirdi ve gözlerini yoldan ayırmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66

MAHKEME GÖREVLİSİ Louie Mack Mahkeme Salonu 8G'nin çift kapısını açtığında, gazeteciler ve duruşma meraklıları geniş açıklıktan geçerek salondaki koltuklara hücum etti. Cindy kapıya en yakın son koltuk için mücadele etti, bilgisayar çantasını benim dediği sandalyeye fırlattı ve oraya çakıldı.

Sacramento Ledger'ın muhabiri Britney Waller da o koltuğu istiyordu ve yüksek topuğuyla Cindy'nin ayağına vurdu. çürük kemik. Cindy, Cindy'den daha uzun, daha yaşlı ve daha ağır olan Waller'a bağırdı ve küfretti. Yine de Waller, Cindy'de geri çekilmesine neden olan bir şey gördü.

Oturduktan sonra bilgisayarının kablosunu arkasındaki prize takan Cindy dizüstü bilgisayarını açtı. Tam o sırada Mübaşir Riley Boone yan kapıdan mahkeme salonuna girdi, ciğerlerini havayla doldurdu ve "Alılll riiise." diye seslendi.

Yargıç ofisinin dar kapısından geçip kürsüdeki yerine oturduğunda izleyiciler gürültüyle ayağa kalktı. Cindy salonun arka tarafından bile Sayın Yargıç Henry William St. John'un kötü bir gece geçirdiğini ya da belki de hiç uyumadığını fark etti. Kürsüden galerinin tıklım tıklım dolu olduğu, sandalyelerin birbirine sıkışık olduğu anlaşılıyordu. Sayın Yargıç hiç memnun değildi. Tokmağını defalarca vurdu ve sesler kısık bir uğultuya dönüşene kadar "Sessizlik" diye bağırdı.

Cindy, yargıç bağıırken ona baktı, "Galeride sandalyeleri yeniden düzenleyen sizler. Burada bir yangın tehlikesi var. Mübaşir, lütfen koridorları boşaltın ve herkes odanın arkasında dursun. Bu kadar. İyi insanlara koridoru gösterin Memur Mack. Başka kimse yok. yargılamanın bir parçası olmadıkları sürece mahkeme salonuna giremezler."

Cindy köşe yazısını hazırlarken, odanın arka tarafında duran bir adam, "Sayın Yargıç, Sayın Yargıç, ben *Grand Rapids Badger*'dan Cory Leach-" diye seslendi.

"Üzgünüm ama olmaz Bay Leach. Ayakta yer yok."

Cindy başını eğmiş, parmakları tuşların üzerinde, sahneyi kuruyor, gözlemlerini anlatıyor, alıntı yapıyordu. Mübaşir Riley Boone jüri üyelerini 8G'nin meşe panelli duvarlarından birinin arkasındaki odalarından getirdiğinde hızlı ve iyi çalışıyordu. Jüri üyeleri yerlerine oturduktan sonra mahkeme oturumu başladı. Yargıç St. John mahkeme adabıyla ilgili kuralları hızlıca açıkladı, gözlerini salonda gezdirmek için durakladı ve sonra Yuki'ye döndü.

"Bayan Castellano, lütfen tanışınızı çağırın."

Yuki ayağa kalktı ve bir elini Mary Elena'nın sandalyesinin arkasında tuttu. "Sayın Yargıç. Halk, Bayan Mary Elena Hayes'i çağırıyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 67

MARY ELENA, kobalt mavisi elbisesi içinde şık ve derli toplu görünerek avukat masasının arkasından çıktı ve tanık kürsüsüne doğru ilerledi. Sol elini İncil'in üzerine koydu, sağ elini kaldırdı ve sadece doğruyu söyleyeceğine dair Tanrı'nın önünde yemin etti. Ve bu onun için zor olmayacaktı. Mary Elena'nın dövüldüğüne ve tecavüze uğradığına dair hiçbir şey hatırlamadığı iyice anlaşılmıştı.

Yuki ve Nick Gaines, geçen hafta Parisi ile bir kez daha görüşükten sonra, Mary Elena'yı hikayesini kendi ağzından anlatması için çağırırlarsa, savunmanın kesinlikle kendi taraflarını agresif bir şekilde sunacağına ikna olmuşlardı; yani, *Bay Cates'ten seks istediniz, değil mi? Seks karşılıklı rızayla oldu, öyle değil mi? Önemli bir işiniz var, değil mi Bayan Hayes? Nasıl oluyor da psikolojik rahatsızlığınız iş performansınızı*

Raymond James'in insan kaynakları departmanında dört yıl mı çalıştın? Xe Sogni'de bir arıza olması biraz kullanışlı görünüyor, sizce de öyle değil mi?

Mary Elena'yı gömmek Schneider'ın işiydi. Yuki Mary Elena'yı tanıtırken, onu güvenilir ve sanık Tyler Cates tarafından işlenen korkunç suçların kurbanı olarak sunacaktı.

Mary Elena tanık sandalyesine yerleştğinde, Yuki ondan adını söylemesini istedi, o da söyledi. Ardından, "İfade verirken kendini rahat hissediyor musun?"

"Mükemmel. Tüm bu ilgiye alışabilirim," dedi Mary Elena gülümseyerek. Galeridekilerden birkaç kahkaha bile aldı.

"Mary Elena, Sayın Yargıç'ın benden sana ne söylememi istediğini hatırlıyor musun?"

"Elbette. Bu benim taklitlerimle ilgili. Eğer ortaya çıkarlarsa, her birinin ayrı ayrı yemin etmesi gerekir."

"Doğru," dedi Yuki. "Peki, öğleden sonra kadınlar tuvaletini kullanmak için Xe Sogni adlı bir restorana girdiğin günle ilgili ne hatırlıyorsun?"

Mary Elena, "İçeri girdiğimde öğle yemeği servis ediliyordu. Şef garsona bayanlar tuvaletini kullanıp kullanamayacağımı sordum."

Yuki başıyla onayladı ve Mary Elena'dan devam etmesini istedi.

"Bana merdivenleri işaret etti ve ikinci kata çıktığımda Soyunma odasının içindeydim ve bayanlar tuvaleti solumdaydı. Ama dolapların yanında bir adam vardı. Bana adımı sorduğunu hatırlıyorum. Ses tonu hoşuma gitti. Ona adımı söyledim ve üzerinde 'Bayanlar' yazan kapağıya doğru yürümeye devam ettim."

"Sonra ne oldu?"

"Bu... bu adam benimle seks yapmak istediğini söyledi-talep etti- ve ben sadece... çıldırdım. Bana bu şekilde yaklaşmaya hakkı yoktu ve beni korkuttu. Yardımcılarımdan biri ortaya çıktı ve beni korumaya çalıştı. Zaman kaybettim. Ne kadar zaman kaybettiğimi ya da bana neler olduğunu bilmiyorum, ama polis geldiğinde yerde yattığımı, çoğunlukla çıplak olduğumu ve oldukça çürüktü. Ve şunu hatırlıyorum: Her yerim acıyor."

Yuki, Mary Elena'nın mahkeme salonunu tam olarak görebilmesi için kenara çekildi ve "Sana saldıran adamı görüyor musun?" diye sordu.

Mary Elena dedi ki, "Orada. Tam orada." Ve savunma masasını işaret etti.

"Sanığı mı işaret ediyorsunuz?" "Evet.

Mavi bir ceket giyiyor.

Tyler Cates irkilmedi.

Yuki sordu, "O senin için bir yabancıydı, doğru değil mi?"

"Evet. İri yarı, saldırgan bir yabancıydı."

Tyler Cates ayağa fırladı ve bağırdı, "*Yalancı! Sen taştan bir yalancısın!*"

Mary Elena dondu kaldı. Yargıç, Cates'e oturmasını ve Schneider'a müvekkilini zapt etmesini, aksi takdirde sanığın mahkeme salonundan çıkarılacağını ve süresiz olarak nezaathaneye geri gönderileceğini söyledi.

Yuki, Mary Elena'nın ses tonundaki ve ifadesindeki değişimin, sanki değiştirdiği kişilerden biri onu ele geçirmiş gibi aşırı olduğunu düşündü. Gözleri Cates'e kilitlenmişti ve hem kızgın hem de korkmuş görünüyordu.

Yuki nazikçe, "Mary Elena, ona cevap verme. Bana cevap ver."

"Tamam. İlk. Ve *tek*. Hayatımda ilk kez. O adamı gördüm. Restoranın soyunma odasıdaydı. Altı ay önce."

Cates tekrar ayağa fırladı ve bağırdı, "*Yandın Mary, adın her neyse! Doğruyu söylemeyi dene. Brookside Psikiyatri'den bahset!*"

Yuki bunu hissetti. Dava dağılıyordu. Mary Elena artık Mary Elena değildi. Şimdi dizlerini göğsüne çekti, gözlerini kapattı ve çığlık attı. Bir nefes aldı ve tekrar çığlık attı. Yüksek sesle. Duymak acı vericiydi. O Lily'ydi.

Yuki yargıca seslendi. "Sayın Yargıç, ara vermemiz gerekiyor, lütfen."

Mary Elena'nın ayakları yere değdiğinde, Yuki kollarını ona doladı ve onu avukat masasına doğru yürüttü. Arkalarında yargıç tokmağını anlamlı bir şekilde kullanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68

FBI'nın San Francisco şubesinin on üçüncü katındaki BOŞ OFİS, birbirine bakan iki metal masa, dar bir çekmece ve Mission Caddesi'ndeki trafiği gören büyük bir resim penceresi olan boş, süssüz bir alandı.

Joe ve Bao ofisi devraldıklarından beri dört köşeye yayılmışlardı. Elli inç ekranlı ağır hizmet bilgisayarları masaları, ödünç aldıkları bir masayı ve kasanın büyük bölümünü kaplamıştı. Turkuaz Yol'daki mavi evden döndüklerinden beri güneş şehrin silueti üzerinde yükseliyordu.

Joe kalktı, perdeleri düzeltti. "Kahve, Bao?"

"Teşekkürler, hayır. Hâlâ sonuncusu üzerinde çalışıyorum."

Telefonu çaldı ve açtı, "Selam tatlım" dedi.

Joe, Bao'yu yalnız bırakmak için odadan çıktı ve otomat makinesinin bulunduğu bölmeye doğru ilerlerken, yeni bir partnerle bu kadar iyi uyum sağlamanın ne kadar nadir olduğunu düşündü.

O ve Bao, hastane toplantısından silahlı çatışmaya, gaz sobası yangınına, bir polisin vurulmasına, ölü bir suçluya ve dört tutuklamaya geçerek her dakikayı en üst düzeye çıkarmışlardı.

Ancak tüm bunlar iyi olsa da, St. Vartan'ın işine geri dönmeye ilk dakikada olduklarından daha yakın değillerdi.

Ve hala üzerinde çalışıyorlardı. Zaman ilerledikçe sayısız gigabaytlık dosyayı gözden geçirdiler. Tüm bu saatler boyunca fidye yazılımı, rehin tutulan hastaneler ya da Apocalypto hakkında hiçbir şey bulamadılar. St. Vartan'lar hâlâ tehlikedeydi. Üzerinde anlaşılan kırk sekiz saatlik süre, iyi niyetli bir bahşişin işe yaramamasına rağmen dolmak üzereydi.

Joe otomattan kahve ve bir paket M&M aldı.

Ofise döndüğünde, Steinmetz sehpanın birkaç santimlik boş kısmında oturuyordu.

"İkiniz dün iyi iş çıkardınız. Bir brifinge ne dersiniz?"

Joe, "Şu anda bir özet yazıyorum. Ayrıntıları mı istersiniz yoksa sadece ana hatları mı?"

"Sadede gel. Daha fazlasına ihtiyacım olursa, sorarım."

"Tamam o zaman. Olay yerinden sizinle yaptığımız telefon görüşmesinden sonra," dedi Joe, "beş işgalciden biri bize ateş etti ve Glen Park İstasyonu'ndan Memur Devon Brown'ı vurdu..."

"Acil Durum'daki o mu?"

Joe başını salladı ve, "Sol uyluğun iç tarafını boydan boya kesmişler. Görüldüğünden daha kötü. Kurşun femoral üçgen denilen atardamarların birleştiği yere isabet etmiş. Olay yerinde yarayı bağladık ama Brown hala kan kaybından ölmek üzereydi. Şu an itibariyle ameliyattan çıktı ama durumu hâlâ kritik."

Steinmetz, "Bu senin suçun değil," dedi.

Joe başını salladı, ama öyle olduğunu düşünüyordu. "Tetikçi morgda." dedi.

"Aşağı inen o muydu? Cesedin kimliği belirlendi mi?" "Keith Ballantine, yirmi sekiz yaşında. Teknik olarak işsiz. Glen Park İstasyon ailesiyle temasa geçti. Bao, sıra sende."

Bao sandalyesini Steinmetz'e bakacak şekilde döndürdü.

"Bunlar evde bulunan altı bilgisayar ve her biri muazzam depolama kapasitesine sahip. Şimdiye kadar dört tanesini inceledim. İçlerinde Apocalypto ya da fidye yazılımı ile ilgili hiçbir şey yok. hiç hastane yok."

"Peki, ne buldun?"

Bao dedi ki, "Şey. Evdeki genç girişimciler ilaç üretimi ve dağıtımı işindeydiler. Tüm iş kayıtları bilgisayarlarındaydı."

"Uyuşturucu mu?" Steinmetz sordu. "Emin misiniz?"

Bao, "İncelemem gereken iki bilgisayar daha var Craig. Ama hap presleri ve hapları imal etmek için gereken kimyasalları bulduk. onları evde paketleyin. Toplu alıcılardan ve sürekli müşterilerden oluşan geniş bir posta listesi. Web üzerinden sipariş alıyorlar, ürünü herhangi bir kurye hizmeti aracılığıyla gönderiyorlar. Gelen fonlar altı bankadan birine otomatik olarak yatırılır.

Glen Park hala ayakta olan dört kişiyi inceledi. Ne çarşaf var, ne de tutuklama emri. Onlar inek efendim, şimdi ciddi uyuşturucu ve kara para aklama suçlamalarıyla karşı karşıyalar."

Joe, gelen bir mesajla pır pır eden telefonuna baktı.

"Böldüğüm için özür dilerim Bao. Şef. CS A.Ş.'den mesaj var. Doğu Avrupa'dan gelen ve San Francisco'da bir hedef arayan bir sinyali takip etmişler."

"Harika," dedi Bao. "Hedefin IP adresi Apocalypto tarafından işletilen bir bilgisayara ait olmalı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

BAO WONG, Pete Wooten'ın direkt hattını aradı ve Wooten telefonu açtı.

Dedi ki, "Bunun o olduğuna dair yüksek güvenimiz var. Koordinatlar hedefte-"

Sveinn Thordarson da söze katılarak, "Divisadero Caddesi'nde Bush Sokağı'nın köşesinde bir Starbucks var. Joe, orayı biliyor musun?"

"Çok iyi," dedi Joe. "Kablosuz ağları çok güçlü."

Wooten, "Operatörlerinin orada gayet doğal görüneceğini tahmin ediyorum. Muhtemelen genç."

Cyber Security Incorporated ile yaptıkları görüşmeden on dakika sonra Joe ve Bao, Divisadero Caddesi'nin Bush ile kesiştiği kavşaktan geçip kafenin sokağında. Bao, FBI ofislerinden ayrıldıktan sonra Pete Wooten'ı ikinci kez aradı.

"Pete, şu anda Starbucks'ın karşısındayız."

Wooten, "Bao, hâlâ takım elbise giydiğini varsayarsak, Joe içeri girip bir şeyler almalı, oturmalı ve bana mesaj atmalı. Apocalypto'nun kodu şu anda deneklerin bilgisayarında."

Joe, "Anlaşıldı," dedi ve caddenin karşısındaki kafeye yöneldi. Bao, hızlı hareket etmeleri gerekirse diye sürücü tarafına kayd. Sonra izledi ve bekledi.

Birkaç müşteri ellerinde kahve kaplarıyla dükkândan çıktı ama beş dakika geçmesine rağmen Joe hâlâ dükkândaydı. Onu tutan neydi? Apocalypto'ya karşı tek şansları bu olabilirdi. Bao belindeki silahı okşadı, sonra arabanın kapısını açtı.

BÖLÜM 70

BAO, Divisadero Caddesi'nden hızla geçebilmek için trafiğin durmasını bekliyordu ki Joe'nun hızla kendisine doğru geldiğini gördü. Kolunun altında bir şey taşıyordu. Bao'ya ulaştığında ona bir dizüstü bilgisayar gösterdi.

"Sende mi? Bu o mu?"

"Öyle olsa iyi olur," dedi Joe. "Ama yine de operatöre ihtiyacımız var."

Bao gibi o da sürücü koltuğuna geri döndü ve kemerini bağladı.

Dedi ki, "Ölüyorum, Joe. Konuş benimle."

"Size her şeyi anlatacağım. Ama önce bu dizüstü bilgisayarın sahibini bulmalıyız."

Joe yanıp sönen acil durum ışıklarını yaktı ve yola çıktı. Araba temizlendiğinde direksiyonu sertçe çevirdi ve Divisadero'dan Pine Caddesi'ne doğru yavaşça ilerledi. İki şeritli geniş caddeyi kaplayan ağaçların arasından yumuşak bir ışık süzülüyordu. Trafik seyrek.

"Joe?"

"Ön kapıya doğru yürüdüğümde pencereden masanın üzerinde tek başına duran bir dizüstü bilgisayar görüyorum."

"Hayır."

"Dizüstü bilgisayara yöneliyorum, ama biri benden önce davranıp onu odanın diğer tarafındaki baristaya götürüyor. Şimdi sırada aramızda bir kişi daha var. Ön tarafa geldiğimde yaka kartımı çıkarıyorum. Dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum ve baristaya bırakan adamı tanıyıp tanımadığımı soruyorum. Acaba

onu tarif edebilir mi? Evet, tarif edebilirdi. Adı neydi?

"Siparişi için hangi ismi verdiğini hatırlamıyordu ama onu tarif etti. Beyaz erkek, 1.80 boylarında, tıknaz yapılı, otuzlu yaşlarının başında. kot pantolon ve yeşil bir rüzgarlık. İçeri girerken Starbucks'tan çıkan adamı gördüğümü fark ettim. Onu gördüm, Bao. Ama üzerinde Apocalypto sweatshirt'ü olmadığı için bir şey düşünmedim. Şimdi onu aramaya gidiyoruz."

Arkalarındaki bir sürücü korna çaldı.

"Bao," dedi Joe. "Şu adama kuşu çevir, tamam mı?"

Kadın homurdandı ve "Joe, yavaşla, yeşil ceketli otuz yaşlarında birini geçebiliriz" dedi.

Joe gülümsedi. "İnançlı ol. Dizüstü bilgisayarını aldıktan sonra barista -adı Sophie- 'İçinde bir not var' dedi."

Bao bilgisayarını yerden aldı, kapağını açtı ve ekrana yapıştırılmış, üzerinde birkaç satır el yazısı olan bir post-it notu gördü. Yüksek sesle okudu.

"Ben buradaydım. Sen neredeydin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

YUKI VE GAINES savcılık masasında otururken Mary Elena da aralarındaki sandalyede oturuyordu. Sessiz ve taş gibi soğuktu.

Sayın Yargıç Henry William St. John mahkemeye bir kez daha ara vermiş, müzakere odasına geri dönen jüriden izin almıştı. Mary Elena'ya "bu karmaşa çözülene kadar" odasını teklif etti.

Gaines, Yuki'nin not defterine "hatalı yargılama" kelimesini yazdı ve yanına bir onay işareti koydu.

Yuki, Mary Elena'ya "Ofisimde beklemeyi tercih eder misiniz?" diye sordu. Mary Elena şiddetle başını salladı.

"Yargıç kabul ederse, benimle işi bitene kadar ofisimde oturmanı istiyorum, sonra seni eve bırakacağım."

Yuki izin alarak kürsüye yaklaştı ve Sayın Yargıç'a planını anlattı. Birkaç dakika sonra Yuki'nin asistanı Deirdre Palmer çift kapının önündeydi. Deirdre nazik ve becerikli bir insandı ve Mary Elena onunla daha önce tanışmıştı. Transfer işlemi çabucak halledildi ve kapılar kapanır kapanmaz Yuki masasına döndü. Tam o sırada yargıç Tyler Cates, Schneider ve Castellano'yu kürsüye çağırdı.

Sayın Yargıç, sanığın üzerine 50 kalibrelik mermiler yağdırarak, "Mr. Cates, mahkeme salonundaki varlığın burada sona eriyor. Tek bir şartla. Kürsüde ve yemin altında olmadığınız sürece başka yorum yapmayacağınıza yemin edersiniz. Anladınız mı?"

"Anlıyorum, Sayın Yargıç. Söz veriyorum."

Yargıç St. John sözünü bitirmemişti.

"Bu duruşmaya devam edersem, geri kalanını bir hücrede geçireceksiniz. Öğle arası yok, avukatınız dışında ziyaretçi yok. Duruşma bitene kadar jüri üyeleri bir karar verdi. Ya da her şeye yeniden başlamamız gerektiğine karar veririm. Eğer öyleyse, yeni bir duruşma ayarlanana kadar sizinle hapse geri döneceğim. Yani ayları parmaklarınızla say. Ve yattığınız süre için indirim yok."

suçlu bulunursa. Duruşmaya ya da hatalı yargılamaya varmadan önce yapmam gereken çok şey var."

Yargıç başını birkaç derece çevirdi ve şöyle dedi: "Bay Schneider, ben yargıç olduğum sürece siz de ceza avukatı olarak görev yaptınız. Bugün müvekkilinizi susturup mahkemeden uzaklaştırmayarak mahkemeye itaatsizlik cezası alma riskini göze aldınız."

"Bunun için çok üzgünüm, Sayın Yargıç."

"Özür dilemek yeterli değil. Ekibim, inanılmaz derecede pervasız müvekkilinizin yaptığı bu suçlamayı inceleyecek. Yarına kadar bir şey olup olmadığını öğrenmiş oluruz.

Brookside Psikiyatri diye bir yer olup olmadığı ve Bayan Hayes'in orada hasta olup olmadığı ve aynı zamanda Bay Cates için de aynı şey geçerli. Bay Cates'in

Bu araştırmanın sonuçları nasıl ilerleyeceğimizi belirlememe yardımcı olacak."

Cates, "Sayın Yargıç, yaptığım şeyi ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim. Korkunç suçlamalarda bulunuyor."

Schneider, Cates'in kolunu çimdikledi.

Yargıç özür ve mazeretlere sırtını döndü ve odasının kapısından çıkarak gözden kayboldu. Gardiyanlar Cates'i nezarethaneye götürürken, Gaines ve Yuki eşyalarını toplayıp mahkeme salonundan çıktılar ve savcının ofisine doğru yola koyuldular.

Aynı anda Kızıl Köpek de koridorda onlara doğru geliyordu. Yuki'nin o anki haliyle Len Parisi pas rengi bir kalp krizi geçirmiş gibi görünüyordu.

Yuki Red Dog'a, "Len, Gaines seni bilgilendirecek. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Deirdre ofisimde Mary Elena'ya birkaç dakika eşlik edecek ve sonra onu evine bırakacağım."

Parisi'ye arkasını dönen Yuki telefonuyla konuştu. "Dr. Aronson, ben Savcı Yardımcısı Castellano. Yardıma ihtiyacım var."

Sessiz Mary Elena'yı dairesine götürürken mahkeme salonundaki korkutucu sahne Yuki'nin zihninde tekrar tekrar oynadı. Yuki kendisi için bir ayı tuzağı kurduğunu ve sonra da tuzağa doğru yürüdüğünü hissetti. Acaba Biliniyor mu?

Yuki, Dr. Aronson'la yaptığı tele seans öncesinde, sırasında ve sonrasında Mary Elena'nın yanında kaldı. Çay yaptı ve sonra Mary Elena'nın yatmasına yardım etti.

BÖLÜM 72

JOE arabasını Divisadero ve Pine'ın kesiştiği yere park etti, böylece caddeyi ve ara sokakları 360 derecelik bir açıyla görebiliyordu. Bilgisayarı bırakan adam yaya ise Joe onu tanıyabilirdi. Eğer arabayı kullanıyorsa, Cyber Security Incorporated, Aziz Vartan'ın hayaletleri makineden çıkarmak için en iyi ya da tek şansıydı.

Bao dedi ki, "Hâlâ anlamıyorum. Neden dizüstü bilgisayarını bıraktı? 'Ben buradaydım. Neredeydin? O da ne?" "Ne

düşünüyorsun?"

"Ayağa kalktı."

Joe güldü. "Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı."

Gerçekten de gülmeye ihtiyacı vardı. Gergin, yorgun, aç ve neşeliydi. Başarılı olurlarsa çok sevineceklerdi. İnsanlar yaşayacaktı. Başarısız olurlarsa, Aziz Vartan'ın milyonlar bulması gerekecekti ve Apocalypto hâlâ iş yapıyor olacaktı.

Bao ona doğru eğildi. "Joe. Gördün mü?"

"Neyi? Nereyi?"

"Caddenin karşısına park etmiş koyu renkli SUV. Şoför az önce farlarını yaktı. Joe. Bizimkileri yak."

Joe ışıkları yaktı ve parlattı.

Bao dedi ki, "El sallıyor. Bize. Sanırım yeşil bir rüzgarlık giyiyor olabilir."

"Harika yakaladın, Bao. Onu tanıdım."

Bao CS Inc. şirketini aramış ve Pete Wooten'la konuşmuş, o da ayak bölmesine koyduğu dizüstü bilgisayara ping atmıştı. Apocalypto'nun aradığı bilgisayar olduğunu doğrulamıştı. Joe, Craig Steinmetz'e ulaştı ve onu bilgilendirdi. "Onu yakalarsak seni ararım."

Bao dizüstü bilgisayarı tutuyordu. O kutuyu kandıracak, çözecek, kandıracak ve teknolojik becerilerini her şekilde kullanacaktı. CS Inc. bilgisayarın anahtarını

St. Vartan'ın ağına yerleştirilen kötü amaçlı yazılım. Ama yine de Apocalypto operatörünün bildiklerini anlatması gerekiyordu.

"Joe. Bence o gitmeden önce gidip yeşil rüzgarlıkla konuşmalıyız. Sen ne dersin?"

"Tamam. Bao, sen arabanın yolcu tarafına geç. Ben sürücü tarafına gideceğim. Silahını yanında tut."

Joe arabadan indi. Gözlerini SUV'den ayırmadan ama Bao'nun yolcu tarafında nereden geldiğinin tamamen farkında olarak sürücünün yanına gitti.

"Ben Joe Molinari, FBI. Konuşmamız gerekiyor. Ellerinizi kaldırın. Şimdi kapınızı açıyorum. Ani hareketler yapmayın."

Joe sol eliyle sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve şoföre Glock'unu gösterdi.

Şoför, "Dizüstü bilgisayarım sende mi?"

diye sordu. "Belki," dedi Joe. "Adın ne senin?" "Robert. Nicholson. Bob."

"Bob. Sağındaki ortağım FBI'dan Müdür Wong. Ellerini yukarıda tutmanı ve arabadan çıkmanı istiyorum."

"Tamam, ben de seninle konuşmak istiyorum."

Joe'nun iç sesi sordu, *Neden?* Bu Apocalypto bağlantısı mıydı? Yoksa sadece bir çocuğun ev ödevini mi almıştı?

Bob dedi ki, "Silahlı değilim. Bacaklarımı açıp ayakta durmaya çalışacağım."

Joe, Bob'un kapı çerçevesinin etrafında beceriksizce dönmesini izledi. Karın kaslarını sıktı ve ayakta durana kadar bacaklarını gevşetti.

Bao, Bob'u kaputun üzerine fırlatıp üstünü ararken Joe'ya katıldı. Adamın silahı yoktu. Cüzdanında ehliyeti ve başka bir resimli kimliği vardı. Bao Bob'un önce sağ kolunu, sonra da sol kolunu arkaya doğru çekti ve Joe onu kelepçeledi.

"Hey, sakın ol," diye yakındı Bob. "Bu arada, arama iznin nerede?"

"Mahremiyet beklentin yoktu Bob. Dizüstü bilgisayarını halka açık bir yerde masanın üzerinde bıraktın. Araştır."

Şimdi Bob Nicholson gülüyordu.

"Arkadaşlarıma dizüstü bilgisayarımı Starbucks'ta bıraktığım için FBI tarafından tutuklandığımı söyleyene kadar bekleyin. Oh. Tutuklandım mı?"

Bao, "Sizi devam eden bir davanın şüpheli kişisi olarak getiriyoruz." dedi.

Bob dedi ki, "Starbucks açık. Neden biz-"

Bao dedi ki, "Burada konuşalım Bob. Dizüstü bilgisayarında ne bulacağız?"

"İşte bu yüzden seninle konuşmak istiyorum. Benim için yapabileceklerine bağlı olarak Aziz Vartan Hastanesi'ni kurtarabilirsin. Ve Apocalypto'yu açığa çıkarabilirim, bilmek istediğin her şeyi. Konumlar. Aktif operasyonlar. Zayıf halkalar. Tamam mı? Ama şu anda anlaşılmaya göre ben özgür bir adam olarak kalacağım.

FBI öldürülmediğimden emin olur."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 73

BAO WONG, JOE MOLINARI ve kendini küresel bir fidye yazılım şirketinin müzakerecisi olarak tanımlayan Bob Nicholson, Craig Steinmetz'in masasına bakan yarım daire şeklindeki ofis sandalyelerinde oturuyordu.

Bölüm şefinin üzerinde

eşofman altı ve gri bir hırka, deri düğmeler, mokasen ayakkabılar, çorapsız. Joe, kendisini aradığında yatakta olan Craig'in iş sonrası kıyafetlerini giyip ofisine vardığını biliyordu.

Tüm ışıklar açıldı. Steinmetz'in masasında kâğıtlar düzgün yığınlar halinde duruyordu ve masanın üzerinde iki bayrak vardı; biri Yıldızlar ve Şeritler, diğeri ise ortasında FBI amblemi olan düz mavi bir bayrak. Plaka cam pencerenin ötesinde, akşam gökyüzünü

On üç kat aşağıda farların çizgileri. Ne içecek servisi yapıldı, ne de ikram edildi. Nicholson ceketini zorlukla çıkardı ve Joe'nun yardımıyla sandalyesinin arkasına astı. Apocalypto'nun sırlarını biliyor muydu, yoksa Bob saçmalıyor muydu? Craig bilirdi.

Büroda geçirdiği kırk yılın ardından Steinmetz bu kritik sorgulama için daha hazır olamazdı. Önündeki kalemleri düzeltilti ve konuştu.

"Bay Nicholson, Apocalypto adlı bir şirkette mi çalışıyorsunuz?"

"Tam olarak değil efendim. Amsterdam'da uluslararası oyuncak pazarlayan bir oyuncak şirketi için çalışıyorum. Ama bu onların kılıfı. Binalarının bir katında, yaklaşık yüz yazılım dehası gerçek kâr merkezini yönetiyor. Bu Apocalypto."

"Anladım," dedi Steinmetz. "Peki ABD vatandaşı olduğunuz halde Amsterdam'daki bu oyuncak şirketinde çalışmaya nasıl başladınız?"

"Beni incelediler. Caltech'teki notlarımı öğrendiler. İleri yazılım teknolojisindeki becerilerimi. HP ve Intel'deki iş geçmişim. Sonra uzaktan mülakatlarla, pohpohlamalarla ve bir yığın parlak nesneler ve ben sahaya düştük. Bu yaklaşık dört yıl önceydi, efendim. ABD vatandaşlığım buna dahil değil çünkü burada yaşıyor, çalışıyor ve vergilerimi ödüyorum.

Ayrıca, Şef, iş bana tam olarak açıklanmadı. Deneysel olduğunu sanıyordum. Her zamanki gibi dizüstü bilgisayarına kod yazdım. Sonra gerçek oldu. Çok mu konuşuyorum?"

"Hayır," dedi Steinmetz. "Lütfen devam edin."

Bob başını salladı ve bir suçlu olarak hayatını anlatmaya devam etti.

"Birkaç yıl boyunca, hedeflenen firmalarla görüşmem için bana daha fazla teşvik verildi. Bunların çoğu endüstriyeldi ama çok da önemli değillerdi. Çim biçme makinesi üreticisi. Alüminyum kutular. Bunların hepsi bir denemeydi ama bilmiyordum. İş harika görünüyordu. Yaratıcı. Zorluydu. Zengin oldum. Benim için. Ama bu yıl hastanelerle birlikte... Şey. Kendimden iğreniyorum, efendim."

"Beni ikna et."

"Tamam. Açıklığa kavuşturmak istiyorum, Şef. Hedefleri ben seçmiyorum. Kötü amaçlı yazılımları ben yaratmıyorum ya da teslim etmiyorum. Ben sadece onların yakınlaştırıcı dedikleri kişiyim. Hedefle fidye için pazarlık yapıyorum ve ödeme güvence altına alındıktan sonra, diğer bankalara havale eden birçok bankadan ilkinde gidiyor. Ben bunun bir parçası değilim efendim, ama eninde sonunda Hollanda'daki bir bankaya geri dönüyor. Bir süreliğine, kurbanların yakasından düştükten sonra, onlara daha fazlasını bıraktığımızı düşündüm.

girdiğimiz zamankinden daha güvenli."

Bao, "Çok büyüksün Bob. Kötü amaçlı yazılım yüzünden ölen insanlara bir değer biçtin mi?"

"Hayır. Hayır. Programı kurcaladım, internet üzerinden yöneticilerle konuştum ama insani bir ücret istediğimde buzlandım. 'Senin işin değil. Hastaneler sigortalı...'"

Steinmetz dedi ki, "Pekala. Anlıyorum, Bob. Sen bir arabulucusun, diyorsun ki, bilgisayar becerileri olan namuslu bir vatandaş teröristler."

Joe dikkatle Bob'u izliyordu. Ona öyle geliyordu ki, Bob böyle bir anı hiç hayal etmemişti. Korkmuştu. Dizüstü bilgisayarını Starbucks onu Federal Soruşturma Bürosu'nun San Francisco'daki en iyi adamına itirafta bulunmaya hazırlamamıştı. Koluyla gözlerini sildi.

Steinmetz ortadaki çekmeceyi karıştırdı, bir paket mendil buldu ve masanın üzerine koydu.

Bob şimdi kekeliyordu. "Efendim... Kasıtlı olarak kördüm ve kendimi affetmiyorum... Ama bağlam açısından, bu şişman bir çocuk için çok baş döndürücü bir şeydi

Bir fabrika kasabasından burslar ve notlar alan ve Nowheresville'den bir çıkış yolu olan ... Temiz bir yeniden başlatma kazanmak istiyorum ..."

Steinmetz, "Yani FBI'dan koruma alsanız da almasanız da işinizi bırakacak mısınız?" diye sordu.

"Evet, efendim. Ama koruma olmadan, öldürüleceğim. Ve Apocalypto yaşayacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 74

CLAIRE VE BEN ayrı ayrı Susie'nin evine gittik ve yarım blok ötede park ettik. Işıkla parlayan pencereleri görmek bile beni ayağa kaldırmaya yetmişti. Girişe doğru yürürken Claire'le kollarımızı birleştirdik. Claire alışılmadık derecede sessiz olduğu için bütün konuşmayı ben yaptım.

"İçini kemiren bir şey mi var Kelebek? Konuş benimle." Claire'in iç çekişi uzun ve derindi.

"Claire?"

"Özür dilerim. Beklediğim bazı sonuçları düşünüyordum. Dün Jamie Fricke'nin tırnaklarının altındaki kazıntıları topluyordum ve sağ elinin biraz şişmiş olduğunu ve parmak eklemlerinin hafifçe aşınmış olduğunu fark ettim. Sanki birine yumruk atmış gibi. Muhtemelen ölmeden hemen önce."

"Claire, bu çok büyük. Katiline yumruk attığını mı düşünüyorsun?"

"Ya da kaldırımı sıyırdı. Şu anda tek bildiğim parmak eklemlerinin derisini yüzdüğü. Her neyse, her parmak ekleminden örnek aldım, örnekleri ayırdım, elini gazlı bezle kapattım ve laboratuvarımdan hızlı DNA testi yapmalarını istedim.

Belki katiliyle eşleşir."

Havaya "Bunu nasıl kaçırdık?" diye sordum.

"Linds. Olay yerine gittiğimde, yüz metre karelik bir alanın içinde on kişi vardı. Ve bunun iki katı kadar da gerçek suç Bağımlılar kasetin dışındaydı, fotoğraf çekiyorlardı, bağırarak sorular soruyorlardı. Fricke kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu. Onu hemen minibüse bindirdik-"

Dedim ki, "Hayır, sorun değil. Biraz umut hissediyorum..."

"Ben de," dedi Claire. "Biraz. Ama bunu kontrol altında tutmanı tavsiye ederim." Ve sonra Susie'nin ön kapısında olduk.

Kapıyı açtım ve baharat kokusu, ışık, kahkaha ve çelik davulların jazzy ritmi ile birlikte kaldırımı yayıldı. Kapıyı tuttum

Sarı Kuş Grubu orijinal bir melodiye başlarken Claire ve o gülümsediler. Odanın kendisi sarı bir kuşun görüntüsünü çağırıştırıyor. Duvarlar

Olgun mangoların rengine ve Jamaika tarzında elle boyanmış pazar sahneleriyle asılı.

Susie limbo yarışması için ana katı hazırlıyordu ve sağımızdaki uzun bar, taburelerinden düşmeden geri fırlatan müdavimlerle doluydu. Barmen otuz buçuk yaşındaydı, trombon çalıyordu, sarı saçları vardı ve üzerinde "İtfaiyeci" yazan bir isim etiketi olan çiçekli bir gömlek giyyordu.

Claire ve ben ana odadan geçerken el salladı ve bize seslendi, sonra mutfağın geçiş penceresinin yanından geçen ve daha küçük, daha sessiz bir yemek alanına açılan koridora girdi.

Susie'nin arka odasındaki garson, arkadaşımız Lorraine O'Dea, dikkatimizi çekmek için ısıklık çaldı ve "bizim" kabini işaret etti. Yuki çoktan oraya oturmuş, tasarım bir takım elbise giymiş ve mutlu olmaktan uzak bir gülümsemeyle köşeye çekilmişti. Claire onun yanındaki kabine kaydı. Ben de onların karşısındaki bankta oturdum.

Claire, "Hadi içecek bir şeyler alalım. Ben hazırım."

Lorraine yüzümüzü okudu. Menüler ve bir sürahi fiçı ile üç buz gibi bira bardağı getirdi ve Yuki'ye biranın sorun olup olmadığını sordu.

Yuki'nin "çıldırma" içkisi meyveli bir margarita; tekilayı soda gibi içiyor. Sonra kıkırdıyor ve şarkı söylüyor. "Tabii" dediğinde çok sevindim. Demle.

"Lorraine, Cindy gelene kadar cips ve sos ister misin?" dedim. "Tabii ki."

Claire, Yuki'nin birasının yarısını bırakmasını bekledikten sonra elini Yuki'nin koluna koydu ve "Paylaşacak bir şeyin var mı tatlım?" diye sordu.

Yuki, "Ah, oğlum. Bunu söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum." "Bu Mary Elena'yla mı ilgili?" dedim.

Yuki başını salladı. "Onun hatası değildi. Her şey yolunda gidiyordu. Mahkemede ve kürsüde gayet iyiydi. Sonra Tyler Cates, o pislik, ayağa fırladı ve onu *tanıdığını* söyledi. *Birlikte bir akıl hastanesinde yatmışlar*. Brookside Psikiyatri. Ve yemin etmemişti. Ayağa kalkıp bu saçmalığı jüriye haykırdığında avukat masasındaydı."

BÖLÜM 75

Tyler Cates'in Yuki'nin davasını, Mary Elena ve kendisinin aynı hastanede hasta oldukları haberiyle havaya uçurduğunu hayal ettiğimde gerçekten çenem düştü.

Brookside Psikiyatri.

Sonra da "Bu saçmalık, değil mi?" diye mırıldandım.

"Henüz bilmiyoruz," diye homurdandı Yuki. "Tıbbi bilgilere ulaşmak neredeyse imkânsız. Ama Google'da arattım. Bangor, Maine'de; Louisville, Kentucky'de; ve Pensacola, Florida'da Brookside Psikiyatri var. Ayrıca bir klinikler zinciri olan Brookside Wellness ve birkaç Brookside Ruh Sağlığı Kaplıcası. Bunların hepsi farklı eyaletlerde, farklı yasalara sahip ve HIPAA kuralları göz önüne alındığında, hastanın noktalı çizgiyi imzalaması gerekiyor yoksa fasulyeleri öğrenemezsiniz."

Korunan bilgilere ulaşmak için aşılması gereken yasal engelleri düşündükçe kendi kendime "Oh, adamım" dediğimi duydum.

Claire, "Bir saniye bekle. Anlayayım diye söylüyorum. Eğer Cates gerçekten Mary Elena'yı tanıyorsa -sadece söylüyorum- bu, bir suçlunun suçlamalarını nasıl etkiler?

bariz şiddetli tecavüz ve dayak?"

Yuki, "Mary Elena'nın güvenilirliği tehlikede. Suça tanıklık eden kimse yok, yani 'o dedi, bu dedi'. Evet, vahşice dövüldü ama Cates'i tanımadığını da söyledi. Yemin altında bir yabancıнын seks istediğini söyledi. Bunu isteyen o olduğunu söyledi. Yani. Eskiden tanıdığı birinden seks talep etseydi, bazı insanlar bunun tecavüz olmadığını söyleyebilirdi.

Ağır saldırı mı? Çok mümkün. Yine de. Bir oy jüriyi asabilir ve Cates'e geçiş izni verilebilir."

"Cates Brookside'da geçirdiği zamanı belgeleyebilir mi?"

diye sordum. "Hiçbir fikrim yok," dedi Yuki.

"Peki ya Mary Elena?"

"Hiç yaşanmadığını söylüyor. İmkânı yok." Yuki devam etti. "Brookside San Francisco'da olsaydı Red Dog'un bu bilgiyi almak için dağları yerinden oynatması gerekirdi.

Francisco. O zaman bile milyonlarca torpil yapması gerekirdi. Benimle neredeyse hiç konuşmuyor çünkü bu davanın başından beri berbat olduğunu söyledi."

Yuki, Claire ve ben hepimiz olay yerindeydik. Bu yargılanması ve kazanılması gereken bir davaydı ve ben de öyle söyledim.

Yuki sözlerine şöyle devam etti: "En iyi şansımız Yargıç St. John. O sert ve öfkeli biri. Ayrıca bu jüriyi kaybetmek ve baştan başlamak zorunda kalmak istemiyor. Jüri üyelerine Brookside'a yapılan tüm atıfları görmezden gelmeleri talimatını vermesini umuyoruz çünkü ortada gerçek bir kanıt ya da yeminli ifade yok."

"Yoksa?"

"Ya da hatalı yargılama kararı verebilir. Kızıl Köpek bile hatalı yargılamayı ve unutmayı tercih eder. Sabah öğreniriz. Keşke Cindy burada olsaydı da size görgü tanığı gazetecinin anlattıklarını aktarabilseydi. Nerede o?"

"Telefon yok" kuralına bir istisna olarak, Claire gibi ben de telefonumu açtım. Joe'dan bana bir mesaj vardı.

Eve geç geleceğim, sarışın. Bayan Rose'u aradım, çocuk ve köpek onda.

Tam o sırada Claire restoranın gürültüsü arasında seslendi, "İşte geliyor."

Döndüğümde çiçekli güzel bir elbise giymiş Cindy'nin koridordan geçip odaya girdiğini gördüm.

Yalnız değildi.

BÖLÜM 76

Cindy annesini getirmişti.

Darcy Thomas, Kadın Cinayet Kulübü'nün özel yemek salonuna girdiklerinde kızının hemen arkasındaydı. Darcy ile daha önce Cindy'nin ilk kitabı *Fish's Girl*'ün partisinde tanışmıştık. Corte Madera'daki Book Passage'da elimizde kâğıt tabaklarla birlikte yemek yemiş ve onu oybirliğiyle beğenmiştik. Aile benzerliği vardı. Darcy'nin Aynı kemik yapısına ve kıvrıkcık saçlara sahipti ve ayrıca inatçı kararlılığının üzerinde kolay bir kahkahası vardı.

Lorraine bir sandalyeyi masanın ucuna taşıdı, böylece hepimiz kabine sığabildik. Darcy yanıma kaydı ve sarılmak için elini uzattı, ben de seve seve sarıldım. Masanın diğer ucuna uzandı ve Yuki ve Claire'le yumruklaştı.

"Hepinizi görmek çok güzel. Ciddi bir Cinayet Kulübü toplantısını mı bölüyorum?"

Claire söz alarak, "Hiç de değil, Darcy. Özetliyorduk. Menüü biliyoruz ve tavsiyelerde bulunabiliriz."

"Yemek için zaman yok," dedi. "Belki bir şeyler içmek için zaman vardır."

Lorraine elinde not defteriyle yemek siparişlerimizi, Darcy'nin bir bardak Chardonnay siparişini ve Cindy'nin bir bardak bira isteğini aldı, sonra da bir anda ortadan kayboldu.

Darcy masadakilere, "Bu bir günlük bir geri dönüş yolculuğuydu. Akşam yemeğini uçakta yiyeceğim, ancak kulübün dikkate alması gereken bir sorunum var ve umarım hepiniz yardımcı olabilirsiniz."

Cindy inledi, "Oh, Tanrım."

Lorraine Darcy için şarap, Cindy için bir kupa getirdi ve ben de Joe'yu aramak için o anı kullandım. Telefonu açtı.

"Şu an konuşamam, Linds. Üzgünüm."

"Sonra mı?" Dedim. "Bir saat içinde evde olurum. Ya da öyle."

"Bekleme," dedi. "Ne zaman gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok... Gitmeliyim."

Kapattı ve ben de telefonu kapattım.

Lorraine yemeklerimizle birlikte hızla geri geldi ve Darcy cipsleri batırırken, "Darcy, bizimle beyin fırtınası yapmak ister misin?" diye sordum.

Cindy'nin bardağı doldurulduğunda Darcy, "Öncelikle şunu söyleyeyim, işin içinde silah yok. Kimse yaralanmayacak. Ambulansa gerek yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 77

DARCY doğal bir komedyendi ve tabii ki Cindy "Anne, çıkar ağzındaki baklayı, olur mu?" diyene kadar üçümüz de güldük. Aşırı dramatik davranıyorsun."

"Cindy, sen anlat, tamam mı? Çok yorgunum," dedi Darcy.

"Alışverişe gittik!" Cindy söyledi. "Gelinlik almaya."

"Ohhhhhh," dedi ikimiz ya da üçümüz hep bir ağızdan.

Darcy tekrar söze girdi. "Otuz kişiden üç yarı finalist kaldı.

Cindy bir elbise türüne bile bağlı değil. Bu konuda bir köşe yazısı yazmalısın, Cynthia. Diğer kadınların gelinlik almak gibi ölüm kalım kararıyla nasıl başa çıktıklarını öğren."

Yuki gülmeye başladı, çan sesine benzeyen kıkırdaması o kadar neşeliydi ki katılmadan duymak imkansızdı. Çok yorgun olduğu her halinden belli olan Darcy bile burnundan şarap üfledi ve Claire masayı defalarca tokatladı. Gülerek güldü.

Hepimiz yeniden normal nefes almaya başladığımızda Claire masadakilere sordu: "Ovma nerede? Cindy her şeyin içinde iyi görünür. Ve ödünç bir şey için benim incilerimi tak."

Yuki, "Lütfen beni elbise jürisine alın. Yarışmacıların resimleri var mı?"

"Neden, evet var," dedi Darcy.

Biz yemeğimizi yerken Darcy, resim galerisi en iyi üç seçeneğe açık olan telefonunu elden ele dolaştırdı. Cindy telefonundaki saate baktı, sonra annesine bir Uber çağırıp çağırmaması gerektiğini sordu.

"Bu harika olur, tatlım," dedi Darcy.

Cindy yolculuğu talep etti ve bir onay aldı. Ateşli bir yemek ya da kıyafet seçimine daha fazla müdahale havasında değildi, ancak sıkıldı ve ayakta kalan son üç kişi hakkında yorumlar yaptı: "Şu," dedi, "Beni hamile gösteriyor ama kesinlikle değilim. İkincisi," dedi, "bir atölyede ucuza yapılmış gibi görünüyor."

Darcy, "Bu arada, tasarımcı elbisesi." dedi.

Cindy annesini görmezden geldi. "Bu, üçüncü kaybeden, anneme çok yakıştı ama bu bir indirim ve bana iki beden büyük" dedi.

Darcy alay etti.

Tam o sırada Cindy'nin telefonu çaldı.

Cindy, "Aracın geldi anne," dedi. "Ben de gitmeliyim," dedim.

Claire'e kendi payımı karşılaması için biraz para verdim, ona ve Yuki'ye iyi geceler diledim, sonra Cindy ve ben Darcy Thomas'ı arabasına kadar götürdük. Darcy'ye güzelce sarıldım ve düğünde görüşeceğimizi söyledim.

"Cindy beyaz giyecek," dedim. "Bunu garanti ederim."

"Yemin eder misin?"

"Uh, hayır."

Cindy koluma yumuşak bir yumruk attı.

Darcy'ye arabanın kapısını açıp el sallayarak veda ederken yine gülüyordum. Cindy'ye de sarıldım ve "Yarın konuşalım" dedim.

Yanaklarımızdan öptük, sonra bloktan aşağı mavi Explorer'ıma doğru koştum, son birkaç yıl içinde iş yerinde silah ateşi nedeniyle sahip olduğum neredeyse aynı üçüncü model. Evet, yaşamak için yaptığım şey gerçekten bu.

Bunu atlayarak, yirmi dakika içinde Julie ve Martha'yı bakıcıları, komşumuz Bayan Gloria Rose ile birlikte kreşten eve getireceğime ve Joe kapıdan girdiğinde evde olacağıma odaklandım. Saat kaç olursa olsun.

BÖLÜM 78

JOE, BOB'UN TERLEMESİNİ IZLEDİ.

Bob Nicholson içtenlikle konuşuyordu ama bu köşenin ardını görememişti ve sonuçları şimdi gerçek olmuştu. Bir bardak su istedi ve Steinmetz başını hayır anlamında salladı.

"Konuşmaya devam et, Bob."

Bob, "Ben olaya şöyle bakıyorum," dedi. "Aziz Vartan'ın koruma ekibine Hastaneyi sanal bir duvarın arkasına nasıl koyacağınızı. Apocalypto programını kökünden yok edebilirim ve size karar vericileri nasıl kapatacağınızı söyleyebilirim. Hepsi bu gece."

Steinmetz sandalyesinde öne doğru oturdu ve "Oakland Pediatri ile pazarlık yaptınız mı?" diye sordu.

"Evet, efendim. Bunu söylediğim için üzgünüm. Manşetleri gördüm. Ve fotoğrafları. Siz bana 'O zaman neden St. Vartan's' diye sormadan önce, bu görevi geri çevirmenin bir yolu yoktu. Tanıdığım bir adam bunu yaptı ve duyduğuma göre bir kurşun ve odun kırma makinesi cenazesi almış."

Steinmetz kararsızca homurdandı ama Joe onun kararını verdiğini biliyordu.

Steinmetz, "Ve bizden istediğiniz şey, hastanenin bilgisayar ağını yeniden bir araya getirme, koruma ve Apocalypto'yu yok etme karşılığında yeni bir kimlik ve konum." dedi.

"Evet, efendim."

Steinmetz dedi ki, "Tamam, Bob. Seni kontrol ettirdim. Quantico. Interpol. Görünüşe göre söylediğiniz kişisiniz."

Sandalyesini birkaç derece çevirdi ve "Bao, Wooten ve Thordarson'ı ara ve LaBreche'i hastaneye götürmelerini söyle" dedi.

Joe, "Ve bilgi işlem elemanı Walters." dedi.

Steinmetz dedi ki, "Tamam. Joe, ABD polisleri için St. Vartan'a götürmek için aşağıda bekliyor. Alanda olduğunuzda beni arayın. Polisler Bob'dan sorumlu. CS Inc. hastanenin temiz olduğunu onaylayana kadar sen ve Bao onunla kalın. Burada ve müsait olacağım. Joe, bana birkaç

İş bittiğinde seninle birkaç dakika yalnız kalacağım. Bob, eğer başarısız olursan, gözaltına alınacaksın ve suçlanacaksın. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Steinmetz masasındaki dosyadan bir kâğıt çıkardı ve Bob'a uzatarak, "Bu anlaşma her iki tarafı da koruyor. Üzerinize düşeni bizi tatmin edecek şekilde yaparsanız, yeni bir kimlik alırsınız ve küçük bir kasabaya taşınırsınız. Bulgaristan."

Bob güldü. "Bir bakayım."

Steinmetz anlaşmayı ona uzattı. Joe, Bob'un başını sallayışından ve "hı hı"larından anlaşıldığı kadarıyla şartları kabul etmişti.

ABD'ye yeni bir kimlikle. Bob şefin masasının üzerindeki kalemlerden birini aldı. Belgeyi imzaladı, Steinmetz imzaladı ve Joe imzalara tanıklık etti. Steinmetz belgeyi çekmecesine geri koydu.

Steinmetz dedi ki, "Bu gece bununla ilgilen Bob. Birkaç hayat kurtar. Kendini affettir."

F R I D A Y

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79

Steinmetz'le görüşmesinden beş saat sonra, saat 02:00'de Joe, önünde kahve otomatı ve tarçınlı çöreklerle şefin ofisine geri dönmüştü.

Steinmetz, "Bao aradı. Her şeyin cıva gibi olduğunu söyledi. Aziz Vartan'ın ağı onarıldı, test edildi ve onaylandı. Katılıyor musunuz?"

Joe, "Craig, izledim. Rolümü oynadım ve sorular sordum ama gerçekten teknik bilgimin sınırları var. Bao ve CS Inc. memnun kaldı. Memnundan da öte diyebilirim."

"Teknik konuşma rahatsız edici, değil mi?"

"Evet, uzaydan gelen bir dil. Biz anlaşmanın ona düşen kısmını hallederken polisler Bob'u nezarete attılar."

"Çok iyi. Senin için bir şeyim var," dedi Steinmetz.

Çekmecesini açıp bir dosya çıkardı ve masanın üzerinden Joe'ya uzattı. Klasörün içinde iki numaralı bir zarf vardı, ön yüzünde Joe'nun adı yazılıydı.

Joe bunun başka bir iş teklifi olup olmadığını merak etti. Steinmetz onu tam zamanlı olarak geri çekmeye çalışmıştı ama Joe şimdiye kadar direnmişti.

Steinmetz, "Bunu hızlı bir şekilde takip ettim." dedi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Joe başparmağını kapağın altına soktu, zarfın arkasına doğru çekti, sonra ekteki kâğıdı çıkardı. Çift aralıklı bir paragraf vardı.

"Craig, teşekkür ederim. Bunu Lindsay ile konuşmak istiyorum." "Tamam. Gelecek hafta bu saatlere kadar bir cevaba ihtiyacım var. Tamam mı?" "Tekrar teşekkürler Craig. Sana haber veririm."

İki adam ayağa kalktı, el sıkıştı ve birlikte asansöre binerek sokağa indi.

BÖLÜM 80

Şafaktan önce bir saatte uyandım. Başucumdaki saat günü, havayı ve saati söyler. Altı kırk. Cuma günü. Bulutlu, yağmur ihtimali yok. Saatim asla yalan söylemez.

Tekrar uykuya dalmayı umarak gözlerimi kapattım ama hayır. Jamie ve Holly Fricke'i düşünüyordum, cesetleri sokağa saçılmıştı, sadece altı ay arayla öldürülmüşlerdi.

Rae Bergen'le saat dokuzda bir toplantım vardı. Holly'nin küçük kız kardeşi soruşturmada işbirliği yapmakta direniyordu ama sonunda saat ondaki cenaze töreninden önce ben ve Rich ile Fricke'lerin evinde buluşmayı kabul etti. Holly'yi hayatı boyunca tanıyan Rae'yi sorgulamamız için fazla zaman yoktu. aynı zamanda Jamie'nin uzun süreli sevgililerinden biriydi.

Yine de Conklin'in yardımıyla, izin verilen süre içinde ondan alabileceğim her şeyi almaya kararlıydım. Davayı çözmek için bir saatten az vaktimiz vardı ama Rich kadınlarla görüşmekte ustaydı.

Yuvarlandım ve Joe'ya uzandım.

"Uyanık mısın?" Fısıldadım.

"Hayır," dedi. "Bugün günlerden ne?"

"Cuma. Nasıl geçti?"

"Hmmmmmm?"

"Dizüstü

bilgisayarcı mı?"

"Günü kurtardı, tatlım. İyilik yapmak istiyor." "St.

Vartan's için mi?"

"Elbette. Apocalypto'nun adamıydı. Oakland'lı adam. Pediatri. O da."

"Ciddi misin? Ve sen onu yakaladın mı?"

"O bir bağ yetiştirdi ..."

"Viddan mı?"

"Mmmmm."

"Joe?"

Tekrar uykuya dalmıştı. Parmaklarımı öptüm, yanağına dokundum ve fısıldadım, "Acele etmeliyim. Gitmem gereken bir cenaze var."

Joe gülümsedi ve gözlerini açmadan çapraz parmaklarını kaldırdı, sonra, "Gloria sekizde geliyor," dedi.

"Mükemmel."

Ona tüm vücudumla sarıldım ve yataktan kalktım.

Joe'nun Apocalypto işini nasıl kapattığına ya da kapatıp kapatmadığına dair çok kısa bir açıklama almak, bir gerilim filmi izlerken elektriğin kesilmesi gibiydi. Joe fidye yazarımcısının günü kurtardığını söylemişti. Bildiğim iyi oldu ama birkaç ayrıntı daha alabilirdim. İşler şimdi ne durumdaydı?

Güne hazırlanırken hâlâ olasılıkları düşünüyor, elimde hiçbir şey olmadan suçu çözmeye çalışıyordum. Yağmur kutusunda beş dakika geçirdim, sonra saçlarıma fön çektim. Uzun zamandır ilk kez sivri uçlu ayakkabılara adım attım, ayaklarım itiraz etti. Şık siyah elbisemi başımdan geçirdim ve boynumdaki zincire altın bir haç astım. Kapı çaldığında saçlarımı tarıyordum. Gloria Rose'u selamladım, kurtarıcı lütfumuz. Erkenciydi.

Molinari'nin yapılacaklar listesindeki birkaç maddeyi işaretlediğim steno konuşmalarımızdan birini yaptık. Joe'ya bir not yazdım ve Julie Martha'yla birlikte odasından çıktığında sırtıyordum. Julie'nin Joe'nunkiler gibi siyah olan bukleleri mavi gözlerinin üzerine düşüyordu. Kollarını belime doladı. I Başının tepesini öptü, Martha'nın kulaklarını karıştırdı ve son olarak Bayan Rose'a nasıl görüldüğümü sordu.

"Sanki cenazeye gidiyormuşsun gibi."

Gülüştük ve Julie'yi aramıza alarak Bayan Rose'a sarıldım. Julie'yi tekrar öptüm ve ona küçük kızımı ne kadar çok sevdiğimi, sevdiğimi, sevdiğimi söyledim.

"Babam uyandığında ona yeni bir oyun öğreteceğim," dedi Julie. "Önce kahvaltısını yaptığından emin ol, Bugs, tamam mı?"

"Biraz ruj sür," dedi Bayan Rose. Anlaşıldı.

BÖLÜM 81

Explorer'ıma atlayıp Pacific Heights'a doğru yola çıktığımda, uyanıkken aklımdan geçenleri kapalı bir döngü içinde tekrar tekrar düşündüm. Bu Fricke muamması. Holly ve Jamie'nin infazları. Bilgisiz ev personeli. Claire'in Jamie'nin derisi yüzülmüş eklemlerini keskin bir şekilde gözlemlemesi. Önlüğünün cebinden bir tavşan çıkarmıştı.

Ve Rae Bergen'i düşündüm, boşanmış bir çocuk annesi, Los Angeles'in en gözde oyun parklarında görülen, sonunda işe yarayabilecek yazma yeteneğine sahip bir parti kızı olarak tanınan.

Kız kardeşinin kocasıyla uzun süreli bir ilişki yaşayan bu kadınla tanışmak için can atıyordum. Duyulmamış bir şey değildi ama alışılmadık bir şeydi. Rae bu yüzden mi beni şimdiye kadar ertelemişti?

Evden çıktıktan yaklaşık on beş dakika sonra Fricke'lerin evine ulaştım. Biraz sonra Richie'nin eski Bronco'su evin kıvrımlı garaj yoluna girdi ve arkamda fren yaptı. Arabadan inip bana bir kap kahve uzattı ve ben de gülümsedim. Bu adamın nezaketi.

"Sen de mi uyumadın?" diye sordum.

"Olay bu değildi," dedi. "Cindy'ydi." "Peki ya o?"

"Takla atıyordu. Çırpınıyordu. Yataktan kalkıyordu. Geri geliyordu. Yatağı tekmeliyordu. Uykusunda konuşuyordu."

"Mesele sen değilsin Richie. Genel olarak evlilikle ilgili. Bunu kendisi için asla hayal etmedi. Bunu sen de biliyorsun."

"Sen de uyumadın," dedi bana.

"Joe'nun Steinmetz'den büyük bir görevi vardı. Saat üçe kadar eve gelmedi."

"Apocalypto?"

"Bingo," dedim. "Her şey yolunda. St. Vartan's yeniden faaliyete geçti." "Tanrı'ya şükür."

Richie istavroz çıkardı ve içini çekti. "Ayrıntılar?"

"Keşke. Joe konuşurken uyuyakaldı."

İkimiz de güldük.

"Eğer otele gitmek zorunda kalırsam yarın bütün gün uyuyacağım" dedi.

Dedim ki, "Harika fikir. Bu arada..."

"Evet. Rae bizimle konuşacak mı? Yoksa konuşmayacak mı? Neden konuşmadığını anlıyor musun?"

"Sanırım öyle. Tahminimce Holly ve Jamie'yi aynı anda sevdi. Ya da bariz olan: bize söylemek istemediği bir şey. Bunu öğreneceğiz ama Malibu'da yaşamasaydı daha kolay olurdu."

Derin bir nefes aldım ve Richie'ye, "Cenazeden sonra eve gidecek," dedim.

Rich kolunu omuzlarıma doladı ve beni biraz sıktı. "Bizimle konuşacak," dedi.

Çoğu zaman Rich haklıydı. Keskin içgüdülerini vardı ve bir sfenksin içinden gerçeği çıkarabilirdi. Ama hiç kimse elinde koz olmadan ve kısa sürede bir şüpheliyi çökertme konusunda yüzde 100 başarı sağlayamazdı. Ortağım bile.

Patika yoldan ön kapıya doğru yürüdük, sonra uzanıp zili çaldım.

BÖLÜM 82

ARTHUR BEVAQUA ön kapıyı açtı. "Çavuş, sizi gördüğüme sevindim."

"Ben de öyle Arthur. Ortağımı hatırlıyorsun."

"Elbette. Müfettiş Conklin. İçeri buyurun."

Arthur'a "Nasılsın?" diye sordum.

"Kendimi kaybolmuş hissediyorum. Bir işim var mı?"

"Bu büyük bir şey Arthur. Bakalım Rae'nin aklında ne varmış. Ve ani hareketler yapmamanızı öneririm."

Bana ellerinin boş olduğunu göstererek sırtıtmamızı istedi. Üçümüz birlikte, bugün benim için hiçbir büyü olmaya eski ustalarla kaplı uzun halı kaplı koridorda yürüdük. Koridordan egzotik bitkilerin ve Pasifik'in geniş manzarasının bulunduğu kubbeli cam odaya giden yolu biliyordum.

Solaryumda bir düzine küçük yuvarlak masa vardı ve bunlardan biri üç kişilikti. Siyahlar giymiş siyah saçlı bir kadın bunlardan birinde sırtı girişe dönük bir şekilde oturuyordu. Arthur'u masaya kadar takip ettik. Dedi ki, "Bayan

Rae, bunlar SFPD'den Çavuş Boxer ve Müfettiş Conklin."

Ona teşekkür ettim ve Rich'le yerimize oturduk. Arthur'un telefonda Rafe'i aradığını ve arabaları çekmesini istediğini duydum. Rae'ye trajik kaybı için üzgün olduğumuzu söyledim, ardından Arthur siparişlerimizi aldı ve ortadan kayboldu.

"Bayan Bergen" dedim.

"Bana Rae de."

"Rae. James Fricke cinayetinin baş dedektifiyim. Biliyorum.

Bugün çok az zamanımız var, bu yüzden sizin yardımınızla bazı temel bilgileri ve James ile Holly'yi öldüren kişi hakkında sahip olabileceğiniz fikirleri almak istiyoruz."

"Yardım etmek istiyorum, Çavuş. Beni ikna etmek zorunda değilsiniz." "Güzel."

Telefonumu çıkardım ve ona Malibu'daki adresini, telefon numaralarını ve e-posta adreslerini gösterdim, o da bunları doğruladı.

"Bu röportajı kaydedeceğim, Rae. Çok zaman kazandıracak. Bana vaktimiz olduğu kadar çok soru sorabilirsin. Ve telefonda, burada ya da Malibu'da devam edebiliriz."

"Bana uyar. Kartınızı alabilir miyim?"

Rae'ye bir kart uzattım ve Conklin, "Bunu senden duymak isterim. James Fricke ile ilişkiniz neydi?"

"Ben onu sevdim. O da beni seviyordu. Evet, kız kardeşimle evliydi, karmaşık bir hikâye. Ama kız kardeşim onun serbest sosyal hayatını biliyordu. Ve bu iki taraf için de geçerliydi. Holly'nin de sevgilileri vardı. Artık Jamie'yi sevmiyordu. Hatta ondan hoşlanmıyordu bile. Ya da bana öyle söyledi."

"Jamie ile ne sıklıkla görüşüyordunuz?" diye sordum.

"Yapabildiğimiz zaman. Arabayla altı saat uzaklıkta yaşıyorum. Uçmayı sevmiyorum. Bu yüzden Jamie'yi ayda bir kez görebiliyordum."

Rae bize Holly öldüğünden beri Jamie'nin programı hakkında bildiklerini anlattı, ilk evliliğinden olan oğullarının İsviçre'de yaşadığını, ilk eşi Talia'nın da orada olduğunu ve Arthur'un futbol programının olduğunu söyledi.

Conklin Rae'ye Holly ya da Jamie'yi tehdit eden birini tanıyıp tanımadığını, ikisinin de hayatlarında büyük değişiklikler yapıp yapmadıklarını, Jamie'nin kumar borcu olup olmadığını, Holly'nin reddedilmiş bir aşığın hedefi olup olmadığını sordu.

Rae soruları inandırıcı bir şekilde ve tereddüt etmeden yanıtladı. Birbiri ardına dört hayır. Ve saatine baktığında, çay ve taze pişmiş ekmeklerden oluşan kahvaltılarımıza dokunulmayacağını biliyordum. Beş dakika ya da daha kısa bir süre içinde Rae ile röportajımız bitecek, Fricke'lerin özel şapelinde olacaktık ve Rae ile bir daha yüz yüze konuşma şansımız olmayabilirdi.

Elimi koluna koydum ve sordum, "Rae. Geçtiğimiz Salı sabahı neredeydin?"

"Jamie öldürüldüğünde mi? Evdeydim," dedi. "Eski kocam Christophe Picard gece evde kalmıştı."

Dedim ki, "Christophe hakkında bir şeyler okumuştum. Presidio Heights'ta bir restoranı var."

"Evet," dedi Rae. "Burada, San Francisco'da yaşıyor. Jamie'nin vurulmasından bir gün önce, Pazartesi günü Christophe Los Angeles'a gitti. Günü oğlumuz Brock'la Venice Beach'te geçirdik, sonra Christophe bizde kaldı."

Jamie için sorun değildi. Herhangi bir sorun yoktu. Cenazede seni Christophe ile tanıştırebilirim."

Rae'ye zaman ayırdığı için teşekkür ettik ve kapıdan çıkarken Arthur'la birkaç kelime konuşmak için durdum. Rae'yi severdi. Ama onu yirmi yıldır tanınmasına rağmen iyi tanımıyordu.

"Arthur, evet mi hayır mı? Ona güvenir miydin?" "Bunu söyleyemem," dedi Arthur.
Bu hayır demektir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 83

YUKI kırmızı "kapanış konuşması" takımının ceketinin düğmelerini ilikledi. Tyler Cates'e karşı açılan dava Yuki'nin umduğu gibi iyi gidiyordu. istikrarlıydı, inandırıcıydı, tek bir dikiş bile atmamıştı - ta ki Cates, Mary Elena'yı Brookside Psikiyatri adlı bir akıl hastanesinde hasta oldukları zaman tanıdığını söyleyerek bir H-bombası patlatana kadar. Xe Sogni'deki soyunma odasında ona neden seks teklif ettiğinin açıklaması buydu. Eski arkadaş olduklarını ve ikisinin de deli olduğunu söyledi.

Gelişmiş bir bilgisayar araştırması, en az otuz zihinsel Lindsay ve Claire'e yakındığı gibi, adında "Brookside" geçen kurumlar Bangor'dan Pensacola'ya, Baton Rouge'dan Seattle'a kadar Birleşik Devletler'in dört bir yanını dolaşıyordu. Mary Elena'nın Cates'in palavrasını destekleyecek ya da yalanlayacak yaşayan hiçbir akrabası yoktu ve eğer savcılık ya da savunma Brookside Mental ile ilgili herhangi bir şey bulursa, kurumun mahkeme celbi olmadan herhangi bir avukata kayıtları teslim etmesi pek olası değildi. Ve Cates'in yaşamı boyunca mahkeme celbinin gelmemesi için sayılamayacak kadar çok neden vardı.

Kızıl Köpek Yuki'nin bu davayı almasına karşıydı ama şu anki ikilemine de sempati duyuyordu.

"Elinden geleni yaptın. Hayır. Yuki, harikaydın. Ve kapanışını yaptıktan sonra, bu bizim elimizde değil."

Sabah 9:00'da Yuki ve Nick Gaines 8G'deki danışman masalarında yerlerini aldılar. Normalde Gaines bir mısır gevreği reklamında Genç Baba'yı oynayan bir aktör kadar derli toplu biriydi. Bugün ise arabasında uyumuş gibi görünüyordu.

Çok fazla uykusuzluk.

Yuki'nin değerlendirici bakışına karşılık veren Gaines, takım elbisesi için "Kazanmak için kırmızı mı?" dedi.

"Ayrıca ayak parmaklarımı çapraz tutuyorum ve cebimde dört yapraklı bir yonca var. Mary Elena'nın öğle tatiline kadar kendini daha iyi hissedeceğini sanmıyorum."

"Gerçekten hasta mı?"

"Yeniden travmatize edildi, Nicky. Büyükbabası tarafından yaşadığı ilk travma, Xe Sogni'deki saldırı ve şimdi de Cates'in pis pis bağırıp ona yalancı demesi. Sence Cates'le birlikte gerçekten bir akıl hastanesinde miydi?"

Gaines, "Ben öyle bir şey demedim," dedi.

Ama Yuki onun bunu düşündüğünü biliyordu. Eğer Brookside gerçek bir yer olsaydı ve Mary Elena Hayes ile Tyler Cates orada hasta olsalardı, Mary Elena'nın çoklu kişilikleri Tyler Cates'in suçsuz bulunması halinde onu şoktan koruyabilirdi. Ama avukatları onu ezici hayal kırıklığına karşı koruyamazdı. Kayıp. Altı ay gitti. Müvekkillerine olan güvenleri yok olmuştu.

Bu, hiç beklenmedik bir anda tepetaklak olan bir davayla sarsıldıkları ne ilk ne de son sefer olacaktı. Gerçeklere ve sıkı çalışmaya rağmen her şeyi berbat ettiğinize dair kesin bir his vardı ve bu asla kolaylaşmıyordu. Cehenneme kadar yolun var.

Ama Yuki o kadına inanıyordu. O boktan Cates yerine Mary Elena'ya her gün para yatırırdı.

BÖLÜM 84

DURUŞMA SALONU tıklım tıklımdı, ayakta duracak yer yoktu. Memur Louie Mack bir gardiyana çift kapıyı kapatmasını işaret ettikten sonra jüri üyelerini localarına götürdü ve yemin ettirdi. Jüri üyeleri yerlerine oturduktan sonra mahkeme salonu ile hakimin odası arasındaki kapı açıldı ve Sayın Henry William St. John içeri girdi ve kürsüye çıktı.

Yuki başını birkaç derece sola çevirdiğinde şunu görünce şaşırdı Savunma avukatı Ed Schneider her gün erken geldiği halde henüz yerine oturmamıştı. Bunu Gaines'e söyledi.

"Belki de Cates'le mantıklı konuşuyordur," dedi.

"Hımm," dedi Yuki. "Peki, ne diyor?"

"Bu Brookside saçmalığını geri çek yoksa pişman olmak için bir hücrede bir ömür geçireceksin.""

Yuki, "Belki. Cates aşağılık biri ama bugüne kadar bunu anladığını sanmıyorum." Gaines, "Bu onu bir psikopat yapar, değil mi?" dedi.

Tam o sırada, galeride yükselen bir vızıltıyla konuşmaları rayından çıktı. Yargıç St. John tokmağını yere vurarak sessizlik istedi ve bunu başardı. Düzgün saç kesimi ve kesilmiş bıyığından, kontrollü çatık kaşlarına ve cübbesinin düzgün kıvrımlarına kadar onunla ilgili her şey, bu yargıcın söylediklerinde ciddi olduğunu gösteriyordu. Sessizlik.

Salon sessizleşince yargıç boğazını temizledi ve mübaşir mahkemeyi toplantıya çağırdı.

Yuki ve Gaines açılan çift kapının sesiyle başlarını çevirdiler. Louie Mack kapıları ardına kadar açtı ve Ed Schneider hiç istifini bozmadan savunma avukatının masasındaki yerini aldı.

Yargıç başını sallayarak onu onayladı ve ardından Yuki'yi çağırdı. "Halk kapanış savunmasını yapmaya hazır mı?"

"Öyleyiz, Sayın Yargıç."

Yuki ayağa kalktı ve jüriyle yüzleşmek üzere kuyuya çıktı. Aynı anda savunma avukatı ayağa kalktı ve jüriye hitap edip edemeyeceğini sordu.

kürsüdeki yargıç.

"Bay Schneider, Bayan Castellano, lütfen yaklaşın."

İki dakika sonra yargıç mahkeme salonunun boşaltılmasını emretti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 85

ARA VERİLDİĞİNDE, Cindy salonun dışındaki atıştırmalık arabasından iki kutu maden suyu ile bir sandviç ve meyve salatası alarak Yuki'nin ofisine getirdi.

"Mayonezli tavuk ve pastırma olur mu?" diye sordu. "Olmazsa seni meyve salatamla takas ederim."

"Öyle ya da böyle," dedi Yuki. "Hiçbir şeyin tadını alabileceğimi sanmıyorum."

Yuki'nin iştahı yok gibiydi ama Cindy'nin kendisine eşlik etmesinden memnun görünüyordu. Cindy, *Chronicle*'ın saat altıdaki son teslim tarihini düşünüyor ve Hayes - Cates hikâyesini zamanında güncelleyebileceğini umuyordu. Yuki'nin özel haberleri kayıtlara geçirmesi nadiren olurdu ama bugün o günlerden biri olabilirdi.

O günlerde.

Cindy bir kutu maden suyunu Yuki'ye uzattı ve kendisinininkinin fişini çekti. Sandviçi masanın Yuki'nin tarafına kaydırды ve meyve salatası kabının kapağını açtı, kavundan bir ısırık aldı ve gerçek açlığını ele veren ateşli ifadesini azalttı. Yuki sandviçinden bir ısırık aldı, görünüşe göre Cindy'nin onu zorlamasına izin vermemeye kararlıydı-sayfa haberleri.

Yuki'nin masasının karşısında oturan Cindy'nin gözleri dolmamak için kendini zor tutuyordu. arkadaşını sorguya çekti. Yuki ne biliyordu? Ve ona söyleyecek miydi? Yuki'nin sandviçini parçalara ayırmasını, çatalıyla bir pastırma şeridini itmesini, parmaklarıyla almasını ve bir süre çiğnemesini izledi. Cindy maden suyunu içti ve bekledi. Ve sonra, sormak zorunda kaldı.

"Yuki, St. John'un ara vermesine ne sebep oldu? Schneider hakimle konuşmak istedi, sonra hakim de savcıyı istedi. Hepiniz tam olarak iki nokta yedi saniye konuştunuz. Sen ve Schneider kendi odalarınıza döndünüz.

ve St. John "Mahkeme ikinci bir emre kadar ertelenmiştir." dedi. Ben oradaydım, Yuki. Bunu yazabilirim."

"Elbette, Cin. Sorun değil."

"Evet, Yuki. Yargıç 'Mahkeme ertelenmiştir' dedi. Ama sen ve Schneider oda boşaltıldığında gitmiyorsunuz, bu yüzden burada bir hikaye olduğunu düşünüyorum."

Yuki, "Cin, sana bir *böbreğimi* verirdim ama bu..." dedi.

Cindy dedi ki, "Dur tahmin edeyim. Yasak bölge. Ama. Ya sana *benimkilerden* birini verirsem?

organlar? Peki ya karaciğerim?"

Yuki güldü ve Len Parisi'nin gölgesi kapı aralığından geçtiğinde Cindy de gülüyordu.

Yuki başını kaldırdı. "Bana ihtiyacın var mı Len?"

"Yargıç odamda görüşmek istiyor. Şimdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 86

FRICKE AİLESİ ŞAPELİ, 1853 dolaylarında, Fricke'lerin evinin arkasındaki ağaçlık çeyrek dönümlük bir arazi üzerine inşa edilmişti. Beyaz, ahşap çerçeveli yapı, ev ve büyük bir ağaç kümesi tarafından aşağıdaki yoldan gizlenmişti.

Uzun kenarlarda vitray pencereler, kırmızı boyalı bir ön kapı ve çan kulesinin tepesinde basit bir haç vardı.

Saat ona çeyrek kala, Fricke'nin arkadaşları ve ailesi yeni biçilmiş şapelin çimenlerinde toplanmıştı, Conklin ve ben ise ağaç hattının kenarında duruyorduk. Cappy'nin Holly'nin cenazesindeki açıklamalı fotoğrafını getirmiştim ve isimleri yüzlere iliştiyor ve toplantı hakkında bir fikir edinmeye çalışıyorduk. Yas tutanlardan bazıları gözyaşlarını siliyor ya da yüksek sesle ağlıyordu. Bazıları ise eğleniyordu. Sanki bir sınıf buluşmasında ya da eski arkadaşların partisinde gibiydiler.

Kalabalığı taradıktan sonra fotoğrafı çantama koydum ve suya girdik. Conklin, Patty Delaney'nin yanına gitti ve onu sürüden ayırdı. Konuşmalarını duyamadım ama birkaç gün önceki gibi histerik değildi. Judy Borinstein'ı buldum, lacivert takım elbisesi ve altın aksesuarlarıyla şık görünüyordu. Marilyn Stein, nam-ı diğer Marly, Holly'nin asistanı ve Jamie'nin sevgililerinden biri olan, şu anda New York'ta yaşayan ağlamaklı bir kadınla konuşuyordu. Borinstein da benim gibi iş modundaydı ve konuşmalarına ben de dahil oldum. Marilyn yüzünü bana doğru sertleştirdi ve uzaklaşmaya başladı.

Borinstein onu kolundan yakaladı ve "Marly, bu soruşturmayı Çavuş Boxer yürüttüğü için şanslıyız. Neden onunla birkaç dakika geçirmiyorsun?"

Sonra Judy çağrıldı.

Marly bana "Holly'nin ölümüyle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Jamie'nin ölümüyle ilgili bu soruşturmanın Holly'ninkinde bir ipucu bulması mümkün."

Marly omuz silkti ve yüz ifadesinden anlaşıldığı üzere yanımdan geçip gitti, *Her neyse. Umurumda değil.*

Dedim ki, "Bayan Stein, Bay Fricke'nin size çok değer verdiğini biliyorum. Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Size hiçbir şey söyleyemem. Holly öldürüldükten sonra Fricke'lerin işinden ayrıldım. Altı ay oldu."

Çimenlik boşalmıştı ve bu kadınla son kez vakit geçiriyor olabiliyordim.

"Marly, çok basit, Holly'nin ölmesini kim istedi?"

"Holly benim istediğimi söylerdi."

Conklin bu konuşmayı duymak için tam zamanında geldi. Marly'ye "Neden böyle söylüyorsun?" dedi.

"Onun hakkında çok şey biliyordum," dedi Marly. "Altı sayfalık bir gizlilik sözleşmesi imzaladım ama bu Jamie'nin beni ne kadar çok sevdiğini göstermeye yetmedi. Gündüzleri bir hizmetçiydim ve ayda birkaç gece birlikte olduğumuzda deliler gibi aşık bir aptaldım. Holly bunların hepsini biliyordu. Bu bana terapide otuz yıla mal olacak bir aşağılanma ve bir daha bir erkeğe güvenebileceğimden şüpheliyim. Ama Holly'yi ya da Jamie'yi ben öldürmedim. New York'ta bir işim, bir oda arkadaşım ve bir kapıcım var, hepsi de Jamie öldürüldüğünde nerede olduğuma tanıklık edebilir."

İsimleri ve numaraları istedim ve Marly bana onları verdi. Başka sorularım da vardı. Holly'ye herhangi bir nefret mektubu ya da tehdit telefonu gelmiş miydi, Jamie Holly'ye saldırmış mıydı, o sırada ya da geçmişe baktığında Holly ya da Jamie'nin ciddi bir tehlike altında olabileceğinden şüphelenmesine neden olacak herhangi bir şey olmuş muydu?

Marly her şeye hayır dedi, duygularının bir acı gölünün kıyılarını aşmasını engellemek için yüzü donmuştu. Holly onu işe aldığında kendisinin bir saf kız olduğunu ve bu konuda hazırlıksız olduğunu ısrarla iddia etti.

her iki Fricke'in de karmaşık duygularını ele alıyor.

"Arthur söylediğim her şeyin arkasında durabilir," diye tükürdü. "Arthur Bevaqua'dan sır çıkmaz. O her şeyi bilir. İyi şanslar, Çavuş. Ben bir çıkmaz sokağım."

BÖLÜM 87

MARILYN STEIN'in uzaklaşmasını izledim; sert, kızgın ve bunu göstermekten korkmuyordu. Son sabahında Jamie'ye telefon eden kişinin o olup olmadığını, onu ölüme çağıran kişinin o olup olmadığını merak ettim. Onu öldürmesi için birini mi tutmuştu? Kendisi mi yaptı? Birkaç saat sürerdi. Marilyn Stein'ın bu hafta başında New York'tan San Francisco'ya uçup uçmadığını öğrenmek için havayolu şirketlerini aradı.

Richie'yi aradım, hâlâ kalabalığın içinde olduğunu gördüm. Ayrıca düşünceli kadınlar, gölgelik ağaçların altında tek başına içki içen ve ben gözlerini kaçırınca başka tarafa bakan erkekler gördüm. Kolumun arkasına bir dokunuş oldu. I

arkasını döndü. Rae Bergen kırk yaşlarında, uzun boylu, yakışıklı bir adamla birlikte oradaydı.

Beni ve Conklin'i eski kocası ve yirmi yıllık arkadaşı Christophe Picard ile tanıştırdı. Bir şef olan Christophe, "Bu arada Sacramento Caddesi'nde bir bistrom var-Chez Bonhomie. İkiniz de istediğiniz zaman uğrayıp benimle konuşabilirsiniz. İşe yarar bir şey bildiğimden şüpheliyim ama size unutamayacağınız bir yemek sunacağım kesin."

Rae, "İçkilerin yanındaki şu kasvetli genç adamı görüyor musun? Gri ceketli mi? O bizim oğlumuz, Brock."

Baktım ve barın yanında duran üniversite çağında bir çocuk gördüm. Brock, Rae'den daha uzun boyluydu, atletik bir yapısı vardı ve yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı.

Brock'la konuşup amcası hakkındaki izlenimlerini almak istediğimi söyledim.

Rae dedi ki, "İyi şanslar. Brock bizimle neredeyse hiç konuşmuyor. Benim hatırım için cenazeye gelmesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Senden uzaklaşırsa sakın alınma."

Christophe, "Çavuş, Brock'un nesli konuşmak yerine mesajlaşmayı tercih ediyor ve buradan dört saat uzaklıktaki okulda kendi dünyasında yaşıyor," dedi.

Şapelin kapısı açıldı ve konuklar içeri doluştu. Richie'nin koluna girdim ve yas tutanların peşinden kiliseye girdim, arka taraftaki koridorda iki koltuk aldık.

Tören ekümenikti. Töreni Yargıç Susan Anderson yönetti. James Fricke III'ü tanımıyordu ama ölümlere son vedalarını yapanların hissettiği kaybı anlayan bir kadın olarak konuştu. Anderson onları -bizi- Jamie Fricke'nin yaşadığı güzel hayatı düşünmeye teşvik etti.

Kimin konuşmak istediğini sordu ve eller havaya kalktı. Arthur Bevaqua ayağa kalktı, kürsüye çıktı ve Bay Jamie'nin hayatını şekillendiren ve ona her konuda mükemmellik için çabalamayı öğreten bir adam olduğundan bahsetti. Arthur, Bay Jamie ve Bayan Holly'yi sevdiğini ve her zaman seveceğini söyledi.

Methiyelerin çoğu iyi tanımadığım insanlar tarafından yazılmıştı. Jamie'nin ne ilk eşinin ne de oğullarının cenazesine katılmak için uçakla gelmediğini fark ettim.

Zoom tarafından bile. Rae kürsüye çıkarak Jamie'yi Holly ile düğününde baş nedime olmadan önce de tanıdığını söyledi.

"Her ne kadar öbür dünyaya inanmasam da, eğer varsa, Jamie Holly için, vefat eden arkadaşları için bir parti düzenleyecektir. Tanrı Jamie ve Holly'yi korusun. Tanrı hepimizi korusun."

Özellikle Jamie'nin eski sevgililerinden gelen bu prova konuşmalarını not ettim ve Patty Delaney dışında kimse dağılmadı ya da çizgiyi aşmadı. Judy Borinstein tarafından bir dua sunuldu ve personelin bir üyesi olan Sage Dugan Fransızca bir ilahi söyledi, "J'irai la voir un jour." Bir ara sesi çatallaştı ama nefes aldı ve sonra kaldığı yerden devam etti.

Conklin ve ben şapelin önündeki tabutun içinde Jamie'ye saygılarımızı sunduk; artık güçlü, narsist, çekici, sadakatsiz bir adam değildi. Ziyaretçi defterini imzaladık, ben de telefon numaramı ve e-posta adresimi verilen boşluğa bıraktım.

Cenaze arabasından önce kiliseden ayrıldık ve limuzinler Colma'daki Cypress Lawn'a doğru uzun bir yolculuğa çıktı. Rafe Talbot arabalarımızı evin önüne kadar getirdi.

"İyi şanslar, Çavuş," dedi Rafe bana. "Greta'nın numarası hâlâ sende mi? Kız arkadaşım mı? Yardımcı olabileceğim bir şey olursa lütfen beni oraya çağırın."

On dokuz yaşında araba hırsızlığından hapis yatmış olan bu orta yaşlı hoş adamı, Rafe'yi tekrar merak ettim. Fricke arazisinde yaşıyordu ve Jamie'nin hareketleriyle yakından bağlantılıydı. Rafe Talbot'la tekrar konuşmamız gerekecekti.

Conklin ve ben arabalarımıza doğru yürürken, telefonumdan Fricke Ekibi'ne kısa bir e-posta yazdım, Brady'yi de kopyaladım ve Gönder tuşuna bastım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 88

YARGICIN ODASI kitap raflarıyla kaplıydı, Doğu halılarıyla kaplıydı ve orta yüzyıldan kalma modern mobilyalarla döşenmişti. Yargıç St. John, Kaliforniya Adalet Bakanlığı'nı konu alan 1955 tarihli dolgun *Life* dergisinin kapağından fırlamış gibi görünüyordu.

Kapıya bakan masasının arkasında oturuyordu ve arkasındaki pencere Bryant Caddesi'ne bakıyordu. Red Dog yargıcın sağında oturuyordu. Yuki Castellano ve yardımcısı Parisi'ye dik aç yapıcak şekilde oturdu. Schneider savcılığın karşısında oturuyordu ve yanında Cates için boş bir koltuk vardı.

Ayrıca yargıcın sağında bir sehpanın üzerinde otuz iki inçlik bir televizyon vardı ve ekranda Tyler Cates'in görüntüsü vardı. Cates, üzerinde battaniye olan ama şilte bulunmayan metal bir yatakta oturuyordu. Başları ellerinin arasındaydı ve vücut dili her şeyi anlatıyordu. Genç adam depresyonda ya da daha kötüydü. Ekranda, salonda iyi tanınan mahkeme memuru Robert Wells nezarethaneye yaklaştı.

Cates "Ne oldu?" diye sordu.

Wells, "Siz, avukatınız ve savcılık şu anda yargıçla görüşüyor. Yerinizde olsaydım, uslu dururdum."

"Sana kim sordu?"

"Nasıl istersen öyle yap," dedi Wells ve kapının kilidini açtı. Cates'i kelepçeledi ve nezarethaneden dışarı çıkardı.

Honor güvenlik kamerasını kapattı ve asistanını aradı.

"Susan. Wells, Cates'le birlikte geldiğinde, birkaç dakika seninle birlikte dışarıda beklemelerini söyle. Onları konferans odası A'ya götürmeni isteyebilirim."

BÖLÜM 89

HAKİM odasındaki avukatlara geri döndü.

Savunma avukatına şöyle dedi: "Ed, Bay Cates'in mahkemedeki patlaması nedeniyle bunu kontrol etmem gerekiyordu. Dün, dün gece ve bu sabah erkenden adalet departmanındaki tüm boş elleri görevlendirdim. Adında 'Brookside' geçen her akıl hastanesini aradılar. Ülkede otuz tane var. Bu arada Kanada sınırını da geçtik.

Kurumların hiçbirinde Tyler Cates ya da Mary Elena Hayes adında bir hasta olmamıştı. Bir ya da iki tanesi kapanmıştı ama biz bu feshedilmiş yerlerin başka akıl hastanelerinde çalışan yöneticilerinin peşine düştük. Bay Cates bir akıl hastanesinde geçirdiği zamana dair hiçbir belge sunmadığı için, sadece gidebildiğimiz yere kadar gitmedik. Daha da ileri gittik.

"Çok iyi araştırılmış görüşüme göre, Tyler Cates jürinin kafasını karıştırmak ve onları kendi tarafına çekmek için yalan söyledi. Buna izin veremem. Hatalı yargılama kararı verebilirim ama bu sadece müvekkilinizi yeni bir duruşmada bu performansı tekrarlamaya teşvik eder.

"Ed, Cates buraya geldiğinde onunla konferans odasında konuşmanı öneririm. Ona bunun İsa'ya gelme anı olduğunu ve eğer gerçeği söylemezse onu hapse atacağımı ve anahtarını sonsuza kadar atacağımı söyle.

"Len. Eğer Cates itiraf ederse, ona bir şans vermeyi düşünür müsün?" "Ne demek istiyorsun?"

Kapı çalındı. Mahkeme memuru Susan O'Connor kapıyı on santim kadar açtı, yargıca doğru baktı ve "Geldiler" dedi.

Yargıç St. John, "Bize birkaç dakika daha verin," dedi.

Susan odanın dışına çıktı. Yargıç savcıya cevap verdi.

"Len, tecavüz ve ağırlaştırılmış saldırı cezalarının eşzamanlı olarak uygulanmasını öneriyorum, böylece 'Ben yaptım ve Bayan Hayes'i beni tanımakla suçlamak, ona yaptığım diğer kötü şeylerin üzerine yapılacak en kötü şeydi' sözleriyle sizi tatmin ederse birkaç yıl düşebiliriz.

"Bay Cates ondan özür dilemeli ve af dilemeli. Bunların hepsine yakın bir şey. Ve diyelim ki otuz yıl içinde şartlı tahliye için uygun olacak. Kulağa hoş geliyor mu?"

Red Dog, "Ben buna açığım." dedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 90

SAVUNMA AVUKATI ED SCHNEIDER hakimın odasından çıktı ve Susan O'Connor'ı takip ederek Cates ile sert bir konuşma yapmak üzere konferans salonuna gitti ve hakimın söylediklerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladı.

Tyler Cates, hücredeki yaşamın kısa bir tadına vardıktan sonra, avukatının çıkarlarını adil bir şekilde temsil ettiğine ikna olmamıştı. Ve öyle de söyledi.

Schneider dedi ki, "Tyler, bu geri dönüşü olmayan bir nokta. İtiraf et. Öbür dile ve çok uzak bir gelecekte şartlı tahliye için uygun hale gel.

Aksi takdirde, tecavüz suçundan müebbet hapis cezası ve ağırlaştırılmış saldırı suçundan ek ceza ile müebbet hapis sizin geleceğinizdir. İtiraf etmezsen, bir daha asla özgür olamayacaksın. Yargıcın odasına geri dönüyorum, orada bu anlaşmayı yerinde tutmaya çalışacağım. Bayan O'Connor sizi tekrar

İki ya da üç dakika içinde odalar, bu yüzden hızlı düşünün."

Schneider toplantıya döndü, yerine oturdu ve birkaç dakika sonra Susan, Memur Wells ve Cates'i yargıcın odasına getirdi. Cates meydan okur gibiydi. Hücrede geçirdiği son birkaç saat bile onu yumuşatmamıştı. Hâlâ kelepçeliydi, sert ve süslü avukatının yanındaki sandalyeye oturdu. Wells, gerektiğinde ona hemen ulaşabilmek için Cates'in arkasındaki pencere kenarına oturdu.

Yuki ve Gaines, Cates ve Schneider'in karşısına oturdu. Kızıl Köpek Parisi yargıcın masasının yanındaki sandalyeye oturdu. Masa hazırды.

Tyler Cates menüdeydi.

Yargıç St. John dedi ki, "Bay Cates. Yaptıklarınızı düşünmek için vaktiniz oldu. Mahkemeye söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Mesela, Bayan Hayes'e karşı yaptıklarınızın sorumluluğunu üstleniyor musunuz?" "Mahkemede herkese söylemediğim hiçbir şeyi söylemeyeceğim ve

Muhtemelen ulusal haberlerde. Dinliyor muydun?"

"Evet öyleydin, Bay Cates. Bay Wells, lütfen Bay Cates'i hücreğine geri götürür müsünüz?"

Avukatlar yerlerinde kaldılar ve kapı kapandığında Sayın Yargıç salondakilere hitap etti.

"Mahkeme Pazartesi saat dokuzda devam edecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 91

Jamie'nin cenazesine giderek katilinin ya da ona dair bir ipucunun ortaya çıkacağını ummuştum ama tam tersi oldu. Başka potansiyel şüpheliler eklerken kimseyi temize çıkarmamıştım: Marly, Rae ve Christophe, üç isim ve muhtemelen Rafe, bir tane daha eklemek için.

Arthur'u düşündüm: Jamie'ye olan bağlılığını, yirmi yıllık sadık hizmetini, Jamie'nin her şeyine erişimini ve en önemlisi, Jamie Fricke'nin mirasından üç ömür boyu kazanacağından daha fazla para almasını ev müdürü.

Cenaze törenine katılanları incelemeye o kadar dalmıştım ki, on beş-Bir dakikalık ev yolculuğu sanki sadece bir dakika sürmüştü gibiydi. Lake Caddesi az ilerideydi. On birinci sokağın köşesine park ettim ve Joe'nun uyanmış, ayakları yere basmış, *Bugün Dünya Haberleri*'ni izliyor olmasını umarak binamıza girdim.

Evimizin içinde, silahımı antredeki silah çantasına kilitledim ve o sırada Martha beni bulmuş, salya sümük ağlayarak ve ön ayaklarını belime koyarak beni geriye doğru iterek karşılamıştı. Ona iyi bir kız olduğunu söyledim ve Joe'ya seslendim.

"Yardım edin!"

Julie bağırdı. "Anne! Babama savaş eğitimi veriyorum. Konsantre olmalıyız."

Yani, *sözümüzü kesme, tamam mı?*

Tamam.

BÖLÜM 92

YATAK ODAMIZIN İÇİNDE, siyah ipekli her şeyimi çıkarıp kot pantolonumu ve SFPD tişörtümü giydim. Oturma odasına döndüğümde annemin koltuğuna çöktüm. Joe ile konuşmak istiyordum ve onun da benimle konuşmak istediğini biliyordum. Ama bu babam ve Julie'nin zamanıydı ve Julie savaşmadan bundan vazgeçmeyecekti.

"Babacığım. Bu çok önemli. Konuşmak yok."

Neler olduğunu gördüm ve bir kahkaha attım. Julie tanıdığım en komik insanlardan biri ama kendini çok ciddiye alıyor. Konu dövüş eğitimine geldiğinde, lavanta rengi tek boynuzlu at pijamaları giymiş Julie Ann Molinari yetkiliydi.

Hareketlerini seslendirdi.

"Babacığım. Buna 'tekmeleme ve yumruklama' denir."

Joe gözlerini kapattı ve küçük dövüş eğitmenimiz bir ayağıyla onun kaval kemiğine tekme attı, sonra da diğer yumruğuyla pazılarına vurdu.

"Ooo. Oww, Julie," diye seslendi Joe sahte bir acıyla. "Şimdi," dedi Julie, "işte ben buna 'kaçmak' derim."

Sanırım savaş çılgınlıkları atarak bir o yana bir bu yana sıçradı. "Yah. Pow. Powee. Yahoo." Joe bir kahkaha atana kadar kurban rolünü oynadı.

"Gülme baba. Bu hareketler hayatını kurtarabilir! Şimdi, bu 'karate doğrama'."

"Hayır, daha fazla değil Julie," dedi Joe, yana doğru düşerek. "Beni öldürdün."

"Tamam. Bugün sonuncusu," diye duyurdu Julie. "Bu ileri düzey bir eğitim. 'Silah kullanma'."

Julie, Bayan Mooey Milkington adını verdiği pelüş ineğini eline aldı ve "Hop, hop, hop" diye şarkı söyleyerek başının etrafında salladı, sonra o birkaç onsluk tüy ve köpük lastiği Joe'nun ön koluna vurdu.

"Julie, daha fazla dayanamayacağım. Lütfen dur."

"İşimiz bitti," diye bağırdı Julie. "Kendimi ikinci seviye dövüş eğitmenliğine terfi ettiriyorum," dedi ve Joe'nun kollarına atladı. Joe, "Daddddddyyyyyy, sen kazandınnnnn" diye ciyaklayana kadar ona sarıldı.

"Teşekkür ederim Julie. Artık herkesle başa çıkabilirim: kung fu dövüşçüleri, hatta Süpermen," dedi ailedeki gerçek G-man.

Dedim ki, "Julie-"

"Anne! Dövüş eğitimi mi istiyorsun?"

"Şimdi olmaz, tatlım. Babanla konuşmam gerek. Bu gizli bir polis meselesi. Babanla arayı kapatabilmemiz için sana odanda bir film ayarlamamıza ne dersin?"

"Tamam. Bu sefer. Hangi film, anne?"

Yerde koştu, kucağıma tırmandı ve kollarını boynuma doladı.

"Sen söyle." dedim.

"*House of Cats*," dedi bana.

Tamamdır.

BÖLÜM 93

JULIE'yi Martha, bir bardak süt ve televizyon ekranını dolduran bir çizgi film müzikalinin iki saatlik uzatılmış versiyonuyla yatağına yerleştirdim. O rengârenk dans eden kedilere öğütler verirken, Joe ve ben yatak odamıza gidip yatağa girdik.

Sarıldık, yuvarlandık ve ben kalkıp kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim. Sonra yatağa geri döndüm. Joe tam bir dakika sessiz kaldı. Uyumuş olabileceğini düşündüm. Kolunu salladım ve "Steinmetz bana iş teklif etti" dedi.

"Yine mi?"

"Bu sefer yazılı olarak. Ve bu harika bir teklif."

"Aman Tanrım. Ne dedin sen?"

"Seninle konuşmak istediğimi."

"Ve işte buradayım.

Dinliyorum..."

"Şey. Çok iyi bir zam ve diğer avantajlar olacak. Bu tam zamanlı bir iş. Bu da dokuzdan beşe anlamına gelmiyor.

Hatırlıyorsun." "Canlı bir şekilde."

Ben de silahlı çatışmaları, acil servisteki dokun ve git gecelerini hatırladım. Aramızdaki "Çin duvarı", yani davalarımız hakkında konuşmanın yasak olması, Joe'nun günlerce ortalıkta görünmemesi ve en kötüsü, hala zihnimde canlılığını koruyan, cam ve çelikten yapılmış bir müzenin içinde Joe ile birlikte patladığı akşam.

"İşi tekrar geri çevirebilir ve birkaç yıl daha yaptığım işi yapmaya devam edebilirim. Bunun için söylenecek çok şey var."

"Ne gibi?"

"Patron benim. Zahmetsiz iş. Öğleden sonra şekerlemeleri. Martha ile uzun yürüyüşler. Mutfakta yüksek yağlı, tuzlu atıştırmalıklar. Küçük kızımızı okul servisine bırakıp almak. Ama hepsi bu kadar değil. Öğleden sonra uykusundan bahsetmiş miydin?"

Konuşması paha biçilemezdi ve yüksek sesle güldüm.

"Bağırmak yok," dedi, sonra yüzümü ona doğru eğdi ve beni uzun uzun öptü. Ben de onu öptüm ve sonra elleri kıyafetlerimin altındaydı ve ben de onunkileri çekiştiriyordum.

"Hey. Seni seviyorum,"
dedi. "Ben de seni
seviyorum."

Nefes nefese ama çığlık atmadan, yan odada birazdan bitecek bir filmi izleyen küçük kızın farkında olarak tatlı bir sevişme yaptık.

İsteksizce giyindik ama yatakta kaldık ve yarın akşam için şartlara uygun bir randevu ayarladık: dışarıda akşam yemeği, yine evde, aynı yerde ve biraz çığlık atmaya izin verilerek.

Sırt üstü yuvarlandım. Joe için işe dönmek iyi olacaktı ama ikimiz de her şeyin değişeceğini biliyorduk.

Joe konuştu. "Steinmetz gelecek hafta bir karar verilmesini istiyor."

"Bu berbat. Bunu birkaç kez daha konuşmaya ne dersin? Bu fikre alışmam gerekiyor ama karar sizin."

"Bizimkiler."

Elini sıktım. Başını okşadım ve Sci- Tron patlamasının saçlarını ayırdığı yara izini takip ettim.

Bu şekilde senkronize olmak nadir bir zevkti. Kocamla aynı sirkadiyen ritimde olmak. Yorgun bile olsak, zihinlerimiz diğerinin dokunuşuyla, beklentiyle, birbirimizi tanımakla, sevmekle, birbirimize güvenmekle yarışıyordu. Joe ve ben birlikte harika, unutulmaz bir gece geçirdik.

Uzun zamandır en iyisi.

S A T U R D A Y

OceanofPDF.com

BÖLÜM 94

JOE benim için ön kapıyı tuttu ve kendimi daha zarif bir zamana, en azından siyah-beyaz filmlerde tasvir edildiği gibi, geri taşınmış hissettim.

Caz ateşliydi, müşteriler havalı görünüyordu ve Joe ile ben asma kata çıkan büyük merdivenden inerken el ele tutuştuk. Benim gözümde Joe Bıyiksız Clark Gable'a benziyordum, saçlarımı toplamıştım, kırmızı, kepçe yakalı kokteyl elbisemi giymiştim, bu da bana göz alıcı bir Ginger Rogers görünümü veriyordu.

Bix adını Caz Çağı müzisyeni Bix Beiderbecke'den almıştı ve Gold Street'in ara sokaklarından birinde tuğla bir binada yer alan restoran 1930'ların akşam yemeği kulübü ya da gizli mekânı gibiydi. Garsonlar beyaz ceketler giyiyordu ve bizimki, Randall adında genç bir adam, "Bix'e tekrar hoş geldiniz" dedi. Bize zemin kattaki yemek salonunu gören bir masayı gösterdi ve menüleri uzattı. Aslında ezberden sipariş vermiştik ve Joe ile ben yine yalnızdık.

Hafif bir beyaz şarap eşliğinde, savaş eğitimi almış kocamı Fricke davasının son dönemdeki önemli noktaları hakkında bilgilendirdim.

Dedim ki, "İnanılmaz bir fırsat yakaladık, Joe. Belki de."

"Bana bırak. Ben hazırım."

Ona Claire'in kartal gözünden bahsettim, Jamie Fricke'e yapılan ilk atışın sol omzuna yakın mesafeden ateşlenen bir .40'lık olduğunu söyledim. Claire, Jamie'nin adrenalin yüklü olduğundan ve arkasını dönüp ateş edenin suratına yumruk atabileceğinden şüpheleniyordu.

"Bu akla yatkın..." Joe düşündü.

"Sonraki dört mermi onu öldürdü ama Jamie'nin parmak eklemlerindeki DNA, ateş edenin kim olduğunu ortaya çıkardı. O bir erkek ve şunu dinle Joe. DNA'sı

James Fricke."

"Claire açısından iyi yakalayıştı," dedi Joe. "Sanırım laboratuvar DNA karşılaştırmalarından kimseyi teşhis edemedi?"

"Henüz değil."

"Hunh. Yani eğer bir şüphelide Fricke DNA'sı yoksa, o kişi yarış dışıdır. Öte yandan, Jamie Fricke kadınlar konusunda tam bir av köpeğiydi..."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim. "Son otuz yılda kim bilir kaç tane yavru üretti..."

Garson yemeklerimizi getirdiğinde durakladık.

Masadan kalktığında Joe'dan stres dolu hastane kurtarma haftasını anlatmasını istedim. Bana sevdiği ve hayranlık duyduğu ortağı Bao Wong'dan bahsetti.

"Ne kadar?"

"Hmmm?"

"Ondan ne kadar hoşlanıyor ve ona ne kadar hayranlık duyuyorsunuz?"

Joe dizimi çimdikledi. "Seni aptal. O bir yüksek teknoloji ajanı, aslında siber terörizm direktörü. DC'de yaşıyor, ancak işi alırsam, benimle ve Craig'le çalışmak için ailesiyle birlikte buraya taşınabilir. Biz iyi bir takım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 95

DUNGENESS CRAB ve kuşkonmaz sotesi eşliğinde Joe mavi evdeki çatışmayı anlattı. Sonra da bilgisayarını Federaller için bırakan, sonra da Aziz Vartan Hastanesi'nin kurtarılmasına yardım eden yeşil rüzgarlıklı otuzlu yaşlarındaki yazılımcıyı anlattı.

Joe dedi ki, "Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Umarım onun hakkında yanılmıyorumdur." Ve sonra tam bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Kolunu sıktım ve bana o mavi gözlü, dümdüz bakışlarını yöneltti ve şöyle dedi: "Sanırım işi kabul etmeliyim. İşte nedenler ve nedenler..."

"Joe, bu senin için iyi olacak."

"Ama senin için o kadar da iyi değil."

"Ben şöyle görüyorum. Hayatınızı daha ilginç ve zorlu hale getirirse ve öldürülmezseniz, yeterince mutlu olacağım. Bayan Rose'a tam zamanlı bir iş teklif edeceğiz."

"Evet. İyi bir zam alacağım, Gloria'nın maaşını ve çocuk için eğlenceyi karşılamaya fazlasıyla yetecek. İşe gelince, tam zamanlı. Bu dokuzdan beşe demek değil. Hatırlarsın."

"Kesinlikle öyle," dedim. "Bir bilimkurgu gerilim filminin içinde yaşamak gibiydi ve tiyatrodan çıkmak garanti değil. Bununla birlikte, ya şimdi ya da asla."

Joe bana avuçlarını gösterdi, önce birini, sonra diğerini. "Bir yandan, Gloria'nın evet dediğini varsayarsak, mükemmel bir hayat olabilir. Diğer yandan, erken emeklilik ve ben zaten kendimden sıkıldım."

"Devam et, Joe. Benim tam desteğimle. Ona evet de."

Masanın altında el ele tutuştuk, öpüştük, kahvemizle birlikte son derece lezzetli çikolatalı musumuzu kaşıkladık ve tekrar öpüştük. Eve vardık. Julie yatmadan önce. Bayan Rose, Julie'nin *Super Mario Bros* incelemesi için takılmak istedi.

"Dört çürük domates," dedi Julie. "Hayır. Dört buçuk!"

İyi dostumuz Bayan Rose'a teşekkür ettik ve küçük kızımızı eski dostum Martha ile birlikte büyük kız yatağına yatırdık. Sonra Joe ve ben yan odaya geçtik.

Kapı. Pijamalarımızı giydik ve karanlıkta yorganın altına girip uzun bir gece aşkı için birbirimize sokulduk. Yastığa doğru çığlık atan Joe'ydu. Ben ise ona sıkıca sarıldım ve doğru kararı verdiğimiz için Tanrı'ya dua ettim. Hepimizin güvende olması için.

Joe'nun eve gelmediği geceleri hatırlayarak uykuya daldım. Ama artık birlikteydik. Amin.

OceanofPDF.com

MONDAY

OceanofPDF.com

BÖLÜM 96

Yaralı meşe konferans masasının başına oturdum, Jackson Brady solumda, Claire Washburn sağımda, sekiz Cinayet Masası müfettişi de diğer sandalyeleri dolduruyordu. Fricke'lerin otopsi fotoğrafları uzak duvara bantlanmıştı.

Bitişikteki mantar panoya yapıştırılmış bir şüpheli listesi de vardı.

Şüpheli listemizdeki kişilerin sayısı azalmış olsa da, eski püskü savaş odamızdaki enerji yüksekti. Eleme süreciyle Jamie'nin katiline yaklaşıyor olabiliydik. Ve belki Holly'nin de.

Brady, "Claire, neden bizi sen başlatmıyorsun?" dedi.

Dr. Washburn hazırdı. Önündeki dosyayı açtıktan sonra gruba Fricke DNA'sı/bel bağlantısı hakkında bilgi verdi.

"Şimdilik sadece iyi bir fikir," dedi. "Ki bu da eğer bir Fricke DNA'sı ile yaşayabilir şüpheli. Jamie'nin elinden aldığım örnekler şu anda Quantico'da. FBI'ın veri tabanından bir isim çıkabilir."

Bana öyle geldi ki Claire'in açıklaması Çavuş Paul Chi'nin beynine bir adrenalin iğnesi gibi saplandı.

"Ben de bu işin içinde olmak istiyorum, Doktor," dedi. "Nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin." Sonra Cappy, gizli deri ceketini, kot şapkasını ve kot pantolonunu giydi,

Holly'nin Bentley'sinin bulunduğunu ve Acapulco'da bir satıcıya satıldığını; Jamie'nin Jaguar'ının da yıkılmış halde bulunduğunu bildirdi. Şapkasını çıkarıp kalbinin üzerine koydu ve şöyle dedi: "Bütün camlar kırılmış, döşemeler halı bıçağıyla kesilmişti. Elektronik aksamın içi boşaltılmıştı, şasi numaraları yakılmıştı ama bir tanesi okunabiliyordu.

Jamie Fricke'nin aracı. Yüz bin dolarlık spor araba kasıtlı olarak bir tuğla duvara çarpmış ve hurdaya dönmüş. Bana kişisel gibi geldi. Ben buna vurgun derdim. Vekaleten. Ya da gerçekten öldüğünden emin olmak için."

Chi ekledi, "Fail eldiven giyiyordu. Arabanın kalıntılarında hiç ama hiç parmak izi yoktu."

Conklin daha sonra Fricke'nin cenazesi hakkında birkaç renkli dakika konuştu ve bir yudum kahve içmek için durakladığında ayağa kalktım, özür diledim ve

önemli bir röportaj için acele etmem gerektiğini söyledi. Dedim ki,
"Christophe Picard ile öğle yemeği yiyeceğim. Arthur Bevaqua gibi,
Rae Bergen ile olan eski evliliği, oğulları ve Fricke klanıyla olan dostluğu
aracılığıyla yirmi yılı aşkın bir süredir Fricke ailesiyle iç içedir. Artı.
Konuşmak istiyor."

"Bedava yemek mi, Çavuş?"

Bu Cappy'ydi, bilge bir adam olarak.

Dedim ki, "Umarım. Bu sabah kahvaltıyı atladım. Christophe'un
konuşmayı sevdiğini hissediyorum. Yani ya bana bir sürü saçmalık anlatacak
ya da biftek kızartması."

İnsanlar güldü, bana şans diledi ve kısa süre sonra arabama binmiş,
Yedinci Cadde'nin kuzeybatısına, Christophe Picard'ın dört yıldız alan şık
Chez Bonhomie'sine doğru gidiyordum.

Bir ışıktta Claire'den gelen mesajı açtım: "BILGINIZE. Bu hafta üç yeni
cinayet haberi geldi. Fricke'yle ilgisi yok ama yine de cinayet."

Zamanın akıp gittiğini hissederek, ılık yeşile döndüğünde biraz lastik
yaktım. Kaçınılmaz olarak yeni cinayetler bizi Jamie Fricke'den
uzaklaştıracaktı, tıpkı Holly'de olduğu gibi. Yeni davalar Holly'nin davasını
soğutan bir aciliyetle gelmişti. Bir hafta içinde Jamie'nin davası hâlâ tazeydi.
Ama geçen her gün katili bulma şansımızı azaltıyordu.

Bu çok açıktı.

BÖLÜM 97

CINDY, Mahkeme Salonu 8G'nin kapısının girişindeki korunaklı koltuğundaydı. Eşyaların ve insanların yerleşimi, mahkemenin başlayacağı saat normaldi ama aynı zamanda hiç de normal görünmüyordu.

Oda tıklım tıklımdı ve havadaki gerilim Cindy'nin tüylerini diken diken ediyordu. Bir şeyler olmak üzereydi.

Yuki barın hemen ötesindeki savcılık masasında, Gaines ve Mary Elena Hayes de aralarındaki koltukta oturuyordu. Red Dog salona girdi ve bir saniye sonra Mübaşir Riley Boone mahkemeyi toplantıya çağırdı.

Kürsünün arkasındaki kapı açıldı ve Boone "Herkes ayağa kalsın" diye seslenirken Yargıç St. John mahkemeye girdi. Salonda bulunan yüzden fazla kişi ve

avukatlar gürültüyle ayağa kalktı. Yargıç kürsüdeki yerini aldı, meşe panelli salona baktı ve salondakilerin oturmasını istedi. Mübaşir jüriyi içeri aldı, on iki jüri üyesinin hepsi de sanki bir dolapta ya da yataklarının altında uyuyormuş gibi sersemlemiş görünüyordu.

Cindy gözlerini Mary Elena Hayes'e odakladı ama Hayes'in yüzü odanın ön tarafına dönüktü. Cindy tabletine bu davadaki kurbanın rahat görüldüğüne dair sessiz bir not yazdı. Mary Elena, mahkeme devam ederken olacaklar hakkında Cindy'nin sadece tahmin edebileceği bilgilere sahipti, bu yüzden elektronik sayfasının orta çizgisi boyunca bir dizi soru işareti yazdı.

Yargıç St. John sessizlik istedi. Bunu sağlamak için birkaç uzun dakika ve tokmağın vurulması gerekti. Jüri çoktan yemin etmişti. Topluluk şimdi sessizce oturuyordu. Kimse öksürmedi, elindeki çantayı ya da telefon şarj aletini düşürmedi.

Yargıç hazır olduğunda jüriye hitaben şunları söyledi: "Mahkeme, jüriye davayı dinlemek için harcadıkları zaman ve gösterdikleri özen için teşekkür eder.

davalı Bay Tyler Cates ile ilgili. Bunun için harcadığınız zaman boşa gitmedi. Derhal başka işlemler yapılacak ve

jüri üyeleri jüri koltuklarından ayrılmaya veya yerlerinde kalmaya ve bu işlemleri izlemeye davet edilmektedir. Basın mensupları içeri alınacaktır. Eğer jüri üyesi ya da basın mensubu değilseniz, ne yazık ki mahkeme salonundan çıkmanızı rica etmek zorundayım."

Cindy çenesini açtı ve muhafızlar homurdanan arabayı hareket ettirirken şarj aletinin hâlâ prizde olup olmadığını kontrol etti. seyirciler çift kapıdan geçecek.

Kapılar tekrar kapandığında yargıç, "Sanık Bay Cates, hem tecavüz hem de ağır saldırı suçlarını itiraf etti. Bay Cates ve Bay Schneider, lütfen ayağa kalkın."

"Bay Cates, tecavüz suçlamasını nasıl savunuyorsunuz?"

"Suçlu, Sayın Yargıç."

Yargıç, savunma avukatından müvekkilinin savunmasını doğrulamasını istemiş, o da bunu yapmıştır.

Yargıç St. John sanığa tekrar hitap etti.

"Bay Cates. Ağırlaştırılmış saldırı suçlamasında kendinizi nasıl savunuyorsunuz?"

Cindy sanığın ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini gördü. Yargıç konuşmak için ağzını açtı ve Cates onu hızla engelledi.

"Bu suçlamayı da kabul ediyorum."

"Bay Schneider?"

"Evet, Sayın Yargıç. Müvekkilim eylemlerinin sorumluluğunu ve cezasını kabul ediyor ve Bayan Hayes'e oturdukları yerden birkaç söz söylemek istiyor."

Yargıç St. John bunun Bayan Castellano için sorun olup olmadığını sordu. Yuki başını Mary Elena'ya doğru eğdi ve aralarında iki üç kelime konuştular. Sonra Bayan Hayes ayağa kalktı ve tecavüzcüsü ve tacizcisiyle yüzleşti. Çok sertti. O kadar da değil Cindy'nin düşündüğü kadar kolay.

Yargıç, "Devam edin, Bay Cates." dedi.

Tyler Cates dönüp Mary Elena'ya bakarken Cindy yazmaya devam etti ve Mary'nin kişiliklerinden hangisi, belki de kendi kişiliği, onun omurgasını sertleştirmişti.

"Çok özür dilerim," dedi Cates. "Benim öfkemi ve şiddetimi kendi üzerine çekecek hiçbir şey yapmadın. Umarım bir gün beni affetmenin bir yolunu bulabilirsin ama ben kendimi asla affetmeyeceğim."

Yargıç cezayı açıklarken herkesin oturmasını istedi.

"Bay Cates, tecavüz suçundan şartlı tahliye olasılığı ile birlikte otuz beş yıl hapis cezasına çarptırıldınız. Ağırlaştırılmış saldırı suçundan ise, yine şartlı tahliye imkanıyla birlikte on beş yıl daha hapis cezası alacaksınız."

Ed Schneider yargıçtan zamandan feragat etmesini istedi, Cindy de bunu anladı ve not etti. Bu, cezanın uygulanmasına hemen başlanacağı anlamına geliyordu.

Cindy, Aziz John'a baktığında yüz ifadesinin duruşma boyunca sabit olduğunu gördü. Son söz olan bu bölümde, sonunda küçük bir gülümseme belirdi.

Jüriye tekrar teşekkür etti ve onlar jüri locasından çıkıp odalarına döndükten sonra Yargıç Henry William St. John kürsüden ayrıldı. Korumalar Tyler Cates'i yan kapıdan mahkeme salonundan çıkarırken, Cindy sevgili arkadaşı Yuki'ye sarılana kadar koridorda durdu.

"Harika iş, Yuki. Harika işti ve kayıtlara geçti."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 98

O SABAH Sonia Alvarez, tanıdığı ve güvendiği eski bir Las Vegas polisi olan Rob Bailey'den bir telefon aldı. Bailey'nin resmi muhbirler ve gayri resmi muhbirlerle bağlantıları vardı ve şimdi onun için "dumanı tüten sıcak bir ipucu" vardı: Samuel Rochas adında bilinen ama suçlanmayan bir kiralık katil, ki sokaklarda pek de rastlanmayan bir isim olan "Padre", bu gece üst düzey bir politikacıyı öldürmekten arandığı Mexico City'ye iade edilmeden önce bugün Nevada'daki South Lake Tahoe'de tutuluyordu.

Padre'nin James Fricke ile kumar yoluyla ilişkisi olduğu biliniyordu ve çete üyelerine ve küçük hırsızlara Fricke cinayetlerine karışmış olabileceğine dair ipuçları veriyordu.

Rochas'ın yerel suçlulara Fricke'leri öldürdüğünü ima eden gevezelikleri intihara meyilli görünüyordu ya da belki de Meksika'nın mahkeme kararından kaçmanın bir yoluydu. Meksika'ya dönmek Peder için tehlikeliydi. Hüküm giymiş ya da giymemiş,

Biri onu yakalayıp yere yatıracaktı.

Öte yandan, Bailey ek olarak Padre'nin sabıka fotoğrafını göndermişti. Alvarez'in Padre'nin Holly Fricke'nin cenazesinde bulunduğu dair çok güçlü ve bir şekilde desteklenebilir bir önsezisi vardı, bu konuda elinde kanıt olabilirdi.

Alvarez'in telefonunda sabıka fotoğrafı ile Cappy'nin Holly Fricke'nin cenazesinde kilisenin dışında toplanan yas tutanların renkli fotoğrafı ve aynı fotoğrafın Cappy'nin fotoğraftaki kişilerin isimlerini el yazısıyla yazdığı siyah-beyaz bir kopyası yan yana duruyordu.

Tüm bireylerin kimlikleri tespit edilememişti. Arthur Bevaqua'nın yardımıyla bile bir düzine kişinin ismi yoktu. Ve Alvarez özellikle Peder olabilecek kişiyle ilgileniyordu.

Kırk yaşlarında, beyaz tenli, orta boy ve kiloda, orta uzunlukta siyah saçlı bir adamdı. Güneş gözlükleri yüzünün dörtte birini gizliyordu ve kıyafetleri dikkat çekmiyordu: koyu renk bir spor ceket ve pantolon. Tek başına duruyordu,

Körfeze bakıyordu, yüzü kameraya profilden dönüktü. Alvarez fotoğrafı ne kadar büyütürse büyüksün, gerçek bir Bu kişinin telefonundaki sabıka fotoğrafındaki adam olup olmadığından emin olamadı.

Ama Bailey, "Alvarez, Padre bir psikopat. Jamie Fricke'yi öldürdüğü için onu istiyorsan bugün Tahoe'ye gitmeli ve Mexico City'ye geri gönderilmeden önce hak iddia etmelisin."

Tahoe'ye bir buçuk saat içinde kalkacak bir uçak vardı ama Alvarez'in yolculuk yapmak, bir motelde kalmak ve kahvaltı almak için izne ihtiyacı vardı.

Brady'ye mesaj bırakmıştı ama Brady bir konferanstaydı ve onu geri aramamıştı. Brenda bile ona ulaşamamıştı.

Aynı şekilde, Hunters Point'teki suç laboratuvarında bulunan Conklin'e ve Rae Bergen'in eski kocası Christophe Picard'la görüşmesi sırasında telefonunu kapatmış olabilecek Lindsay'e de mesaj bırakmıştı. Ne olursa olsun, üçü de onu geri aramamıştı ve uçağı bekletemezdi.

Alvarez hâlâ masaüstündeydi, gözleri ekrana sabitlenmiş, bir yandan da takıntılı bir şekilde yanıp sönen saat uygulamasındaki zamanı kontrol ediyordu. Eğer geri aranmazsa, Peder Rochas bu gece Mexico City'de olacaktı ve onu sorgulayamayacaktı.

SFPD'nin yetkili kişisi olarak Alvarez'in Rochas'ı tek başına getirmesi gerekecek gibi görünüyordu.

BÖLÜM 99

Çalışma odasının yarısında bir hareketlilik vardı. Alvarez başını kaldırdığında Cappy'nin masasına geldiğini ve ağırlığını sandalyesine bıraktığını gördü.

"Cappy. Lütfen şuna bir bakabilir misin?"

Geri aradı, "Tabii, tamam. On dakika. Yapmam gereken bazı işler var."

"Cappy, bu hızlı olacak. İki dakika. Yemin ederim."

Cappy, "Kimin iki dakika tanımı?" diye mırıldandı. Sandalyesinden kalktı ve Alvarez'in Conklin ve Boxer'la paylaştığı bölmedeki masasına gitti. Boxer'ın koltuğuna oturdu ve sandalyeyi Alvarez'in bilgisayarına yaklaştırdı.

"James Fricke'in kumar arkadaşı olan bir kiralık katil hakkında güvenilir bir ipucu buldum. Ön adı Samuel Rochas. Peder olarak biliniyor. Görünüşe göre tetiği çekerken 'Huzur içinde yat' diyor."

"Adamı tanımıyorum," dedi Cappy.

Alvarez dedi ki, "Buraya bak, Cappy. Holly'nin cenaze töreninde, şapelin bahçesinde çektiğin fotoğraf."

"Ya-hunh. O benim."

Alvarez fotoğrafta Sam "Padre" Rochas olabilecek, tek başına duran ve profilden uzaklara bakan bir adamı işaret etti. Yüzünü yakınlaştırdı.

Cappy renkli görüntüye baktı. "Onu tanımıyorum. Onu gördüğümü bile hatırlamıyorum. Etrafta dolaşan bir sürü insan vardı. Dairesel sürüler."

"Sabıka fotoğrafım var," dedi Alvarez. "Şuna bir bakın."

Telefonunu açtı, fotoğraf galerisinde gezindi ve Sam Rochas'ın sabıka fotoğrafını açtı. Holly'nin evindeki isimsiz adam mıydı? Cenaze mi? Bilmek zorundaydı.

Alvarez, Rochas'ın gemişı hakkında Cappy'ye bilgi verdi. Bailey ona Padre'nin Chicago'lu olduğunu, çete faaliyetleri ve kabahatler de dahil olmak üzere mühürlü bir ıslahevi kaydı olduğunu sylemiştii. Daha sonra bir içki dkknı sahibini vurmak, kasayı soymak ve kaçmakla suçlanmış. Sonraki durak Nevada. Daha fazla vurulma olayı ve kimse hakkında başarılı bir dava amamış olmasına rağmen, Meksika polisi onu popüler bir politikacıyı öldürmekten arıyordu.

Suçluların iadesi evrakları teslim edilmiş ve imzalanmıştı ve bu tetikçi, birinci sınıf bir kiralık katil olarak n salmıştı ...

Cappy yüksek sesle, "Alvarez, bu adamın Frickes'i vurduğunu mu söylüyorsun?" dedi. "Cappy, buna göre gidiyorum. Vegas Polisi'nden yakın bir kaynağım

Tahoe'da, Padre'nin Jamie ile takıldığını söyledi.

oteller ve kumarhaneler. O Padre, Bleus'un büyük bir hayranıydı ve Jamie'nin takımının kazanması için bahse girdi. Hepsini yatırdı. Ve kaybetti. Hem de çok fena. Ve Padre kin tuttu."

Cappy, "Cenaze töreninde çektiğim diğer fotoğraflara bakmak istiyorum. Bu adamın yüzüne farklı bir aı bul."

"şimdi yapabilir misin?" Alvarez sordu. "Her an bir uçak kalkabilir. Jamie Fricke'in ölmeden önce gördüğü son kişinin Padre olup olmadığı konusunda tanıdığım bazı polislerle görüşmem gerekiyor."

Cappy Alvarez'e, "Bunu kim nereden bilebilir ki?" dedi.

"Sanırım yle söyledi."

"Tamam. şu sabıka fotoğrafını bir daha görelim."

Alvarez fotoğraf galerisinde aşağı doğru ilerledi ve telefonu adamın özelliklerini ezberlemeye başlayan Cappy'ye verdi.

Telefonunu çıkardı ve Holly'nin cenazesinde şapelin dışındaki kalabalığın çektiği dört fotoğrafa baktı.

Dedi ki, "Son atışım adamın kafasını arkadan yakaladı. Yardım yok. Ama şunu söyleyeyim, Alvarez, burada kimseyle konuşurken görülmedi. Yas tutan Jamie'yle bile. Eğer bu adam aileyi kontrol ediyorsa, Holly'nin cenazesi bir keşif operasyonuydu. Bence Padre'ye bir göz atmaya ve tutuklayan memur ve gardiyanla konuşmaya değer."

"Tamam. Ben gidiyorum. 'Devam et Alvarez' demeni ve orta düzey harcamaları imzalamanı istiyorum, tamam mı?"

"Devam et. Bir talep formu imzalayıp Brady'ye e-posta ile göndereceğim. Sadece evi ara. Eğer failin o olduğunu düşünüyorsanız, Clapper'ı arayın ve bağlanmayı talep edin." "Teşekkür ederim, Cappy."

"Sonia, dikkatli ol. Birkaç saatte bir beni ara ve nerede olduğunu bildir."

"Yapacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 100

Christophe Picard'ın Presidio Heights'taki mücevher gibi bistrosunu yıllardır biliyordum. Hiç içeri girmemiştim ama açık hava kafesinin önünden geçmiş ve bir gün kızlarla akşam yemeği için buraya geleceğimi düşünmüştüm. Oysa şimdi, kızlar olmadan şöminenin yanındaki küçük kare masada oturuyordum, her zamanki iş kıyafetlerimi giymiştim, rozetim boynumdaki zincirden sarkıyordu, belimde kılıflı bir silah vardı. Uygun bir şekilde giyinmiştim. Çalışıyordum.

Christophe'un mutfaktan çıkıp bana katılmasını beklerken Fransız halk müziği dinledim ve Rae Bergen'in eski kocasını düşündüm. Christophe'dan tutuklanmama yol açacak bir şeyler öğreneceğimi umuyordum. Beni uğrayıp onunla konuşmam için davet etmişti. Belki de katil hakkında ne bildiğimi ölçmek istiyordu. Her iki durumda da, o bir kapı açtı ve ben de içeri girdim.

Beklerken Paul Chi'nin restoran sahibiyle daha önce yaptığı ve "Christophe Picard; mazereti kontrol edildi, şüpheli değil" diye biten görüşme notlarını zihnimden geçirdim. Ayaklarımı yere vuruyor, alyansımı evirip çeviriyordum ki Christophe şef beyazları giymiş ve boynunda kırmızı bir atkı düğümlemiş halde karşımdaki sandalyeye kaydı. El sıkıştık.

Christophe benim için sipariş vermesine güvenip güvenmediğimi sordu. "Başka türlü olmazdı."

"Mükemmel."

Dakikalar sonra bir garson ilk yemeği getirdi.

Portakal mı? Ev sahibime baktım.

"Kan portakalları," dedi. "Kimyon tohumu ve şampanya sosu ile. Bir tadına bakın, Çavuş. Sanırım hoşunuza gidecek."

Haklıydı ve bunu ona söyledim.

"Daha yeni başlıyorum," dedi.

"Ben de öyle. Sanırım bana bir şeyler anlatmak için beni yemeğe davet ettin."

"Öyle mi yaptım?"

"Evet. Konuş benimle Christophe. Holly ve Jamie'den onları öldürecek kadar nefret eden kim biliyor musun ya da bir fikrin var mı?"

"Direkt konuya giriyorsun, değil mi?" "Evet.

Umarım siz de öyle yaparsınız."

"Kahretsin," dedi. "Yani..."

"Anlıyorum," dedim karşımda oturan beyazlar içindeki yakışıklı adama. "Rae'yle konuştum, ama kısa bir süre, ve o da temkinliydi. Sadece onu ve seni daha iyi anlamak istiyorum."

"Bana her şeyi sor."

"İşte başlıyoruz. Geçen hafta Salı sabahı sekiz ile sekiz buçuk arasında neredeydiniz?"

"Jamie o zaman mı öldürüldü? Bu çok kolay," dedi. "Los Angeles'taydım ve pek çok insan buna kefil olabilir. Ayrıca, geçiş ücretlerini kartımla ödedim."

Elimde telefonum vardı ve o konuşurken notlar yazıyordum. Devam etti.

"Pazartesi gecesini Los Angeles'a gittim ve Malibu'da Rae ile kaldım. Salı günü Brock'u Pepperdine Üniversitesi kampüsünden aldık ve gününbirlik Venice Beach'e gittik. Bak." Saatini çıkardı, böylece bronzluk çizgisini görebildim.

Etkilenmiş gibi

görünmüyordum. "Peki sonra?"

"Sonra hep birlikte yemeğe çıktık, yolda bir Çin lokantası vardı. İstersen kredi kartı makbuzumdaki ismi verebilirim. Sonra çocuğu okula geri götürdük. Rae'nin evine dönene kadar Jamie'nin ölümünden haberimiz olmadı. Eski karımla bir gece daha geçirdim ve bütün gece Jamie'nin ölümü hakkında konuştuk. Saat 11:15'te mutfaktaydım. Kendi zamanımın ve Rae'ninkinin hesabını verebilirim."

Ondan şimdi cüzdanını karıştırmasını ve bana geçiş ücreti ve restoran kartı makbuzlarını vermesini istedim ve o da yaptı.

"Bunları geri istiyorum, tamam mı?"

"Onları bu öğleden sonra size geri getireceğim. Şimdi, Rae ve James Fricke hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

"Bu çok uzun ve eski bir hikaye. Konuşmaya başlamadan önce önümüze biraz daha yiyecek koyayım."

Garsonu çağırdı, akıcı bir Fransızca ile bir düzine kelime konuştu ve bana döndü.

Christophe, "Çavuş, Jamie hakkında bildiklerimin çoğu Rae'den geliyor. Kayınbiraderdik elbette ama onunla sosyalleşmedim,

Özellikle de boşandıktan sonra. Bunlar kulaktan dolma şeyler, Çavuş. Rae'nin kişisel bilgileri ya da medyada okuduklarım. Teoriye göre Holly ve Jamie'yi aynı kişi mi öldürdü? Bu doğru mu?"

"Bu hala bir teori. Kanıtımız yok."

Garson tabaklarımızı aldı, sonra Christophe'un sürpriz yemeğini getirdi. Fırında ravioli yemeğiydi. "Nedir bu?"

"Devam et, Çavuş. Tadına bak," dedi. "Sonra sen söyle."

Tadına baktım ve tahmin ettim. "Bir çeşit kabakla doldurulmuş ravioli."

"Çok güzel. Balkabağı."

"Lezzetli. Ee, Christophe ..."

"Chris iyi."

"Ee, Chris. Jamie ve Rae arasındaki ilişki hakkında ne biliyorsun?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 101

CHRISTOPHE bana, "Bu uzun hikâye için artık çok geç. Az önce içeri giren şu güzel kadını görüyor musun?"

"Kısa desenli elbise. Uzun dalgalı saçlar?" "İşte o. Moira Benet."

Bize doğru geliyordu, tam masaya yaklaşıyordu ki Chris ayağa kalktı, ona güzelce sarıldı ve bizi tanıştırdı.

"Moira Benet," dedi Chris, "Çavuş Lindsay Boxer'la tanış. Çavuş, Moira dedikodu merkezinin kalbidir, değil mi Mo? Çavuş Boxer da Fricke cinayeti davalarındaki en üst düzey polis."

"Lindsay Boxer," dedi Moira. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Moira, Rae'nin eski bir arkadaşı," dedi Chris. "Siz ikiniz konuşmalısınız. Verandada güzel bir masam var. Öğle yemeği bizden."

Dışarıda çizgili bir şemsiyenin altındaki tik ağacından bir masaya oturduk. Chris, Moira'nın el çantasını koridorun dışına taşıdı ve "Bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli" dedi.

Moira Chris için, "O çok tatlı biri," dedi.

Moira'nın şakacı biri olmadığı ortaya çıktı. Dizginleri eline aldı ve ilk ders boyunca konuştu. En önemli noktası Rae ile aralarının iyi olmasıydı.

"Birçok arkadaşımız var, birlikte birçok kırmızı halı etkinliğine, sayısız partiye ve parti sonrasına katıldık."

Moira bana *Tribune* için bir köşe yazdığını ve ayrıca sadece davetiye ile sunulan ve hiçbir uygulama mağazasında bulunmayan bir podcast'i olduğunu söyledi.

Bunu alçakgönüllülükle söylemenin bir yolu yoktu, bu yüzden Moira bana zengin ve ünlülerle içli dışlı olduğunu söylerken genişçe gülümsedi. Umarım bu doğrudur. Rae Bergen hakkında, adını ilgili kişiler listesinde tutacak ya da üstünü çecek kadar bilgim yoktu. Ve bunu yapmak benim bir numaralı hedefimdi.

Moira'nın benimle ve soruşturmamızla ilgili hiçbir sorusu yoktu ve ben de rahatlamıştım. Ondan bilgi almak istiyordum ama ona hiçbir şey söyleyemeyecektim.

Ana yemek masamıza geldiğinde Moira kelimeler arasında bir boşluk bıraktı. Ben kaptım.

"Moira, Rae ve Jamie Fricke hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Rae'nin sana söylediğini sanıyordum. Jamie'yi çok seviyordu ve o da onu seviyordu. Tanıştıkları günden beri. Karışıkta tabii. Rae ne zaman mümkün olsa Jamie ile bir araya geliyordu. Onu aya gönderdi ve havaalanına geri götürdü. Bir mofo onu uçurduğu için harap olmuş durumda."

Dedim ki, "Evet, biliyorum. Ama Rae'nin Jamie ile olan aşkı Holly ile olan ilişkisinde sorun yarattı mı?"

"Oh," dedi Moira. "Anladım. Rae Holly'yi o kadar kıskandı ki onu öldürdü mü diye soruyorsunuz? Hayır, hayır, hayatta olmaz. Bu dünyada asla." Sandalyesini masadan birkaç santim geriye itti.

"Moira, soruyu yargılama. Ben çok kanlı bir bulmacayı çözmeye çalışan bir polisim ve ne kadar uzun sürerse Holly ve Jamie Fricke'i kimin öldürdüğünü bulma şansımız o kadar azalır.

"Evet, evet, evet, anlıyorum. Ama Rae'yi tanımıyorsun. O ve Holly çok yakınlardı, ikiz gibiydiler."

"Lütfen devam edin," dedim ve bunda ciddiydim.

Moira, "Peki, Christophe ve Holly'den haberin var mı?" diye sordu.

"Bunu bilmiyorum. Lütfen beni bilgilendirin," dedim telefonumun not defterine "Chris + Holly" yazarken.

Moira çatalını bıraktı ve bana doğru eğildi.

"Bu bir sır değil," dedi. "Artık değil. Sana Lindsay diyebilir miyim?"

"Elbette."

"Şey, Lindsay. Birkaç yıl önce Christophe ve Holly birlikte bir haftalığına Güney Fransa'da harika bir otele gittiler. Cannes'dı sanırım. Rae bana resimleri gösterdi. Frisky olanlar. O resimlere tekrar tekrar bakmak zorunda kaldım çünkü Rae ve Holly birbirlerine çok benziyorlardı. Ama Holly'ydı, Rae tarafından onaylandı."

Bu bir bombaydı ve benim için yeni bir haberdi. "Jamie biliyor muydu?" diye sordum.

"Elbette, yaptı."

"Bu onu kızdırmış olmalı."

"O öyle biri değildi. Holly de öyle değildi, Rae de öyle değil. Ben de bunun sonuçları olacağını düşünmüştüm. Bergen'lerin, Fricke'lerin ve onların sosyal akranlarının nasıl oynadıklarını ve nasıl yetiştirildiklerini unutmuşum. Her şeye izin veriliyordu."

Yaygın cinsel ilişkiyi hayal edebiliyordum belki. Ama soğukkanlı cinayetle ilgili bir şey öğrenmiş miydim?

"Holly ile Chris, Rae ve Jamie'nin kesişmesi ne kadar sürdü?" Ellerimi çapraz bir desen yapmak için bile kullanarak sordum.

Moira, "Rae'nin durumunda, Jamie ile yirmi yıl boyunca aralıklı olarak birlikte oldu. Holly ve Jamie evlenmeden önce, evliyken ve Chris'le boşandıktan sonra. Ama bu ikisi, Chris ve Rae, hala birbirlerinin en iyileri. arkadaşlar ve Brock ikisini de seviyor."

Moira'nın yorumlarını kendi yolumda takip ettim ve geri döndüğümde şöyle diyordu: "Brock karmaşık bir çocuk. Aynı anda hem zeki hem de bilgisiz. Sigara içiyor, içki içiyor, derslerden kalıyordu. Rae onu rehabilitasyona soktu, sonra da okula geri döndürdü."

"Rae bu yüzden Malibu'da yaşıyor."

"Aynen öyle. Chris de kendini oğluna çok adanmış biri. Ne kadar harika bir adam."

BÖLÜM 102

Salona dönerken, kaçırdığım bir fırsatla ilgili karanlık bir düşünceye kapıldım. Moira'ya gölge düşüren bir fırsat. Bu soruyu nasıl soracağımı ve onu hâlâ masada nasıl tutacağımı bulmam çok uzun sürmüştü.

Telefonu çalmıştı. Telefonu açmış ve yapımcısıyla tanımadığım insanlar, sinemacılar, etkinlikler ve benim aklımın ucundan bile geçmeyen tasarımcı isimleri hakkında uzun bir sohbete dalmıştı.

Bu arada, Jamie ve Moira'nın birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını merak ediyordum. Cinsel olarak mı? Ve eğer öyleyse, bu ne anlama geliyordu? Moira'yı çifte katil olarak hayal etmeye çalıştım. Hayal edemedim.

Moira telefonda şöyle dedi: "Teşekkürler Peggy. Podcast'i yaptıktan sonra seni ararım."

Sonra, "Lindsay, gitmem gerek" diyerek telefonu kapattı. İşte kartım. Bana iletişim bilgilerinizi gönderin."

Çantasını, telefonunu, güneş gözlüklerini topladı. Bana bir öpücük verdi ve şık görünümlü arabasının şoförüne el salladı. Arka kapıyı açtı ve eteğini savurup topuklarını tekmeleyerek arka koltukta kayboldu. Kapı kapandı.

Moira gitmiş, beni baş ağrısı ve düşünecek çok şeyle baş başa bırakmıştı.

BÖLÜM 103

Arabamı salonun karşısındaki Bryant'ta bulunan All Day otoparkına henüz park etmiştim ki cebimden zil sesi geldi. Ekrana baktım. Arthur Bevaqua arıyor.

"Arthur?"

"Çavuş, Bay Caddesi'nde yürüyorum. Yoğun trafik var."

"Ben de öyle," dedim, arabamı kilitledim ve geçen yıl pek çok kez konuştuğum eski Fricke ev müdürünü hayal ettim.

"İyi misin Arthur?"

"Hemen hemen, Çavuş. Üzgün hissediyorum, şey. Bilirsiniz işte. Dinle, bu sabah Bayan Borinstein'dan bir telefon aldım."

"Bir sorun mu var?"

"Bay Jamie'nin vasiyeti, ofisindeyken size verdiğim taslak." "Uh-huh. Ne olmuş ona?"

"Bayan Borinstein ve Bay Jamie orijinali imzalamışlar ve o bir noter. Yani mühürlü. Bu iyi bir şey."

"Arthur, seni sonra arayabilir miyim? Ben salona gidiyorum-" "Bay Jamie evi Bayan Rae'ye bıraktı."

Bu haberi almak için birkaç saniye durakladım ve bu beni şaşırttı. Jamie'nin Rae'yi sevdiği kesinleşmişti. *Ama bu Arthur'u nasıl etkiledi?*

Sordum, "Arthur. Bu seni nasıl etkiledi? Jamie'nin evi sana bırakacağını mı sanıyordun?"

"Bekle, Çavuş. Çöp kamyonu. Tamam. Buradayım. Sadece şaşırdım, biliyor musun? Satılmasını istemedi. Oğulları için para. Ya da bir okula veya futbol kampına dönüştürmek."

"Rae şimdi evde mi?"

"Hayır. Malibu'ya geri döndü. Haftaya etrafa bakmak için gelecek. Bunun bir şeyleri değiştirmesi ihtimaline karşı size haber veriyorum." "Christophe biliyor mu merak ediyorum. Bana söylemedi."

"Ve Bayan Rae ile konuşmadım. Her şey çok ani oldu. Bu konuda konuşmak isterseniz arayın," dedi.

"Arthur, sesin endişeli geliyor. Neden?"

"Ahh. Çok fazla soru var. Cevap yok."

"Benim dünyama hoş geldin, Arthur."

"Bayan Rae'nin onun baş varisi olduğunu tahmin edebileceğimi sanmıyorum. Bay Jamie her zaman kalbinin sesini dinlemiştir."

Basamakları tırmandım, dekoratif çelik ve cam kapıyı açtım ve güvenlik istasyonuna doğru yürüdüm.

Hala Arthur'la telefondaydım.

"Lütfen kulaklarınızı açık ve telefonunuzu şarjlı tutun. Beni gece ya da gündüz istediğiniz zaman arayın. Evet, gece de olur."

Sonra da ayrıldık. Arthur'u altı aydır tanıyordum ve garip bir şekilde ona hem değer veriyor hem de güvenmiyordum. Sıkıntılıydı.

Nedenini bilmiyordum. Ve bana gerçekten söylememişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 104

DEDEKTİF SONIA ALVAREZ, Tahoe polis karakolunun ikinci katındaki ekip odasında düz metal bir masada eski meslektaşı Çavuş Robert Bailey'nin karşısında oturuyordu. Bailey kırk yaşlarında, sarı saçlı, çelik mavisi gözlü, eski bir orta sıklet boksör, lise matematik öğretmeni, Las Vegas Polisi'nde gizli polis ve şimdi de Tahoe'daki karakolda çalışıyordu. Bu sabah onu aramış ve doğrudan sıranın önüne geçen bir ipucu vermişti.

Bailey'e göre, Samuel "Peder" Rochas, Fricke'lerin cinayetlerini üstlenmekten çok kısa bir süre önce ipucu veren tanınmış bir kiralık katildi. Neden? Fail o muydu? Yakında iade edilmesini engellemek için mi yakalanmak istiyordu? Yoksa bu sansasyonel cinayetlerle ilgili bulanık suları bulandırmak ve bu cinayetleri daha da büyötmek için aptalca kendini suçlara mı bağlıyordu?

onun sokak kredisi?

Her halükarda, Alvarez bu beklenmedik gelişme karşısında heyecanlanmıştı. Bailey onu Tahoe havaalanından aldığıında, Padre'nin sokak arkadaşlarına ne kadarını anlattığına dair soruları vardı.

"Sadece kırıntılar," dedi Bailey. "Gerçeklere dayanıyor."

Alvarez'e Padre'nin iddialarının ayrıntılarını anlattı.

"Kötü niyetli tanıklar bize Peder'in Jamie'yi kesinlikle tanıdığını söylüyor. Fricke iyi. İsimler verdi, futbol hakkında çok şey biliyor... Ama çoğunlukla Holly Fricke'i bir bağımlı ve fahişe, Jamie Fricke'i ise kindar bir piç olarak tanımladı ki Fricke kesinlikle öyle olabilirdi. Çeşitli takım oyuncularını azarlarken çekilmiş görüntülerini gördünüz mü? Fricke acımasız biriydi. Birkaç yıl önce yardımcı antrenörlerden birini sahadan kovmuştu. Soyunma odalarında ve otellerde yumruk yumruğa kavgalara karıştı - kendini gerçekten bir tür tanrı sanıyordu."

Alvarez, "Karısı öldürölene kadar Jamie Fricke hakkında hiç düşünmemiştim ve futbol kesinlikle aklımda yoktu. Çalışacağım."

Bailey ona sırtıttı. İyi huylu takılmalar ortaklıklarında her iki taraf için de geçerliydi ve Alvarez tehlikeli gizli görevlerine kattıkları eğlenceyi neredeyse unutmuştu.

"Hayır," diye ısrar etti Alvarez. "Çalışacağım. Çalış."

"Tamam. İkna oldum." İstasyona girdiklerinde Bailey, "Rochas üçüncü kattaki kafeste bu akşamki uçuşu için kendini toparlamaya çalışıyor," dedi.

"Eğer tetikçimiz olma ihtimali varsa onunla konuşmam gerek."

"Sorun değil, Sonia. Kahve istersen, makine koridorun sonunda, sola dön. Hemen şurada. Ama önce Rochas'la konuşmak isteyeceksin."

"Yolu göster, Bailey. Ve yakınımda kal. Eğer başım belaya girerse, sana yardım işaretimizi vereceğim."

Bailey başparmağını alnına koydu, parmaklarını yelpaze gibi açıp oynattı.

O ve Alvarez eski şakalarına güldüler. Sonra Bailey dedi ki, "Bu kadar. Sanırım gitmeye hazırız."

Alvarez, Bailey'i merdivenlerden hapisaneye kadar takip ederken beklenti içindeydi. Peder, kiralık seri katil. Ve onunla parmaklıkların bir el mesafesinde röportaj yapacaktı.

Sahanlığa ulaştıklarında Alvarez, Bailey'ye yetişti ve kolunun kıvrımından yakaladı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Gitmeye hazırım," dedi Bailey'nin yüzüne gülümseyerek. "Gerçekten öyleyim."

BÖLÜM 105

GÖRÜŞME ODASI, hücre sırasının en ucunda yer alan ona on ebadında perdeli bir kafesti. Alvarez'in alışık olduğu görüşme odaları gibi özel değildi ve kattaki akustik kristal berraklığındaydı. Bailey ile birlikte yürüdü ve kafese yaklaştıklarında Alvarez mahkûmu gördü.

Bailey, Alvarez'e "Ben silahlıyım. Ama o değil. O zincirli ama biz değiliz. Acımasız biri ama bunu asla bilemezsin. Cazibesi büyüleyici ama onu anlayacaksın, Alvarez."

Rochas kafesin içindeki bir masada oturuyordu. Ayak bilekleri kelepçeliydi, elleri önünde kelepçeliydi ve bir zincir kelepçelerden geçip masanın üstündeki metal bir halkadan aşağı inerek prangalarına bağlanıyordu.

Bailey, Alvarez'i kafesin kapısına kadar götürdü ve kapıyı açarak onu içeri aldı. "Peder, bu San Francisco Polisi'nden Müfettiş Alvarez." dedi.

Padre dönüp ona baktı. Ona bir kez daha baktı ve dişlerinin arasından ısıklık çaldı.

Alvarez düdüğü duymazdan geldi ve kafesin dışında sağında duran Bailey'i net bir şekilde görebilecek şekilde mahkûmun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bay Rochas-"

"Bana Peder diyebilirsin."

"Ve bana Müfettiş Alvarez diyebilirsiniz," dedi. "*Como esta?*" dedi adam gülümseyerek.

"Oldukça iyi, Peder, ya siz?"

"Sanırım ikimiz de konuştuktan sonra öğreneceğiz. Bu gece Mexico City'ye giden bir uçağa binersem, bir hafta içinde hücremde boynumdan asılmış olacağım. Ne söylememi istiyorsun?"

Alvarez dedi ki, "Konuşmamızı kaydedeceğim, Padre. Bize çok zaman kazandıracak."

Alvarez telefonunu masanın üzerine koydu ve kaydetmek için düğmeye bastı.

"Baştan başlayalım, Bay Rochas. Ben Müfettiş Alvarez, SFPD Cinayet Masası'ndan. Çavuş Bailey gizli muhbirlerin yorumlarını rapor etti-"

"İspiyoncular."

"- Jamie Fricke ile bir ilişkiniz olduğunu. Altı ay kadar önce karısı Holly'nin Pacific Heights'taki cenaze törenine gittiniz mi?"

"Kim demiş?"

Alvarez telefonunu eline aldı, fotoğraf galerisi uygulamasına gitti ve Cappy'nin Rochas olabilecek birinin fotoğrafını açtı. Fotoğrafi adamın göz hizasına, kelepçeli ellerinin ulaşamayacağı bir yere tuttu. "Bu sen misin?"

Rochas güldü. "Ben de oradaydım."

"Ama merhumu tanımıyordunuz."

"Kocasına olan saygımdan dolayı gittim."

"Holly Fricke'nin ölümüyle bir ilginiz var mı? Onun ölümüyle ilgili bir plandan haberiniz var mıydı ya da bir planda rol aldınız mı? Holly Fricke'in Tetik?"

Rochas sırtıttı. Bir an için altın dişleri floresan ışıkları altında parladı.

"Müfettiş, sizce o fahişenin ölümüyle bir ilgim olsaydı size söylemem gerekir miydi?"

"Sana kalmış, Peder. Eğer onun cinayetine katıldıysanız, Meksika'ya dönüp ömür boyu hapis yatmak zorunda kalmayabilirsiniz. Hayatın birkaç gün kadar uzun olabilir."

Rochas güldü. "İlginç bir teklif diyebilirsiniz. Benim daha iyi bir teklifim var. Beni sorgulamak için Körfez Kenti'ne geri götürün. Bakalım ne diyeceğim."

Alvarez, "Soruya cevap ver Peder, yoksa '*Vaya con Dios*' derim" dedi.

"Tamam, tamam, Holly Slut'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Hem de hiç. Sözle değil. Ne de eylem."

"Teşekkür ederim," dedi Alvarez. "Jamie hakkında da aynı sorular. Sokakta konuşulanlar, James'in siz Vegas'ta dolaşırken sizi Bleus üzerine bahis oynamaya ikna ettiğini söylüyor. Sizi bütünleştirmede için ona karşı kin beslemişsiniz."

"Bütünleştirmek' ne anlama geliyor?"

"Sizi tazmin etmek, kaybınızı geri ödemek anlamına gelir."

"Doğru. Çeyrek milyon dolar kaybettim. Bana geri ödemedi. O bir yıldı ve bunu herkes biliyordu. Onu öldürdüğümü itiraf etmemi istiyorsun,

Yani Frisco'ya geri mi dönüyoruz? Duruşmayı bekleyeceğim. Ve belki de özgür kalırım? Belki kutlamak için seni iyi bir restorana götürürüm."

"Jamie Fricke'nin öldürülmesiyle bir ilgin var mı, Peder? Evet ya da hayır. Evet ise, bana rolünüzü söyleyin."

"Keşke. Keşke ölmek üzere olduğunu anladığında yüzünü görebilseydim. Keşke ona ölümcül bir acı verebilseydim. Bloкта duydum."

"Hangi bloкта?"

"Bu. Hücre bloğu. Vurulduğunda buradaydım, bebeğim. Yani, Müfettiş. Jamie Fricke öldürüldüğünde ben de hücredeydim ve hiçbir şeyden haberim yoktu. Muhbirler Dedektif Bailey ile oyun oynuyorlardı. Sanırım öyle."

Alvarez kafesin yanına gelen Bailey'e baktı ve "Peder. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sen burada değildin," dedi Padre. "Ama ben buradaydım. Corcoran bir gece önce beni aldı. *Estupido*."

Bailey kafesin kapısını açtı ve "Hadi çık oradan, Alvarez" dedi. Rochas'a

"Hemen döneceğim." dedi.

Alvarez, Bailey'i birinci kattaki rezervasyon bölümüne kadar takip etti.

Masa çavuşu bir bilgisayar dosyası açtı, "O haklı Rob.

Pazar günü giriş yaptım, hiç çıkış yapmadım."

"Bir pisliğin önünde aptal gibi görünmeye bayılırım. Bunun için üzgünüm, Sonia."

Alvarez güldü. "Peder'e onunla tanıştığıma memnun olduğumu söyle.

Ve Jamie'nin cinayeti için mükemmel bir mazereti var." "Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?"

"Beni havaalanına götürmeni isteyecektim." Kadın uzandı, adamın saçlarını karıştırdı ve "Seni görmek güzeldi Bailey. Eve bir şüpheli, bir itiraf, herhangi bir kanıt ya da öğle yemeği bile olmadan dönüyorum ama yine de harikaydı."

"Bunu tekrar yapmamız gerekecek," dedi.

Alvarez uçağa binmeden hemen önce ona veda öpücüğü verdi. El çantasını baş üstü rafına yerleştirdi. Peder'i düşündü.

Holly'yi öldürdüğünü gösteren hiçbir şey, ikinci derece kanıtlar bile yoktu.

Jamie'yi de öldürmemiştii, mükemmel bir mazereti vardı. O sırada hapisteydi.

Şimdi Meksika'da hapse girecekti... orada kesinlikle hapishane adaletine kavuşacaktı.

T U E S D A Y

OceanofPDF.com

BÖLÜM 106

Ertesi sabah CHRISTOPHE bana mesaj atarak beni tekrar öğle yemeğine davet etti ve benimle konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. "İhtiyaç" kelimesi beni bağladı. Restoran sahibinin o gün beni Moira'ya karşı kandırdığından yüzde 95 emindim.

Böylece bana bilmem gereken bir şeyi söylemekten kaçınabilecekti. Dikkatim dağılmadan ve saçmalamadan baş başa vakit geçirebileceğimizi umuyordum. Eğer Christophe'un Fricke cinayetleri hakkında içeriden bilgisi varsa, soruşturmayı ilerletecek bir şeyler öğrenmeye kararlıyım. Ya da Tanrı'nın izniyle bu açık davalar.

Saat 1'de Bonhomie'de olmayı kabul ettim. Sabahı, savaş odasına umuttan başka bir şey getiremeyen kasvetli bir dedektif grubu olan ekiple toplantı yaparak geçirdim. Brady bile Christophe Picard'dan bir katilin ismini almam konusunda umutluydu.

Kalabalık Bonhomie'ye tam zamanında vardım ve Chris beni kapıda karşıladı. Bir gün öncesinden daha farklı görünüyordu. Neşesi gitmişti. Yüzü asıktı ve gözlerinin altında koyu lekeler vardı.

Beni içeride, mutfakla yemek odası arasındaki kuytu bir masaya götürdü. Masa duvara yaslanmıştı ve ışık azdı. Chris bir şişe şarap açtı. İçkiyi reddettim ama devam etmesi için onu cesaretlendirdim. Sorun değil.

Chris bardağını bitirip bir tane daha doldurduktan sonra kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum, eğildim ve şöyle dedim: "Chris. Bana gerçeği söylemeni istiyorum.

Holly ve Jamie'nin katilleri hakkında ne biliyorsun ya da tahmin ediyorsun? Ping-pong yok-"

"Ping-pong mu?"

"Oyun yok. Oyalanmak yok. Bana bilgi lazım. Anladın mı?"

Sefilce başını salladı. Bardağını nadir ve harika olduğuna emin olduğum bir şeyle doldurdu ama bardağı kenara ittim ve bekledim.

"Bilseydim," dedi, "sana söyledim."

Avuç içlerimi masanın üzerine koydum, ittim ve ayağa kalktım. "Bu çok kötü, Chris. Aklına bir şey gelirse ara ya da yaz."

Özel kabinden çıktım ve çıkışa doğru ilerliyordum ki, "Bekle. Lütfen."

Dönüp onun üzgün av köpeği suratına baktım ve kabine geri döndüm.

İkimiz de yerimize oturduğumuzda Chris, "Onları kimin öldürdüğünü bilmiyorum Çavuş, ama şunu biliyorum. Holly'yi seviyordum. Onu yıllardır seviyorum. Holly'ye olanlar beni mahvetti. Onun nasıl vurulduğunu düşünmek!

Öleceğini anlayacak kadar zamanı vardı. Her sabah kendimi öldürmek isteyerek uyanıyorum."

Sesi kesildi ve gözyaşları geldi. Elleriyle gözlerini kapadı ve ağladı. Ben konuşmadım. Sadece. Bekledim. Onu. Dışarı çıkmasını. Yüzünü bez peçeteyle sildikten sonra üç kez "Özür dilerim" dedi.

Chris, "Ölümünde ona katılmak içimi rahatlatırdı ama yapamam," dedi. "İnsanlar bana güveniyor."

Bir garson önümüze peynir ve sosislerden oluşan bir şarküteri tabağı koydu. Mutfaktan gelen kokular küçük alanımızı doldurdu. Açlık acımı bastırdım ve içimi kontrol ettim.

Chris'in Holly'ye olan hisleri ve onun kaybindan duyduğu keder hakkında bana gerçeği söylediğine inanıyordum. Ama onu ve Jamie'yi kimin öldürdüğü sorusunun cevabını atladığını da bir o kadar güçlü bir şekilde hissediyordum.

Onu katil olarak denedim.

Eğer Chris Holly'yi onu reddettiği için öldürdüyse, eğer Jamie'yi uzun zaman önce ödülü kazandığı için öldürdüyse, bu bir teori bile sayılmazdı. Bunu destekleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Bu beni gerçekten kızdırdı.

BÖLÜM 107

MacBain'de BLT yemek için durdum ve Bonhomie'de yemek yemeyi reddettiğim için kendime lanet ettim. Ekip odasına giden kapıdan hızla geçerken elimde sandviçle birlikte küçük bir kahverengi çanta vardı. Kapı bekçimiz Bobby Nussbaum'a masasının önünden geçerken "Hey" dedim ama o beni durdurdu.

"Çavuş, sana bir mesajım var." Döndüm ve bana "İsimsiz ihbar" dedi.

"Harika." diye inledim.

"Bence bu iyi." dedi. "Vur bana," dedim.

"Bir kadındı. Sesi boğuktu, sanki fısıldıyor ya da eliyle ahizeyi kapatıyordu. Seni sordu, sonra bana bir mesaj verdi ama adını söylemedi. Sizi Bonhomie'de gördüğünü söyledi ve kimliğini söylemedi."

"Herhangi bir eski artığı alacağım, Bobby."

Dedi ki, "Biliyorum, biliyorum Lindsay, o yüzden kelimesi kelimesine not aldım. Her kelimesini duymadım ama ..."

Bana bir mesaj defterinden koparılmış bir sayfa uzattı.

El yazısıyla yazılmış notta, "Chris okulda insanları tehdit eden oğlunu koruyor. Onu kontrol etmelisin."

Bobby bana "Bunun yardımı olur mu?"

diye sordu. "Belki. Brady içeride mi?"

"Beş dakika içinde dönecek."

Bobby'ye teşekkür ettim ve Alvarez ile Conklin'in birlikte sandviç yedikleri bölmeye doğru yola koyuldum. Alvarez'in arkasına sıkıştım ve aralarındaki yerimi aldım.

"Christophe o adam mı?" Alvarez bana sordu.

Sandalyemde arkama yaslandım ve biraz sallandım. "Onu enseleyemem ve temize çıkaramam," dedim. "Ama ben dışarıdayken bana bir ihbar geldi."

Mektubu Alvarez'e uzattım, o da masanın üzerinden Conklin'e verdi.
"Brock'u kontrol et," dedi. "Katilimiz olarak mı? Neden? Christophe Jamie'nin vurulması için bir mazereti vardı, değil mi?"

"Doğru," dedi Alvarez. "Christophe sana Rae ve Brock'la birlikte olduklarını söylemiş. Venice Beach'te."

Ben de "Evet. Chris de öyle diyor." dedim.

"Brock'un Holly'nin cenazesinde olduğuna eminim," dedi. "Anma konuşması yapmıştı."

Conklin, "Jamie'nin cenazesinde de vardı, kesinlikle. Rae onu işaret etti."

Alvarez'in yararına, "Rae sadece kendisi istediği için katıldığını söyledi" diyerek aynı fikirde olduğumu belirttim.

Conklin dedi ki, "Adını araştıracağım. Brock Picard mı?"

"Bu benim Padre kurşunum gibi," dedi Alvarez. "Neredeyse uyuyor ama hiç uymuyor."

Bana en sevdiği atıştırılmalık olan aile boyu trüf yağlı patates cipsi paketini uzattı. Fikrini değiştirmeden önce onu kaptım ve tam o sırada resepsiyonda bir itiş kakış başladı. Bobby, masanın yanından geçmeye çalışan biriyle mücadele ediyordu. Bob Cinayet Masası'na gelmeden önce mahkeme memuruydu ve hâlâ bir adama nasıl jujitsu yapılacağını biliyordu.

Bağırışlar ve yere çarpan bedenlerin gümbürtüsü arasında, Bobby'nin kalın gövdesinin altından, yirmi metre öteden adımın haykırıldığını duydum.

"Çavuş!"

Kendimi kavga eden adamların seslerine doğru fırlattım ve bunun Christophe olduğunu gördüm, yüzü kıpkırmızıydı ve Bobby'nin ağırlığının altından kurtulmak için mücadele ediyordu.

Conklin de bana katıldı ve sonra Brady göründü, yedek kulübesinin girişinden geliyordu. Bob'a kenara çekilmesini söyledi.

Brady içgüdüsel olarak savaşa hazır. Çılgına dönmüş Christophe Picard'ı iki eliyle yakaladı, ayağa kaldırdı, duvara fırlattı ve orada sabitledi. Sonra Brady buz mavisi gözleri beni bulana kadar öfkeyle etrafına bakındı.

"Kim bu adam, Boxer?" "Christophe-"

Tanıtımı bitiremedim. Chris sözümü kesti, sadece benimle konuşmak için yalvardı ve bir şekilde konuştu. Sesi boğuk, felç edici bir çığlıktı.

"Rae öldü! O öldürüldü!"

BÖLÜM 108

CHRISTOPHE'UN ÇIĞLIKLARI NEREDEYSE kalbimi durduruyordu. Onu bir saatten az bir süre önce görmüştüm ve bana Holly'yi ne kadar çok sevdiğini söylemişti. Ve şimdi buradaydı, Rae'nin cinayetini rapor ediyordu.

Doğru muydu? Yoksa zihinsel olarak raydan çıkıp bir uçuruma mı yuvarlanmıştı? Kimse kımıldamadı. Bir sonraki talimatı büyüü bozdu.

"*Sana videoyu gönderdim!*" Chris bana bağırdı. "*Aç şunu!*"

Gözlerimi önce Conklin'e, sonra Alvarez'e, sonra da Brady'ye çevirdim. Christophe ağlıyordu.

Brady bana dedi ki. "Sen git. Ben onu burada tutarım."

İçimi bir korku seli kapladı. Bölmeye gittim, sandalyeme oturdum ve gelen kutumu açtım. Ekranımdaki uzun e-posta yığınınına baktım ama hiçbirini açmak için hareket etmedi. Alvarez ayağa kalktı ve arkamdan yürüdü. Omzumun üzerinden uzandı ve CP@Bonhomie'den gelen postayı buldu. İşaret parmağıyla üzerine tıkladı.

Alvarez korkusuzdur.

E-posta boştu ve ekinde bir video vardı. Ben açarken Alvarez yanımda duruyordu. Doğrudan Rae Bergen'in yüzüne bakıyordum, tam ekran ve hareketli. Canlı, ev ofisine benzeyen bir yerde, ekranın köşesindeki küçük bir pencerede görünen Christophe ile konuşuyordu.

Chris, "Artık ona bebeklik yapamazsın, Rae-" diyordu.

Rae'nin görüntüsünün arkasında bir hareket vardı. Belinden sağ omzuna kadar kadraja giren bir erkek gövdesinin kamera tarafından çekilmiş görüntüsüydü. Rae'nin

40 kalibrelik silahını kafasının arkasına doğrultmuş ve ateş etmiş.

Kurşun başının arkasından alnına doğru hızla ilerleyip alnında golf topu büyüklüğünde bir delik açarken Rae'nin göz kapakları bir anlığına ardına kadar açıldı.

İçgüdüsel olarak gözlerim kapandı ve bir saniye sonra açtığımda Rae'nin başı ve gövdesinin üst kısmı dizüstü bilgisayarının üzerine düşmüştü. I

Chris'in sesinin Rae'nin bilgisayarından geldiğini duydu. "Rae!" diye bağırdı ve görüntü karardı.

Rae'nin son nefesinin görüntüsü beynime kazınmıştı ve gözümü kırpamıyordum. Alvarez'in adımı tekrarladığını duydum. Christophe ön masanın yanındaki duvardan böğürdü.

"Onu öldürdü, Çavuş. Rae öldü."

"Kim? Kim yaptı?"

Bobby'nin önünden geçip Christophe'a seslenen Conklin'di.

Christophe'un cevabı acı dolu, sözsüz bir çığlıktı. Oturdum Dirseklerimi masama dayamış, avuçlarımı gözlerime kapatmış, az önce gördüklerimi asla unutamayacağımı biliyordum. Sanki Rae Bergen'in masasının karşısında oturmuş, bir kurşunun kafasında tünel açmasını izliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 109

BRADY, "BOXER, Los Angeles Şerif Departmanı'nı arıyorum. Taşınmaya hazır olun." Bobby tıbbi yardım çağırınca kendime geldim.

Brady LASD'yi aradı ve şerifi istedi. Masa başı çavuşu onu ararken bekledi ve sonra ne yapmak istediğini açıkladı. Aramayı yaptıktan on dakika sonra Brady telefonu kapattı.

Bölmemize geldi ve ben ve Conklin için sıfır noktasını özetledi. Cinayeti, Clapper'ı tanıyan ve bizimle işbirliği yapmaktan mutluluk duyan LA şerifine bildirmişti. Los Angeles Olay Yeri İnceleme Birimi biz gelene kadar olay yerini olduğu gibi bırakacak, sonra da inceleyip sonuçları bize verecekti. Üniformalı polisler şu anda Rae Bergen'in dairesine gönderiliyordu.

Brady'ye havaalanına gitmek için beklerken Christophe'u görmek istediğimi söyledim. Asansörle yedinci kattaki hapisaneye çıktım ve orada masa çavuşu ve eski dost Bubbleen Waters'a Christophe Picard'ı nerede bulabileceğimi sordum.

"Onu görmene izin vereceğim, Lindsay, ama acil yardım görevlileri bayılmak için ona bayıltıcı iğne yaptılar. Histerik bir haldeydi, kafasını parmaklıklara vuruyordu."

"Bilinci yerinde değil mi?"

"Evet. Ne kadar süreyle diye soracağınızı biliyorum, ben de sordum ve zaman aşımının kişiden kişiye değiştiğini söylediler."

"Uyandığında Brady'yi ara." dedim.

"Anlaşıldı, Çavuş," dedi ve beni selamladı.

O gün ilk kez gülümsemiştim.

Hücrenin içindeki bir döşemede sırtüstü yatan Christophe'a baktım. Soğuktan bayılmıştı. Adını söyleyerek onu uyandırmaya çalıştım ama baygındı.

Rae Bergen'in cinayeti Fricke cinayetleriyle bağlantılı olduğu ve her üçü de Kaliforniya'da gerçekleştiği için dava bizim davamızdı. Rae Bergen devam etti.

Tahtayı takım odamıza geri götürün.

Birkaç dakika sonra Conklin ve ben SFO'ya doğru hızla giden bir devriye arabasındaydık ve oradan LAX'e geçtik, indiğimizde bir çift üniformalı bizi bekliyordu. Ellerinde kiralık bir ekip arabasının anahtarları da vardı ve onları bana verdiler.

Pasifik Sahil Otoyolu'nda Malibu'ya doğru ilerlerken telsizi aradım, kendimi merkeze tanıttım ve özel bir kanal açtırdım.

Ben Brady ve bir şerif yardımcısıyla konferans görüşmesi yaparken Conklin GPS'e Rae'nin adresini yazdı.

Bize destek olarak iki ekip görevlendirildi ve idari formaliteler tamamlandıktan sonra, Los Angeles'taki tüm memurların gerçek bir şüphelisi olmayan bir cinayete karşı alarma geçmesi için bir APB çıkarıldı. Ekibimiz harekete geçti ve tüm ışıklar açık, sirenler çalarak cinayet mahalline doğru yola çıktık: Malibu'da bir apartman.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 110

DÖRT DEVRIYE ARABASI Malibu'da bir kayalığın üzerindeki üç taraflı bir grup şehir evinin önüne park etmişti bile. Hepsi beyaz ve kırmızı kiremitliydi.

çatılar ve okyanus manzaralı güverteler. Rae'nin oturduğu bina A bloktaki ilk apartman dairesiydi ve caddeye en yakın olanıydı.

Conklin çift park yaptı ve destek ekiplerimiz arabalarından inerek caddeyi kordon altına aldı. Yerleşkenin girişinde üniformalara rozet taktık. Rütbeli subay Şef William Taverno'ydu. Conklin'i ve kendimi tanıttım ve ona olay yerini görüp görmediğini sordum.

"Oradaydım. Öğle yemeğimi tuvalette unuttum." "Adli tabibi bekliyoruz." diye eklerken başımı salladım.

Bir CSU aracı kaldırıma park etmiş, eşyalarını yerleştiriyordu. Hemen Rae'nin dairesine girmek ve her şeyi bulduğum gibi bırakarak çıkmak istiyordum. Rae'nin evinden ayrılmadan önce, Rae'nin katilinin kimliğine ve nerede olduğuna dair bir ipucu bulmayı umuyordum.

Taverno, "Merak etmeyin Çavuş Boxer. Siz görene kadar hiçbir şey ama hiçbir şey hareket etmez."

Sanki Taverno bunu hayal etmiş gibi, ME'nin minibüsü sokağa girdi ve çift park etti.

Taverno, "Bu Dr. Camille Gray, adli tabip." dedi.

Adli tabip minibüsün arkasından çantası ve fotoğraf makinesiyle çıktı. Kırklı yaşlarının başında görünüyordu ve kıvraktı, hızlı ve amaçlı hareket ediyordu. Kaldırıma ulaştığında önünü kestim.

"Ben Çavuş Lindsay Boxer. Ortağım, Müfettiş Conklin," dedim. "Ben baş memurum-"

"Beni şerif çağırdı," dedi Gray. "Koşullara rağmen sizinle tanıştığıma sevindim. Ölüm nedeninin belli olduğunu duydum. Olay yerini görelim. Fotoğrafları çektikten sonra kurbanı ofisime götüreceğim ve otopside sonra size tam bir rapor göndereceğim."

Dr. Gray, Taverno ve iki üniformalı A binasına yöneldi. Conklin ve ben onları 1A'ya, Rae'nin dairesine kadar takip ettik. Rae'nin ofisi hepimizi aynı anda alamayacak kadar küçüktü. Diğerleri Conklin, Dr. Taverno ve Gray ve ben Rae Bergen'in kabusuna yaklaştık.

Ölüm şekli daha önce ateş edildiğini gördüğümde olduğu kadar şok ediciydi, çünkü şimdi bizi ayıran bir ekran yoktu. Dizüstü bilgisayar klavyesinin ve masanın üzerine büyük miktarda kan akmış, yere damlayarak mutfak lavabosu büyüklüğünde bir havuz oluşturmuştu. Su birikintisinin etrafından dolaşarak masanın diğer tarafına geçtim ve Rae Bergen'in kafatasının parçalanmış kalıntıları olan beyin parçalarını ve kemik parçalarını gördüm.

Arkamı döndüm ve Brady'nin direkt hattını telefonuma kaydettim.

"Rae'nin evindeyiz," dedim. "Christophe onu kimin öldürdüğünü söyledi mi?" "Benimle konuşmadı. Ben de Paul Chi'yi gönderdim."

Brady ağır kaslıdır ve nadiren gülümser. Bir suçlunun bakış açısından, Brady insan etini ezip posa haline getirebilecek gibi görünüyor. Öte yandan Chi, beş altı yaşlarında ve ketum. Bu yüzden Brady'nin Christophe insanları okuyabiliyordu, Chi muhtemelen onu alt edebilirdi.

Ve yaptı da.

BÖLÜM 111

CONKLIN arabayı Pacific Coast Highway'den güneye, Pepperdine'in Malibu kampüsünün girişi olan John Tyler Drive'a doğru çevirdi. Yolun ikiye ayrıldığı ve kampüsün çevresi boyunca devam ettiği kavşakta bir park alanı vardı, diğer yol ise park alanlarından birine doğru çatallanıyordu.

Brock Picard adına kayıtlı son model gümüş rengi üstü açık bir Porsche arıyorduk. Onu bulmamız gerekiyordu.

İlk olarak, arabasının yerini bulmak bize kampüste olup olmadığını söyleyecekti. Burada Ana otoparktaki tüm arabaları görebileceğimiz bir yere park edebilirdik.

Böylece, sıraların arasından geçerek bir patika oluşturduk ve birçok pahalı arabanın yanından geçtik,

Bazıları gümüş renginde, hepsinin ön camında park etiketleri, çoğunun arkasında Yunanistan'a ait tampon etiketleri var.

Sürdüğümüz sıranın sonundaki arabayı gördüm. "Yavaş ol, Richie. Sanırım bu kadar."

Ortağım Porsche'nin arkasında fren yaparak onu engelledi. Orada Arabanın her iki yanında araçlar ve otoparktaki son sıra olduğu için arkasında kapalı bir yatakta peyzaj düzenlemesi olan bir kaldırım vardı. Porsche üstü açık bir arabaydı ve üstü açıktı. Kahverengi ceketli genç bir adam ön koltukta yatıyordu, dizleri bükülmüş, ayakları yolcu tarafındaki döşemede, başı sürücü tarafındaki kol dayama yerindeydi. Gözleri kapalıydı.

Brock Picard'dı, Rae ve Christophe'un oğlu. Onu Jamie'nin cenazesinden tanıdım.

El hareketleri ve tek kelimelik cümleler kullanarak Conklin ve ben kapılarımızı açıp kilitledik. Brock'un uykusu hafifti ya da belki de hiç uyumuyordu. Conklin'i görünce ayağa fırladı ve arabasından dışarı fırladı. Koştı.

Porsche'nin yanında, kaldırım kenarındaki bitkilerin arasından geçti ve bir fidanın dallarının altına eğildi. Ve devam etti.

Ortağım ve ben Brock'a koşmayı bırakması için bağırdık, polis olduğumuzu söyledik, ancak bir kurşun kulağımın yanından vızıldayarak geçti.

Binalar. Onu otoparkın kıvrımlı geçidine kadar kovaladık, orada caddenin karşısına geçti ve işaretlenmiş büyük bir binaya girdi.

YÖNETİM. Conklin ve ben aynı fikirdeydik. Ayrıldık, Conklin Brock'u takip ederek yönetim binasına girerken ben de sağ tarafa dolaşım.

Brock arka girişten kaçmaya kalkışırsa, önünü kesmek umuduyla yan tarafına geçti.

Büyük bir binaydı ve etrafında dönmek şaka değildi, ama kendimi tökezlemeden ve yere düşmeden olabildiğince hızlı hareket etmeye zorladım. Binanın etrafında dönmeyi bitirdiğimde, ileride sağımda yan yatmış büyük bir tüpe benzeyen yarı silindirik bir bina gördüm.

Brock'un küçük bir amfityatroya benzeyen bir binanın merdivenlerinden koşarak indiğini ve Conklin'in de onun birkaç boy gerisinde olduğunu gördüm. Brock yarı silindirik binaya doğru ilerliyordu ve ben önünü kesmeden ya da Conklin onu arkadan sollayamadan binaya ulaşmayı başardı.

Brock, boru şeklindeki yapının ağır çift kapısını açtı ve Conklin ile ben kapıdan birkaç adım ötede ve birkaç adım ötede birleştiğimiz sırada içeri girdi. saniye gecikti. Bir anda iki kampüs polisi belirdi.

Rozetimi gösterdim ve bağırdım, "Biz San Francisco'dan dedektifleriz! Kahverengi ceketli adam. Cinayetten aranıyor. Lütfen öğrencileri bölgeden uzaklaştırın."

Kampüs polislerinden biri kaçtı. Diğer destek olarak bizimle kaldı. Koşarken ceketimi çıkardım ve yakındaki çimlerin üzerine bıraktım. Ceketimin altına giydiğim çelik yeleğin önünde ve arkasında SFPD yazılıydı, silahla ateş açılması ihtimaline karşı kimlik.

Kampüs polisine dönüp buranın hangi bina olduğunu sorduğumda, amfityatroya bakan duvar dikkatimi çekti. Tamamen vitraydan oluşuyordu.

Polis memuru "Burası Stauffer Şapeli" dedi.

Conklin ona içerideki yolları sordu.

"Camı koruyan ızgaranın içinde bir çift çift kapı var, ağır olanlar. Ancak diğer uca doğru, mihrabın yanına açılan birkaç servis kapısı da var."

"Lütfen yolu gösterin," dedim. Conklin elini çabuk tuttu. Hâlâ zor nefes alıyordum ve bir şekilde bileğimi döndürmüştüm. Acı beni yakalamaya başlamıştı. Yine de kampüs polisiyle birlikte şapele doğru koştum ve ortağımı gözden kaçırmadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 112

CONKLIN, Brock'un şapelin cam duvarına doğru izlediği yolu takip etti. Conklin'in arkasına düşmüştüm ve kampüs polisi -yirmi arkamda koşuyordu. "Hey, hey, yavaşla," diye seslendi. "Yetiş!" Ben de ona bağırdım.

"Ben Jerry," diye bağırdı kampüs polisi bana. "Benimle kal."

"Seninleyim," diye nefes nefese kaldım.

Jerry yetişti ve liderliği aldı. Şapel boyunca koştuk. Yan kapıya ulaştı, açtı ve içeri girdi, ben de onu takip ettim.

Şapelin en ucundaki kürsüde ayakta duruyorduk.

devasa bir vitray duvarı vardı. Karşımızdaki sıralarda dua eden, meditasyon yapan dört kişi vardı. Onlara lütfen solumdaki yan kapıdan hızlıca çıkmalarını ve soruları yanıtlamak için zaman olmadığını söyledim.

Öğrenciler fısıldaşarak ve birbirlerine tutunarak yerlerinden fırladılar ve hızla yan kapıdan dışarı çıktılar. Şapelin benden uzak ucunda Conklin'i gördüm ama Brock'u görmedim.

Ve sonra yaptım.

Yan kapılardan biri tekmelendi ve Brock uzun mavi bir eteğin üzerine hırka giymiş, iki örgülü esmer bir kız öğrenciyi iterek ve sürükleyerek içeri girdi. Dua eden kızlardan biriydi.

Birkaç dakika önce, çıkışını yaptığında Brock onu kucaklamıştı. Sol kolu kızın boynunu mengene gibi kavramıştı. Sağ elinde bir silah vardı. Kız çırpınıyor, ağlıyor ve onu bırakması için yalvarıyordu.

Bir sıranın arkasına saklanmış olan Conklin, silahını çekmiş halde Brock'un arkasından yaklaşarak bağırdı: "Bırak onu Picard! Bırak onu. Silahını bırak ve kimse zarar görmesin."

Jerry ve ben silahlarımızı çekip Brock'a ve kilisenin önündeki rehinesine doğru ilerledik. Conklin de dahil, üçümüz

Brock Picard'ı üçgenledi. Korkmuş görünmüyordu. Aksine, yirmi yaşında bir çocuğun kabadayılığına sahipti.

"Geri çekilin," dedi Brock. "Geri çekilin ve silahlarınızı bırakın yoksa bu kıza bir kurşun sıkarım ve konuşmamıza gerek kalmaz."

O anda ve bu koşullarda yapılacak tek bir şey vardı.

Geri çekildik. Hiç silah atılmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 113

Annesinin beynini uçurmuş bir katille çatışıyoruz. Şimdi de bir rehinesi vardı. Eğer şapkamızdan bir mucize çıkarmazsak, daha fazla insan ölecekti.

Şapelin aşağısından Brock'a seslendim. "Brock. Ben Çavuş Lindsay Boxer, SFPD."

"Evet. Biliyorum. Ne istiyorsun?"

"O genç bayanı serbest bırakmanızı ve buradan çıkıp gitmesine izin vermenizi istiyorum. Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok."

Brock, vitrayla halelenerek, yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmış olan rehinesini tutuşunu gevşetti.

"Git buradan, tamam mı?" dedi kıza. "Bunu sana yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm Becky."

Becky kendisine en yakın kapıya doğru tökezledi ve arkasına bakmadan kapıyı iterek açtı. Kapı arkasından çarptı ve tam on saniye boyunca kimse hareket etmedi ya da konuşmadı.

Sonra Brock'a dedim ki, "Teşekkürler. Şimdi, ne istiyorsun?" "Neden peşimde olduğunu bilmek istiyorum."

Dedim ki, "Tamam. Christophe bu sabah annenle yaptığı görüntülü konuşmayı kaydetti. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Annene yaptıklarının gerçek hayattaki korkunç görüntüleri."

"Ah, Tanrım. Bu hiç iyi değil. Sanırım doğrudan kanıt dediğiniz şey bu."

Conklin'e doğru bir bakış attım. Brock gerçekten de onun Rae Bergen'in kafasına gülle attığını gördüğümüzü bilmiyor muydu?

Brock bana "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Jerry'yi burada tutmak için bir sebep yok."

Brock başını salladı, sonra da "Git Jerry. Acele et." Kampüs polisi bana "Emin misin?" diye sordu.

"Devam edin. Biz iyiyiz. Kimsenin girmesine izin verme. Tamam mı?"

"Tamam," dedi. Silahını kılıfına soktu. "Brock. Beni tanıyorsun. Tavsiyemi dinle. O silahı ateşleme."

"Tamam, Boomer."

Jerry başını salladı ve şapelden ayrıldı.

Dedim ki, "Brock, bu benim ortağım, Müfettiş Conklin. Hepimiz silahlarımızı indirip konuşalım, tamam mı? Senin için sorun olur mu Rich?"

Conklin başını salladı. Ne diyebilirdi ki? Uçarı ve vahşi bir katili etkisiz hale getirmek mümkündü ama bu hesaplanmış bir riskti. Brock'a güvende olduğunu gösteriyordum. Bizi öldürmek ona bir şey kazandırmayacaktı. Teslim olur muydu? Yoksa şu anda kaybedecek bir şeyi kalmadığı için bizi öldürecek miydi?

İhtimallerin eşit olduğunu sanıyordum. Ona zarar vermemiştik. Belki silahı ortadan kalkınca vazgeçerdi.

Sunağın yanından kürsünün kenarına doğru yürüdüm ve bacaklarımı kürsünün üzerine sarkıtarak oturdum. Silahımı yere bıraktım ve uzanamayacağım bir yere ittim. Brock ne yapardı?

Conklin, "Şimdi de sen, Picard."

dedi. "Önce seninkini bırak," dedi

Brock.

Bu manevra işe yaramazsa, son düşüncelerim ne yapacağım ile ilgili olacaktı. kocamı, kızımı, ortağımı ve Brady'nin bunu bin yıl geçse de yapmayacağını geride bırakıyordum. Conklin birinci kata doğru yürüdü. koridorda, kürsüde oturduğum yerden üç metre uzaktaydı.

Silahı hâlâ elinde olduğu halde bir sıraya oturdu.

Brock Picard yine rengârenk camlardan oluşan bir gökkuşağının içinde, koridordan şapelin önüne doğru yürüdü. Karşısındaki ilk sıraya oturdu. Rich Conklin'den. Kürsüdeki pozisyonumdan, sunağın arkasından, hem ortağımı hem de önümüzdeki birkaç dakika içinde ikimizin de hayatını sona erdirebilecek genç bir adamı yirmi yirmi görebiliyordum.

Brock, Conklin'e "Silahını yere koy, sonra da bana doğru tekmele" dedi.

Conklin'in ifadesi netti. Silahını bırakmak istemiyordu ama aynı zamanda Brock onu şimdi ya da her an oturduğu yerde vurup öldürebilirdi.

Benim kararına güveniyordu ve haklı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama "Keep

Silahı olan adam sakın olsun", silahlı adam ölmeye hazır olduğunda ilk kurallardan biriydi.

Conklin silahını yere bıraktı, sağ ayağını kaldırdı ve silahını koridorun karşısındaki yirmi yaşındaki katile doğru tekmeledi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 114

BROCK, Conklin ve bana dedi ki, "Anneleri vurma konusunda beni yakaladınız. Ama bilmek isteyebilirsiniz, Chris benim babam değil."

"Nereden biliyorsun?" Ona sordum.

"Çünkü benim babam Jamie Fricke. Chris'in sana söylediğini sanıyordum." "Hayır," dedim.

Christophe'un arkadaşı, dedikodu kraliçesi Moira Benet'i düşündüm. Bana Rae'nin Christophe ile evlenmeden önce, evlenirken ve evlendikten sonra Jamie ile on yıllarca süren bir ilişkisi olduğunu söylemişti.

Brock dedi ki, "Bu berbat bir şey, değil mi? Bu tatlı gurmenin baban olduğunu düşünerek büyüyorsun. Ona baba diyorsun, havalı restoranlarında takılıyorsun. Belki bir gün onun için çalışırım diye düşündüm. Belki bir gün işi devralırım.

"Bana gerçeği kim söyledi biliyor musun?" Brock sordu. Başımı hayır anlamında salladım.

Silahını sağ elinden sol eline geçiriyordu. Silahıma uzanıp Brock'a ateş etmeyi düşündüm. İyi bir nişancıydım.

Ama Brock'un silahı boş değilse, uzanmasına gerek yoktu. Beni oturduğum yerde vurabilirdi. Benim ölüm kalım ortağım, o da ölecekti.

Bizimle rahatça konuşan Brock Picard'a geri döndüm.

"Holly'ydi. Evet, Holly. Şu Holly. Onu ölümüne severdim. O benim sevgili Holly teyzemdi, eski Olimpiyat şampiyonu. Beş yaşımdan beri birlikte tenis oynardık. Sonra on altı yaşıma geldiğimde beni yatağa götürdü. İtiraz etmedim. Dünyanın en şanslı erkeğiydim ve Holly benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş haliydi.

"Yaklaşık bir yıl önce bir sabah Ritz Otel'de yataktaydık. Holly bana 'Babandan seni İsviçre'ye götürmesini istemelisin. Bakalım futbol seni cezbedecek mi?' dedi.

"Yarı uykuluydu. Yanlış konuştuğunu düşündüm. Şaka yaptım. 'Babamın futboldan pek anladığını sanmıyorum' gibi bir şey ama

Daha komik. Holly gülmedi. Ne dediğini anladı ve giyindi. Bana hoşça kal öpücüğü verdi ve bir anda beni bıraktı. Onu aradım, mesaj attım, benimle konuşmasını istedim. Dedi ki, 'Özür dilerim. Artık seni sevmiyorum' dedi."

Sanırım "Oh, hayır." dedim. Brock beni duymadı.

Dedi ki, "Artık kollarımda sevimli Holly yok. Artık komik yemek yok baba. Bunu anlıyor musun? Jamie Fricke benim babamdı."

Şimdi kızgındı, "Bunca yıl. Tüm o yalanlar ve ben bunu bilmiyordum."

Onu duydum ama DNA bulmacasını çözmeye çalışıyordum. Jamie, Brock'a yumruk atmıştı. Jamie'nin parmak eklemlerinde Brock'un DNA'sı vardı. Brock'ta Fricke genleri vardı. Brock babasını öldürmüştü.

"Önce Holly'yi öldürdüm," dedi Brock. "Ona ait bir şeyi aldığımı ve geri vermek istediğimi söylemek için onu aradım. Benimle buluşmak için dışarı çıktı. Arabasından indiğinde onu vurdum. Soygun gibi görünmesi için üzerinden bazı şeyler aldım. Elmas mücevherler. Arabasını.

"Hala herkese öfkeliydim, hala üstesinden gelemiyordum ya da durduramıyordum. Aylar sonra Jamie'yi aradım. Ona şehirde olduğumu ve annemin onun için bir kitabı olduğunu söyledim, kitabı ona vermemi istedi. Benimle sokakta buluştu ve ben de onu vurdum. Tüm bunları anladınız mı, Dedektifler? Bu insanlar hayatımda büyük rol oynadılar ama beni hiç umursamadılar."

Conklin, "Peki ya annen?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki? O gevşek ve bencildi. Chris'i onca yıl oyaladı ve o da Holly'yi beceriyor. Yine de Chris'i severim. Yine de, o bir Birçok yönden aptal. Annem ona Jamie'nin biyolojik babam olduğunu söylemiş ama bana hiç söylemedi. İşte sana idamlık cinayet suçu ve cezası.

"Yeterince duydunuz mu?" dedi. "Başka sorunuz var mı? Çünkü cevaplamak için burada kalmayacağım."

"Brock, anlattığın için minnettarız-"

"Bir şey değil" dedi.

Silahını sağ elinin düz kısmına koydu ve kolunu Conklin'e doğru uzattı.

"Artık buna ihtiyacım olmayacak," dedi. "Oh, bekle. Bir şey unuttum."

Silahını kavradı, şakağına doğrulttu ve Conklin ve ben hep bir ağızdan "Hayır!" diye bağırırken, kafasına bir el ateş etti ve sıranın üzerinden yere düştü.

Kontrol ettim. Nabız yok. Nefes yok. Kalp atışı yok.
Brock ölmüştü.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

OceanofPDF.com

BÖLÜM 115

Cindy'nin bana bir sorusu vardı.

"Baş nedimem olur musun?" Sanki hayır dememden korkuyormuş gibi utangaç ve tereddütlü görünüyordu.

"Aww, Cindy. Yapacağımı biliyorsun."

Ama gözlerinin içine baktığımda kıpırdandı ve yere baktı.

"Hazır olduğuna emin misin?" diye sormak zorunda kaldım.

"Lindsay, öyleyim. Tabii ki öyleyim. Sanırım öyleyim. Eminim, değil mi? Bundan daha fazlasını nasıl bilebilirsin?"

Yüz ifadem umut ve mutluluktan şüphe ve şaşkınlığa dönüştüğünde kahkahayı bastı ve şöyle dedi: "Kendini bir görmelisin. Şimdiye kadar beni tanımadın mı? Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmiyor musun?"

Evet, söyledim. Ama. Richie, Cindy'yi sonuna kadar seven dürüst ve nazik bir adamdı ve şimdi Tanrı'nın ve herkesin önünde onu incitirse onu gerçekten affetmezdim. Aynı zamanda, inatçı arkadaşım Cindy yazarlık kariyerini inşa ediyor ve bunu çok iyi yapıyordu. En başından beri kendini işine adanması gerektiğini söylüyordu. Richie de onu incitmesine rağmen desteklemişti ve Cindy'nin bu pozisyondan asla ayrılmayacağından emindi.

"Ee, Linds," dedi. "Bu bir söz mü?"

Evet, evet, evet dedim ve bana sarıldıktan sonra Claire ve Yuki'den nedime olmalarını istedi ve şimdi hepimiz burada, Presidio'daki Meryem Ana Şapeli'nde Cindy'nin yanındaydık.

Cindy annesinin bile sevdiği, düğmeli, fiyonklu ve ayak parmaklarına kadar saten olan beyaz bir elbise giymişti. Ben Cindy'nin solunda duruyordum, Yuki benim yanımda, Claire de onun yanındaydı. Richie Cindy'nin sağında duruyordu ve dört erkek kardeşi de onun yanında sıralanmıştı.

Nikâh memuru Michael Romano adında genç bir rahipti ve Rich ile Cindy'nin yeminlerini hazırlayıp hazırlamadıklarını sorarken gülümsedi. Richie hazırladıklarını söyledi.

ve Cindy, elinde küçük beyaz bir kâğıt parçası tutarak, "Tamam. Al bakalım."

"Ben, Cindy Thomas, seni, Richard John Conklin'i, evlilikte ve hayatta eşim olarak kabul ediyorum. Seni sevmek, senin için şükretmek ve seni zekam ve gücümle onurlandırmak için-"

Cindy konuşmayı bıraktı, başını salladı ve senaryodan saparak not kartını buruşturdu. Peder Romano'ya baktı ve ona şöyle dedi. "Bu benim ilk taslağımdı. Baştan başlayabilir miyim?"

"Elbette," dedi peder. "Devam edin."

"Teşekkür ederim." Cindy boğazını temizledi. Damadına baktı ve, "Richie, seni Ruby Tuesday'deki ilk randevumuzdan beri seviyorum, yalan yok. Sana söylemek istiyorum... çok zor davrandığım için özür dilerim-" Sesi kesildi. Biraz nefes alıp yutkunduktan sonra, "Ama inatçı olabiliyorum, biliyorsun," dedi.

İlk ben güldüm ama son gülmedim. Koridorun sol tarafındaki herkes, Cindy'nin ailesi, üniversiteden arkadaşları ve *Chronicle*'daki iş arkadaşları da ona katıldı. Damat tarafı da dağılırken Cindy başını seyirciye çevirdi -Ve o da onlarla birlikte güldü.

Cindy her zaman iyi bir sporcuymuş ve mihrapta çatladığını görmek beni ona karşı daha önce hiç hissetmediğim kadar sevgiyle doldurdu. Her şeyi kabul ettiğini biliyordum.

"Richie," dedi, "arkamı topladığın, bana katlandığın, yağmurda arabama gidip radyomu aldığın, küçük kitap kulüplerindeki küçük okumalarımın en önde oturduğun, saçmalıklarımı sineye çektiğin, koltuk altında ağlamama izin verdiğin, bana komik lakaplar taktığın ve hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Sana daha sonra anlatacağım milyonlarca şey var. Ama şu anda seni çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Seni her gün ve her şekilde destekleyeceğime güvenebilirsin. Sana derinden inanıyorum ve kendinden şüphe ettiğinde bile bunu her zaman yapacağım. Seni asla hafife almayacağıma, senin bir dev ve benim kahramanım olduğunu bilmeni sağlayacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum, ben senin Rich. Sonuna kadar, her şekilde ve her zaman. Sana ve Tanrı'ya yemin ederim."

Richie güldü ve omzuna kadar gelebilecek kadar uzun olan bu değerli kadına sarıldı.

Rich, "Sen türünün tek örneğisin, Cindy," dedi. "Ve ben de senin bu yönünü seviyorum. Seni söyleyebileceğimden çok daha fazla nedenle ve şekilde seviyorum ve sana kalbimle ve hayatımla güveniyorum. Sana söz veriyorum Cindy, kaç yağmurlu gecede arabaya gittiğimin ya da çamaşır makinesini kuru çalıştırdığının hiçbir önemi yok."

makine ya da sana Bunny Toes diyebilirim, bugün beni çok mutlu ettiğin için minnettarım. Ve her zaman senin yanında olacağım."

Kilisede alkış koptu. Darcy Thomas ayağa kalktı ve sertçe alkışladı, Cindy'nin babası da öyle. Henry Tyler, Cindy'nin *Chronicle*, Richie'nin kardeşleri onu hırpalarken, saçını başını dağıtırken ve kahkahalar önden arkaya doğru yuvarlanıp tekrar Rich ve Cindy'nin birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sırttığı sunağa dönmeden önce ona iki başparmak işareti yaptı.

Lindsay ve Claire'in arasında duran Yuki de onlarla birlikte sırtıyordu gelin ve damat. Daha sonra cemaate doğru döndü ve sanki bir spot ışığının altında oturuyormuş gibi Yuki'nin gözleri, Rich ve Cindy'yi alkışlarken ona göz kırpan kendi sarışın, iyi halli kocası Cinayet Masası teğmeni Jackson Brady'ye takıldı.

Yuki, Cindy'ye Richie telefonuna cevap vermediğinde, eve gelmediğinde ya da sabah eve yorgun argın geldiğinde uyuyamadığında ya da ona derdini anlatamadığında uykusuz geceler geçirip geçirmediğini hiç sormamıştı. Sonra da kendini ondan koparıp işe gitmek zorunda kalıyordu.

Yuki cemaatten gelen onay seslerine gülümsedi. Brady'nin ona düğün hediyesi olarak verdiği melek derisi mercan kolyeyi parmakladı ve balaylarını düşündü - hepsi silahlı ve tehlikeli korsanlar tarafından ele geçirilen bir yolcu gemisinde. Brady'nin keskin zekâsı ve cesareti olmasaydı Finnstar'daki herkes ölebilirdi.

Richie'de de bu nitelikler vardı.

Yuki'nin yanında duran Claire uzanıp onun elini tuttu ve başını salladı sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. Ya da belki sadece Yuki'nin yüzündeki endişeyi gördü. Yuki denedi ama endişeyi uzaklaştıramadı.

Brady ile evlendiği günü hatırladı. Yuki'nin erkeklerle çok az deneyimi olmuştu ve çoğunlukla içine kapanıktı. Düğün gününde, annesi Keiko'nun ona şöyle dediğini görmüştü: *"O senin hayatının aşkı, Yuki-eh. Bu hayatın ve bir sonraki hayatın. Bunu ona söyle."*

Yuki bu sözleri Brady'ye söylemiş, Brady de ona sarılıp öpmüş, ayaklarını yerden kesmiş ve güneyli yumuşak sesiyle "Tatlım. Burada seninle olacağım."

Şimdi Yuki bu sözleri ve duyguları Rich ve Cindy'ye ısınlıyordu.

Claire yakışıklı çifti, birlikte geçirdikleri yıllar boyunca derin kökler salmış bir evliliği resmileştirmek üzere olan arkadaşlarını dikkatle inceledi. Cindy ve Rich'in daha çok

Bildiklerinden daha cesur, kariyerlerine bağlı, arkadaşlarına sadık.

Cindy hiçbir şeyden çekinmezdi. Claire, Cindy'nin Lindsay'i gözüne kestirmiş olan bir katili ölümcül bir şekilde vurduğu zamanı çok iyi hatırlıyordu. Otopsiyi Claire yapmıştı. Bir daha arkasına bakmayan Muhabir Kız'a karşı herhangi bir suçlamada bulunulmamıştı.

Claire Rich'in yakın mesafeden sağ omzuna .38 kalibrelik bir mermi isabet ettiği zamanı da hatırlıyordu. Kolunu kullanmasına mal olabilecek, hatta onu öldürebilecek acı verici bir yaralanmaydı bu. Ama Rich metanetini korumuştı.

Claire doktorlarıyla görüşmüş ve Rich ameliyata girip hâlâ anestezi altındayken hastanenin bekleme odasında Cindy'yle birlikte yedi saat geçirmişti.

Cerrah dışarı çıkıp Bayan Conklin'i sorduğunda Cindy onu düzeltmemişti ama gözle görülür bir şekilde sarsılmış ve geceyi Metro Hastanesi'nde Rich'le geçirme mücadelesini kaybettiğinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı.

Şimdi Claire, Richie'nin en büyük ağabeyi olan sağdıç Eddie Conklin yüzükleri takarken Rich ve Cindy'nin birlikte durmalarını izliyordu. Yuki'nin elini bıraktı ve "Whoo-hooooo!" diye bağırmamak için ağzını kapattı.

BÖLÜM 116

PAPAZ ROMANO şimdi iki çarpıcı soruyu yöneltti. "Richard, Cynthia'yı, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ikiniz de evli kaldığınız sürece, yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Yaşa
mak
mı?"

Rich, "İstiyorum," dedi ve papaz soruyu Cindy'ye tam olarak tekrarlamadan önce Cindy, seyircilerin sevinciyle, "Ben *de* istiyorum," diye cevap verdi.

Yüzükler takıldı ve Rahip Romano, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Richard, gelini öpebilirsin."

Gelin, en yakın arkadaşı olan nedimenin duvağını kaldırmasını beklemedi. Kendisi geri itti. Richie Cindy'yi öptü ve yüzünü buklelerine gömdü, neredeyse nefesini kesecekti. Sonra alkışlar arasında onu tekrar öptü.

Org çalmaya başladığında Claire kendini en yakın arkadaşıyla evlendiği günkü kadar mutlu hissetti. Bunca yıl ve dört kutsanmış çocuktan sonra, iyi talihlerini yeminlerini yenileyerek kutlamaları gerektiğini düşündü. Yeniden evlenmek istiyordu ve bunu bu gece Edmund'a teklif edecekti.

Claire nedenini tam olarak bilmeden yanaklarında ılık gözyaşları hissetti.

Duruşma müziği devam ederken ve sıralar önce arkadan boşalırken, Cindy düğünün tamamının içinden aktığını ve bununla birlikte kendisiyle ilgili daha derin bir farkındalık hissetti. Artık korkmuyordu.

Richie'yle evliliğe sırt çevirdiği uzun yıllar ve çocuk özlemi tamamen korkuyla ilgiliydi. Onun korkusuyla. Başarısız olma korkusu, bağımsızlığından vazgeçme korkusu, Richie'nin ona olan inancını, imanını ve sevgisini yerine getirememe korkusu vardı.

Ayrıca inkar ettiği ve ertelediği onca yıl için de üzüntü duydu. Başını kaldırıp yeni kocasına baktı, o da endişeli görünüyordu.

ona doğru.

"İyi misin, Cindy?"

"Evet, tabii ki. Bu kadar uzun süre pislik gibi davrandığım için özür dilerim Richie. Ama şimdi yüz kat daha iyiyim.

"Akıllanmamı beklediğin için teşekkür ederim. Sanırım bir eş olarak kendime inanmayı öğrenmek için o yılların her birine ihtiyacım vardı. Senin karın olarak. Bir takım olabileceğimizi ve seni mutlu edebileceğimi kabul etmek için."

"Cin, o yılları geleceğimize fayda sağlamak için kullandık."

Cindy başını salladı ve kocasını öpmek için parmak uçlarına uzandı. Misafirler etraflarını sarmış, kapıya doğru ilerlerken onları sıkı bir düğüm haline getirmişlerdi. Küçük kiliseden dar kapı aralığından çıkıp ön merdivenlerde toplandıklarında anne ve babası, arkadaşları ve kardeşleri de onlara sarıldı.

Fotoğrafçı bekliyordu ve hızlı bir şekilde çekimlerini sıraladı. yepyeni evli çift ve düğün partisi. Cindy Richie'nin elini tuttu. Richie onun elini sıktı ve bıraktı, böylece kolunu onun beline dolayabildi.

Fotoğrafçı dedi ki, "Cindy, Rich, bana bakın."

Sevgiyle sarmalanmış, ıslıl ıslıl bir Cindy birçok fotoğraf için poz verirken, bir yandan da değerli bir sırrını sakladı. Bu gece Rich'le yatağa girene kadar bekleyecekti. İşte o zaman en iyi arkadaşına, sevgili, tatlı kocasına, sadece kendisinin bildiği şeyi söyleyecekti.

Bu gece, sevdiği tek adamla evlilik hayatının başlangıcı olacaktı.

Teşekkür

Bu kitabın yazımında deneyimlerini bizimle paylaşan bu uzmanlara teşekkür ederiz. Philip Birney, emekli yargıç ve San Diego'daki hukuk firması WFGH&B'nin baş avukatı olarak elli yılı aşkın bir süredir avukatlık yapmaktadır. Lisanslı klinik psikolog ve Phil'in kızı olan Laurie Catherine Birney, bu kitapta anlatılan ruhsal bozukluklar konusunda bize danışmanlık yaptı. Her zaman olduğu gibi, Stamford, Connecticut Polis Departmanı'nda soruşturmalardan sorumlu polis şefi yardımcısı olan gerçek hayattaki Richard J. Conklin'e minnettarız.

Ayrıca Güney Kaliforniya Üniversitesi'nde siber güvenlik ve dijital adli tıp eğitmeni olan Profesör Pierson Clair'e ve iş yöneticisi, fide yazılımı restorasyon uzmanı, aile babası ve yarış arabası tutkunu Oli Thordarson'a teşekkür etmek istiyoruz. Ve yedi yaşındaki Lucy Murray'e savaş eğitimi dersleri için teşekkür ediyoruz. Yaban hayatı fotoğrafçısı ve kurtarıcısı, bir düzine yıldır araştırmacımız olan Ingrid Taylar, bir kez daha San Francisco ve çevresinde bize sanal olarak rehberlik etti. Sayısız parçanın trafik kontrolünü yapan Mary Jordan'a da her zaman minnettarız.

Kadın Cinayetleri Kulübü'nün gayri resmi üyeleri olan okuyucularımıza teşekkürlerimizle.

OceanofPDF.com

Neden herkes James Patterson'ı ve Kadın Cinayetleri Kulübü'nü seviyor?

"James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı olduğu bir sır değil. Basitçe söylemek gerekirse:

**bunu kimse yapamaz
daha iyi.'**

Jeffery Deaver

"Akıllı karakterler, şok edici

sürprizler... Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için son sayfaya kadar geri sayıyorsunuz.

Lisa Gardner

"Hiç kimse **inanılmaz doğal hikaye anlatma** yeteneği olmadan bu kadar büyük olamaz - ki Jim'in sahip olduğu şey de budur.

maça.'

Lee Child

"Boxer, iyi kalpli sert polis rolüyle **şovu çalıyor**.

Ayna

'Harika bir **olay örgüsü, fantastik hikaye anlatımı** ve

"Sayfadan fırlayan karakterler.

Heidi Perks

"Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, **bir karakteri**

tanımlayan ya da bir olay örgüsünü ilerleten unsura

indirgiyor. Okuyucunun zihnindeki film projektörünü ateşleyen şey budur.

Michael Connelly

'Patron James Patterson'dır. O kadar.'
Ian Rankin

OceanofPDF.com

Hepsini Okudunuz mu?

1ST ÖLMEK İÇİN

Dört arkadaş bir araya gelerek Kadın Cinayet Kulübü'nü kurar. Görevleri mi? Yeni evli çiftleri düğün gecelerinde vahşice katleden bir katili bulmak.

2ND ŞANS

(Andrew Gross ile birlikte)

Kadın Cinayet Kulübü gizemli bir seri katilin izini sürer, ancak katil peşindekileri avına dönüştürünce işler tehlikeli bir hal alır.

3RD DERECE

(Andrew Gross ile birlikte)

Bir şiddet dalgası şehri kasıp kavurmaktadır ve bunun arkasındaki kişi her üç günde bir birini öldürmeye niyetlidir. Şimdi de Kadın Cinayet Kulübü'nden birini hedef almıştır...

4TH TEMMUZ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ölümcül bir çatışmada Dedektif Lindsay Boxer, uğruna çalıştığı her şeyi tehdit eden anlık bir karar verir.

5TH ATLI

(Maxine Paetro ile birlikte)

İyileşen hastalar hastanede açıklanamaz bir şekilde ölüyor. Kimse sorumluluğu üstlenmiyor. Bu ölümler trajik tesadüfler olabilir mi? Daha mı kötü?

6TH HEDEF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Zengin ailelerin çocukları sokaklardan kaçırılıyor - ama kaçırılanlar fidye talep etmiyor. Lindsay Boxer çok geç olmadan çocukları bulabilecek mi?

7TH CENNET
(Maxine Paetro ile birlikte)

Ateşten zevk alan dengesiz bir katilin peşine düşülmesi ve valinin oğlunun ortadan kaybolması Lindsay'in sınırlarını zorlamıştır. İzler soğudu. Ancak şiddetli bir yangın giderek yaklaşmaktadır ve birileri yanacaktır.

8TH İTİRAF
(Maxine Paetro ile birlikte)

Dört ünlü öldürülmüş olarak bulunur ve hiçbir ipucu yoktur: mükemmel bir suç. Alçakgönüllü bir vaiz öldürüldüğünde çok az insan bu kadar ilgilenir. Ama karanlık bir sır saklıyor olabilir mi?

9 YARGITH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Psikopat bir katil San Francisco'nun en masum ve savunmasız insanlarını hedef alırken, korkunç bir şekilde ters giden bir hırsızlık olayı yüksek profilli bir cinayete yol açar.

10TH YILDÖNÜMÜ
(Maxine Paetro ile birlikte)

Ağır yaralı bir genç kız ölüme terk edilir ve yeni doğan bebeği hiçbir yerde bulunamaz. Peki kurban sır mı saklamaktadır?

11 SAATTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Dedektif Lindsay Boxer'in meslektaşlarından biri acımasız bir katil mi? Bunu 11. saate kadar öğrenemeyecek.

12TH ASLA
(Maxine Paetro ile birlikte)

Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü söylemeye hazır olduğunu söyler ama karşılığında ne istemektedir?

UNLUCKY 13
(Maxine Paetro ile birlikte)

Birisi eski arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya döner. Ancak neşeli bir buluşma söz konusu değildir.

14TH ÖLÜMCÜL GÜNAH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Yeni bir terör San Francisco sokaklarını kasıp kavurmaktadır ve katiller polis üniforması giymiştir. Lindsay tehlikeli bir çizgide ilerlerken suçluların zeki sahtekârlar mı yoksa yoldan çıkmış polis memurları mı olduğunu araştırıyor.

15 AFFAIRTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lüks bir otelde dört ceset bulunur. Lindsay, yakalanması zor ve tehlikeli bir şüpheliyi araştırmak ve yakalamak için gönderilir. Ama kocası Joe kaybolduğunda, aradığı şüphelinin o olabileceğinden korkmaya başlar.

16 SEDUCTIONTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay ve Joe'nun yakalamak için birlikte çalıştığı bir bombacının duruşmasında, bombacının savunması Lindsay ve Joe'nun soruşturması hakkında can sıkıcı sorular ortaya atar.

17 ŞÜPHELİTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Bir dizi silahlı saldırı San Francisco sokaklarına dehşet getirir ve Lindsay, uğruna çalıştığı her şeyi baltalamaya kararlı bir katille yüzleşmek zorunda kalır.

18TH ABDUCTION
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay üç öğretmenin ortadan kaybolmasını araştırırken, Joe herkesin öldüğünü düşündüğü uluslararası bir savaş suçlusunu aramaya başlar.

19TH NOEL
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay'in sakin bir bayram tatili için yaptığı planlar, San Francisco'da şimdiye kadarki en büyük soygunun planlandığına dair aldığı bir ihbarla altüst olur.
Noel günü.

20 KURBANTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Los Angeles, Chicago ve San Francisco'da eşzamanlı cinayetler işlendiğinde, SFPD çavuşu Lindsay Boxer bu kesin ve hesaplanmış cinayetler arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarmakla görevlendirilir.

21 DOĞUM GÜNÜST
(Maxine Paetro ile birlikte)

Genç bir anne ve küçük kızının kayıp olduğu bildirilince, Lindsay onları bulmak için soruşturmayı üstlenir.

22 SANİYE
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay, hem rozetini hem de hayatını riske atarak Meksika sınırından geçen yasadışı bir uyuşturucu ve silah sevkiyatını araştırır.

23 MIDNIGHTRD
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lindsay Boxer seri katil Evan Burke'ü parmaklıklar ardına gönderdi. Şimdi ise taklitçi bir katil serbesttir ve Lindsay'in en yakın arkadaşlarını hedef almaktadır.

OceanofPDF.com

James Patterson Yazarından da

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross'un Davası (*Richard DiLallo* ile) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs. Alex Cross - Target: Alex Cross - Criss Cross - Deadly Cross - Fear No Evil - Triple Cross - Alex Cross Must Die

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

1st to Die (*Andrew Gross* ile) - 2nd Chance (*Andrew Gross* ile) - 3rd Degree (*Andrew Gross* ile) - 4th of July (*Maxine Paetro* ile) - The 5th Horseman (*Maxine Paetro* ile) - The 6th Target (*Maxine Paetro* ile) - 7th Heaven (*Maxine Paetro* ile) - 8th Confession (*Maxine Paetro* ile) - 9th Judgement (*Maxine Paetro* ile) - 10th Anniversary (*Maxine Paetro*) - 11. Saat (*Maxine Paetro* ile birlikte) - 12. Asla (*Maxine ile birlikte Paetro*) - Unlucky 13 (*Maxine Paetro* ile) - 14. Deadly Sin (*Maxine Paetro ile*) - 15. Affair (*Maxine Paetro* ile) - 16. Seduction (*Maxine Paetro*) - 17. Şüpheli (*Maxine Paetro* ile) - 18. Kaçırma (*Maxine Paetro* ile) - 19. Noel (*Maxine Paetro* ile) - 20. Kurban (*Maxine Paetro* ile) - 21. Doğum Günü (*Maxine Paetro* ile) - 22 Saniye (*Maxine Paetro*) - 23. Gece Yarısı (*Maxine Paetro* ile)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge* ile) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge* ile) - Worst Case (*Michael Ledwidge* ile) - Tick Tock (*Michael Ledwidge* ile) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge* ile) - Gone (*Michael Ledwidge* ile) - Burn (*Michael Ledwidge* ile) - Alert (*Michael Ledwidge* ile) - Bullseye (*Michael Ledwidge* ile) - Haunted (*Michael Ledwidge* ile) - James O. Born) - Ambush (*James O. Born* ile) - Blindside (*James O.*

Doğmuş) - The Russian (*James O. Born ile*) - Shattered (*James O. Born ile*)
• Obsessed (*James O. Born ile*) - Crosshairs (*James O. Born ile*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile birlikte*) - Private London (*Mark Pearson ile birlikte*) -
Özel Oyunlar (*Mark Sullivan ile*) - Özel: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) -
Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*)
- Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile*) -
Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) -
Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games (*Mark Sullivan ile*) - Private
Delhi (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Princess (*Rees Jones ile*) - Private
Moscow (*Adam Hamdy ile*) - Private Rogue (*Adam Hamdy ile*) - Private
Beijing (*Adam Hamdy ile*) - Private Rome (*Adam Hamdy ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD
Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red
5 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 6 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile*) - Liar Liar
(*Candice Fox ile*) - Hush Hush (*Candice Fox ile*)

İÇGÜDÜ SERİSİ

Instinct (*Howard Roughan ile birlikte, daha önce Murder Games adıyla
yayınlanmıştır*) - Killer Instinct (*Howard Roughan ile birlikte*) - Steal
(*Howard Roughan ile birlikte*)

KARA KİTAP SERİSİ

Kara Kitap (*David Ellis ile*) - Kırmızı Kitap (*David Ellis ile*) - Kaçış
(*David Ellis ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The
Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine ile*
Paetro) - Don't Blink (*Howard Roughan ile birlikte*) - Postcard Killers (*Liza
Marklund ile birlikte*) - Toys (*Neil McMahon ile birlikte*) - Now You See Her
(*Michael*

Ledwidge) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*) - The First Lady (*Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*with Brendan DuBois*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*Candice Fox ile*) - Lost (*James O. Born ile*) - Texas Outlaw (*Andrew Bourelle ile*) - The Summer House (*Brendan DuBois ile*) - 1st Case (*Chris Tebbetts ile*)

- Cajun Justice (*Tucker Axum ile birlikte*) - The Midwife Murders (*Richard DiLallo ile birlikte*) - The Coast-to-Coast Murders (*J.D. Barker ile birlikte*) - Three Women

Disappear (*Shan Serafin ile*) - The President's Daughter (*Bill Clinton ile*) - The Shadow (*Brian Sitts ile*) - The Noise (*J.D. Barker ile*) - 2 Sisters Detective Agency (*Candice Fox ile*) - Jailhouse Lawyer (*Jailhouse Nancy Allen*) - The Horsewoman (*Mike Lupica ile*) - Run Rose Run (*Dolly Parton ile*) - Death of the Black Widow (*J.D. Barker*) - The Ninth Month (*Richard DiLallo ile*) - The Girl in the Castle (*Emily Raymond ile*) - Blowback (*Brendan DuBois ile*) - The Twelve Topsy-Turvy, Noel'in Çok Dağınık Günleri (*Tad Safran ile*) - Kusursuz Suikastçı (*Brian Sitts ile*) - Kurtlar Evi (*Mike Lupica ile*) - Geri Sayım (*Brendan DuBois ile*) - Cross Down (*Brendan DuBois ile*) - Ölüm Çemberi (*Brian Sitts ile*) - Lion & Lamb (*Duane Swierczynski ile birlikte*) - 12 Months to Live (*Mike Lupica ile birlikte*) - Holmes, Margaret and Poe (*Brian Sitts ile birlikte*)

FIKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile*) - The Kennedy Curse (*Cynthia Fagen ile*) - The Last Days of John Lennon (*Casey Sherman ve Dave Wedge ile*) - Walk in My Combat Boots (*Matt Eversmann ve Chris Mooney ile*) - ER Nurses (*Matt Eversmann ile*) - James Patterson by James Patterson: The Stories of My Life - Diana, William and Harry (*Chris Mooney ile*) - American Cops (*Matt Eversmann ile*) - What Really Happens in Vegas (*Mark Seal ile*)

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich ve Christopher Charles ile birlikte*) - Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile birlikte*) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile birlikte*)

Murder Thy Neighbour (*Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile*) - Murder of Innocence (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Till Murder Do Us Part (*Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile*)

KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Kill or Be Killed (*Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile*) - The Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile*) - The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile*) - Murder in Paradise (*Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile*) - The House Next Door (*Susan DiLallo, Max DiLallo ve Brendan DuBois*) - 13 Dakikalık Cinayet (*Shan Serafin, Christopher Farnsworth ve Scott Slaven ile birlikte*) - Nehir Cinayetler (*James O. Born ile*) - Palm Beach Cinayetleri (*James O. Born, Duane Swierczynski ve Tim Arnold ile*) - Paris Dedektifi - Yaşamak İçin 3 Gün - 23½ Yalan (*Maxine Paetro ile*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için

www.penguin.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

TWITTER / X

twitter.com/penguinukbooks

FACEBOOK

facebook.com/penguinbooks

İNSTAGRAM

instagram.com/penguinukbooks

YOUTUBE

youtube.com/penguinbooks

PINTEREST

pinterest.com/penguinukbooks

LINKEDIN

linkedin.com/company/penguin-random-house-uk

TIKTOK

tiktok.com/@penguinukbooks

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

Penguen Bültenine Kaydolun

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı **Penguin.co.uk** adresinde keşfedin

OceanofPDF.com

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan |
Güney Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk olarak İngiltere'de Century tarafından 2024

yılında yayımlanmıştır Telif Hakkı © James

Patterson, 2024

Yazarın ahlaki hakları ileri sürülmüştür

İllüstrasyon için kapak öğeleri Getty Images ve Depositphotos tarafından
sağlanmıştır Kapak tasarımı Blacksheep tarafından yapılmıştır

ISBN: 978-1-529-16014-7

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.